

GRATUIT thrillerul **Almost Blue**

FLACĂRA

Statele oarecum unite
ale Europei

Salină de apartament

Monica Dascălu:
„Nu cred în limite“

9,90 lei

EXCLUSIV

Maria Dinulescu:

„Să te vinzi bine,
când toți te vor“

LECTURĂ
DE SAJ

PICK A ROUTE, NOT A ROUTINE.

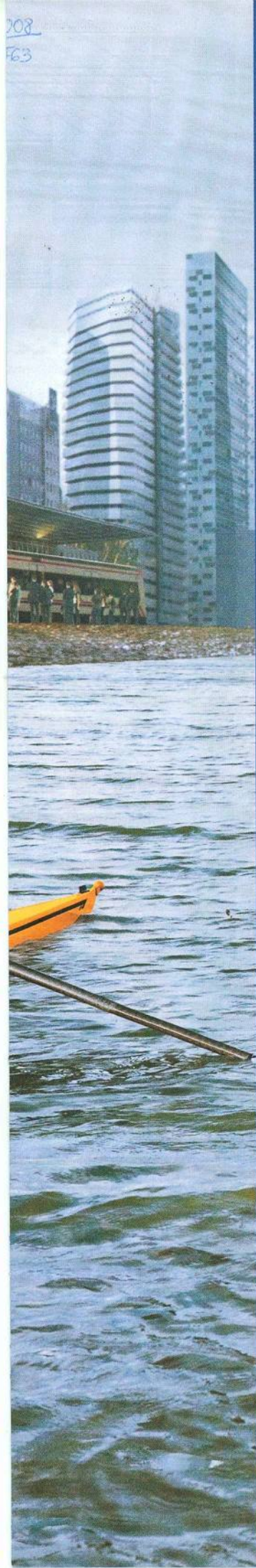
Consumați cu moderație

208
463

PLAN

SALA DE
LECTURA

Ballantine's®

LEAVE AN IMPRESSION

DOSAR

Criza la noi, criza la ei

Mămăliga lui Godot nano-tratat despre criza la români

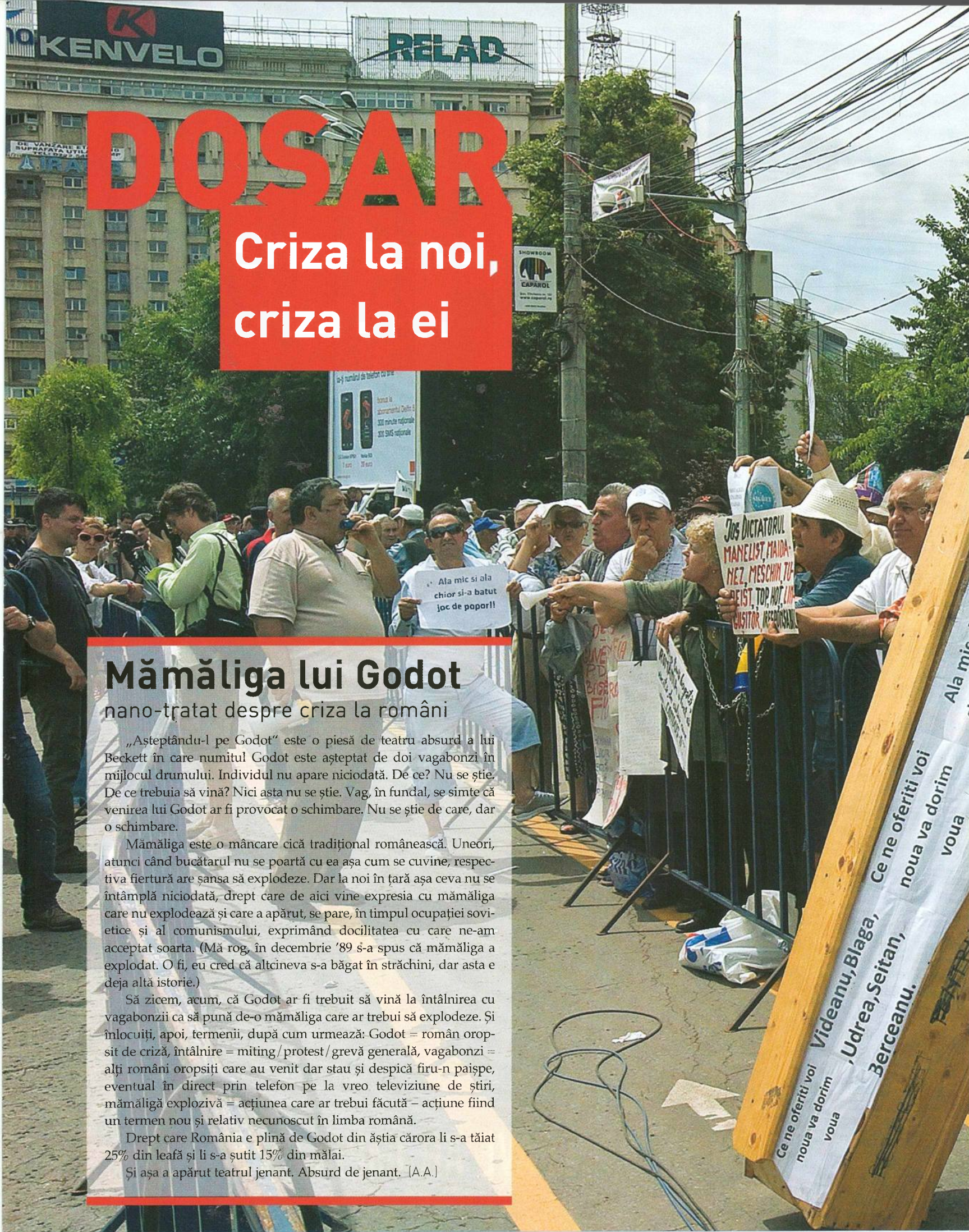
„Așteptându-l pe Godot” este o piesă de teatru absurd a lui Beckett în care numitul Godot este așteptat de doi vagabonzi în mijlocul drumului. Individul nu apare niciodată. De ce? Nu se știe. De ce trebuia să vină? Nici asta nu se știe. Vag, în fundal, se simte că venirea lui Godot ar fi provocat o schimbare. Nu se știe de care, dar o schimbare.

Mămăliga este o mâncare cică tradițional românească. Uneori, atunci când bucătarul nu se poartă cu ea așa cum se cuvine, respectiva fiertură are șansa să explodeze. Dar la noi în țară așa ceva nu se întâmplă niciodată, drept care de aici vine expresia cu mămăliga care nu explodează și care a apărut, se pare, în timpul ocupației sovietice și al comunismului, exprimând docilitatea cu care ne-am acceptat soarta. (Mă rog, în decembrie '89 s-a spus că mămăliga a explodat. O fi, eu cred că altcineva s-a băgat în străchini, dar asta e deja altă istorie.)

Să zicem, acum, că Godot ar fi trebuit să vină la întâlnirea cu vagabonzii ca să pună de-o mămăliga care ar trebui să explodeze. Și înlocuiți, apoi, termenii, după cum urmează: Godot = român oropsit de criză, întâlnire = miting / protest / grevă generală, vagabonzi = alți români oropsiți care au venit dar stau și despică firu-n paișpe, eventual în direct prin telefon pe la vreo televiziune de știri, mămăligă explozivă = acțiunea care ar trebui făcută – acțiune fiind un termen nou și relativ necunoscut în limba română.

Drept care România e plină de Godot dinăștia cărora li s-a tăiat 25% din leafă și li s-a șutit 15% din mălăi.

Și așa a apărut teatrul jenant. Absurd de jenant. [A.A.]

FLOTA si
DOSARUL

videanu, Blaga,
, Udrea, Seitan,
Berceanu. +
JN-JAD

atut
oc de popor!!

EXECUT
PUTURI
074 171 071

Alianta Europensionarilor
Va urează
La Multi Ani!
Revelion
2009

Unificarea continentului pe căi economice, pașnic, după sute de ani de războaie feudale, a fost un vis frumos. A rămas un vis? S-a transformat în coșmar?

text Dana Isabelle
și Tudor Călin Zarojanu

Statele oarecum unite ale Europei

La ora primelor demersuri pentru UE, Vestul nu bănuia că va avea solicitări din Estul pe atunci aflat în spatele Cortinei de Fier.

Moneda „unică” europeană nu se simte bine și ziua parității 1:1 cu dolarul pare să nu fie departe.

Ideea unei uniuni datează de pe vremea Imperiului Roman, dacă nu cumva din timpul cuceririlor celtice. Pe-atunci, erau uniri cu de-a sila. Prima variantă pașnică a fost proiectată de... Victor Hugo, în 1851. Cele două războaie mondiale au repus problema pe tapet, drept care s-a creat, mai întâi, *Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului* (RFG, Franța, Italia, Benelux), prin *Tratatul de la Paris*, în 1951. Șase ani mai târziu apărea prima uniune vamală, *Comunitatea Economică Europeană (Piața Comună)* – *Tratatul de la Roma*, 1957 –, transformată ulterior în *Comunitatea Europeană*, în prezent „primul pilon” al *Uniunii Europene*. Aceasta din urmă a apărut ca urmare a *Tratatului de la Maastricht* (Olanda), în 7 februarie 1993, cu șase state fondatoare.

În paralel, la Schengen (Luxemburg), în 14 iunie 1985, s-a semnat *Acordul de liberă circulație*, la care au aderat până acum 30 de state, inclusiv patru care nu sunt membre UE, în vreme ce Regatul Unit și Irlanda au decis să nu se bage.

La ora primelor demersuri pentru UE, Vestul nu bănuia că va avea solicitări din Estul pe atunci aflat în spatele Cortinei de Fier. România a fost prima țară din Europa Centrală și de Est în relație oficială cu *Comunitatea Europeană*, din 1974. De intrat am intrat în ultimul val de până acum, la 1 ianuarie 2007, alături de Bulgaria, ducând la 27 numărul membrilor.

CECO, CEE, SS, UE, AELS/EFTA – *Asociația Europeană a Liberului Schimb*, SEE/EEA – *Spațiul Economic European*! De parcă atâtea entități (suprapuse parțial) n-ar fi fost de ajuns, Uniunea e și ea divizată în insti-

tuții: PE, CUE, CE, CJ și CEC.

Parlamentul European e similar celor naționale, mai ales de când membrii lui sunt votați nominal de către conaționali.

Consiliul Uniunii Europene (Consiliul de Miniștri) joacă rolul de executiv continental.

Comisia Europeană reprezintă interesele generale ale UE.

Curtea de Justiție a UE supraveghează respectarea legilor europene.

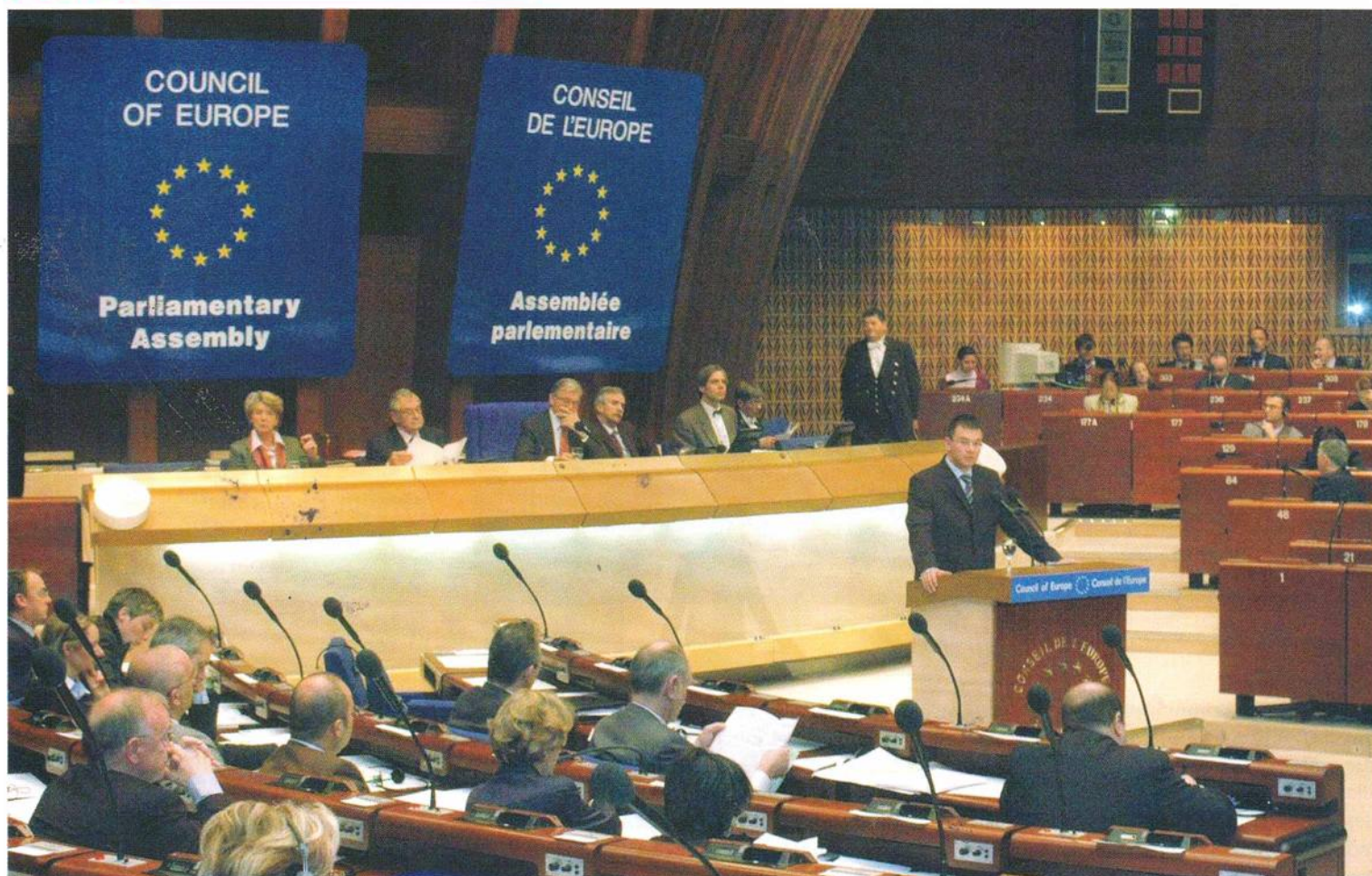
Curtea Europeană de Conturi verifică finanțarea activităților UE.

Ca o curiozitate, *Curtea Europeană a Drepturilor Omului*, de la Haga, NU ține de UE!

Populația UE a atins anul acesta 500 de milioane de oameni, în vreme ce teritoriul a crescut și el întâi prin reunificarea germană, apoi prin aderările din Est, dar a și scăzut prin... retragerea Groenlandei (parte a Danemarcei), în 1985, după un referendum negativ. Groenlandezii și-au luat jucăriile și au plecat!

UE are acum cea mai mare economie din lume, cu un PIB total de peste 16 trilioane (mii de miliarde) de euro. Libera circulație are și dezavantaje: câteva milioane de oameni au migrat spre Occident în ultimii ani. Pentru Vest, asta a însemnat balamuc, concurență acerbă, la salarii de dumping, infracționalitate crescută. Pentru Est – limitarea dezvoltării economice naționale prin dispariția a până la 10% din populație, deci până la 25% din populația activă.

Un ultim detaliu: UE trăiește din contribuțiile membrilor. În ceea ce ne privește, avem de plătit la bugetul comun circa 10 miliarde de euro în perioada 2007–2013.

De la șase la zece a fost natural. De la 10 la 25 – cu oarece îndoieli. Ultimele două au intrat deja *à contre cœur*. Nu înima noastră, ci a lor.

Dar mai departe? Mai ales acum, când s-a prăbușit criza peste lume. Turcia, săraca, e asociată încă din 1963 la Piața Comună, dar stă la coadă cu mai proaspetele candidate oficiale Croația, Republica Macedonia și Republica Moldova, iar analiștii nu-i dau șanse înainte de 2015. Nu că nu s-ar fi străduit: a îmbunătățit drepturile omului, a abolit pedeapsa cu moartea, a oferit drepturi culturale minorității kurde și a avansat în rezolvarea diferendului cipriot.

Trei dintre statele AELS – Islanda, Liechtenstein și Norvegia – sunt și membre ale SEE, drept care pot participa la piața unică fără să adere la UE.

Conform sondajelor, importante segmente de cetățeni ai UE consideră că Uniunea e deja prea mare. Ideea însăși de unificare continentală a ajuns să fie pusă în discuție, iar unii au cerut chiar oprirea procesului de extindere.

De fapt, numai Marea Britanie, țările scandinave și unii dintre „boboci” pledează explicit pentru continuarea extinderii spre Est. Cazul Londrei e oarecum curios, ținând cont că n-a vrut nici euro, nici Spațiu Schengen, nici permise de muncă pentru români și bulgari.

Și mai sunt și alții în așteptare: Serbia-Muntenegru, Bosnia, Albania, la care euro-

După ce procesul de ratificare a Constituției europene a fost blocat, s-a recurs la o soluție simpatcă: s-a renunțat la cuvântul „Constituție”.

optimiștii adaugă o parte din fostul spațiu sovietic (Ucraina, Moldova), ba chiar și nordul Africii (Maroc, Algeria). Marocul „european” n-ar fi chiar o premieră, de vreme ce din *Tratatul Nord-Atlantic* fac parte țări fără nici o legătură cu Atlanticul.

Cea mai neașteptată informație privind extinderea UE a venit din partea lui Mats Aberg, ambasadorul Suediei în România: „Dacă există percepția că cele două noi țări membre (România și Bulgaria – n.r.) nu au atins standardele cerute (în privința reformelor în justiție – n.r.), atunci acest lucru va avea un impact negativ asupra procesului de extindere”. Deci, dacă nu se mai extinde UE, de la noi i se trage! Suntem tari!

Euro este moneda oficială a 16 dintre statele Uniunii, folosită și în Monaco, San Marino și Vatican cu acordul UE, dar și Andorra, Kosovo și Muntenegru – fără acord (ultimele două au avut marca germană drept monedă). Numele a fost adoptat în 16 decembrie 1995, moneda a intrat pe piețele de capital la 1 ianuarie 1999, înlocuind așa-numita unitate monetară europeană (ECU), iar trei ani mai târziu a fost introdusă în circulație fizică.

Euro se folosește și în Teritoriile Franceze de peste mări: Guyana Franceză, Réunion, Sfântul Pierre și Miquelon, Guadeloupe,

Martinica, Sfântul Bartolomeu, Sfântul Martin, Mayotte etc.

Danemarca și Regatul Unit n-au vrut euro și au obținut derogarea de a-și păstra monedele. Suedia n-are derogare, dar nici euro: pur și simplu n-a făcut vreun efort pentru a îndeplini criteriul de a avea o rată stabilă de schimb!

Dincolo de aceste curiozități, astăzi moneda „unică” europeană nu se simte bine și ziua parității 1:1 cu dolarul pare să nu fie departe, mai ales că SUA, de unde a început criza mondială, este și primul stat care a depășit-o.

Recent, miniștrii europeni de Finanțe, reuniți de urgență la Bruxelles, au convenit – după 11 ore de negocieri! – să înființeze un fond de stabilizare pentru zona euro, în valoare de 500 de miliarde, decizie considerată istorică de către președintele CE, José Manuel Barroso. „Vă asigur că orice tentativă de a slăbi stabilitatea euro va eșua”, a declarat el. După care euro a continuat să scadă în raport cu dolarul, Angela Merker a declarat că moneda e în pericol, iar *Newsweek* a titrat: „The End of The Euro”!

Cât despre noi, specialiștii spun că nu vom îndeplini criteriile prea curând – după unii, nu înainte de 2018. Până atunci putem să mai cântăm liniștiți „Am un leu și vreau să-l beau”, mai ales că a avea un leu, azi, nu e chiar de colo.

La început au fost *Tratatul privind Uniunea Europeană* și tratatele de instituire a Comunităților Europene. Apoi (2000) s-a semnat *Tratatul de la Nisa*, cu gândul deja la o Constituție europeană. Ceea ce n-a sunat bine unora: părea să mai fie doar un pas până la un guvern suprastatal. Procesul de ratificare a fost blocat după ce, la referendumuri, francezii și olandezii au spus: „Nu”.

Atunci s-a recurs la o soluție simpatică: s-a renunțat la cuvântul „Constituție”. Noul document, *Tratatul de la Lisabona*, a fost promovat drept „Tratat de Reformă”. Cum să te opui reformei?

Textul s-a finalizat în urma unui summit neoficial (!) la Lisabona, în 19 octombrie 2007. Nici acum n-a fost fără emoții, căci intrarea în vigoare era programată pentru 1 ianuarie 2009, dar cehii au ratificat documentul abia în 3 noiembrie 2009, drept care a devenit efectiv la 1 decembrie 2009.

Cele mai importante noutăți: UE a căpătat personalitate juridică, funcția de președinte al Consiliului a fost transformată în cea de „Președinte al Uniunii”, s-a înființat funcția de ministru de Externe al UE. Acum, UE are și președinte, și premier, iar comparația cu Statele Unite devine tot mai justificată.

Una dintre cele mai spinoase probleme este cea energetică. Scumpirea petrolului a provocat nemulțumiri în toată lumea, Marea Britanie a lansat un apel la stabilizarea prețului și a cerut Organizației Exportatorilor de Petrol să

Importante segmente de cetățeni ai UE consideră că

Uniunea e deja prea mare. Ideea însăși de unificare continentală a ajuns să fie pusă în discuție, iar unii au cerut chiar oprirea procesului de extindere.

mărească producția. Prețul petrolului a crescut de la 10 dolari pe baril în urmă cu un deceniu la valoarea record de 135 de dolari pe baril! Nici aurul, nici diamantele, nici vreo operă de artă n-au înregistrat un asemenea salt.

Ca o posibilă soluție, Franța a propus UE plafonarea TVA aplicată produselor petroliere, idee criticată însă de *Comisia Europeană*. Colac peste pupăză a căzut catastrofa ecologică din Golful Mexic, o spărtură în rezervele submarine. Nimeni nu poate evalua deocamdată cât petrol se va pierde și care vor fi implicațiile ecologice, economice și financiare.

Între timp, invocând datoriile Ucrainei, Moscova amenință din nou cu oprirea livrărilor de gaze naturale, ceea ce ar afecta întreaga Europă. Drept care UE a promis să examineze mijloacele prin care poate ajuta Ucraina să-și plătească facturile.

Sursele alternative sunt încă timide – cu excepția Franței, care stă foarte bine la capitolul energie atomică, și a Germaniei, care a luat foarte în serios energia eoliană. E drept, potrivit unui raport realizat de *Pricewaterhouse Coopers*, Europa și Africa de Nord ar putea să obțină până în 2050 tot necesarul de electricitate doar din resurse regenerabile. Dar e doar o idee, nici măcar un proiect, iar 2050 e al naibii de departe.

Cum problemele de fond ale UE păreau să nu fie suficiente, a apărut criza mondială. Dacă Uniunea ar fi fost puternică, era un prilej ideal de a-și justifica existența. Când se pot dovedi mai bine calitățile unei organizații (sau ale unei persoane) decât în situațiile limită? Criza era exact tipul de împrejurare în care să spui: „Bine că există Uniunea! Dacă ne prindea prăpădul de unii singuri!”

În mod evident, grecii pot să spună asta, și ar fi decent s-o facă, în loc de greve și mitinguri în cascadă pentru că li s-au tăiat al 13-lea și al 14-lea salariu (ce-i aia!?) și crește TVA cu 2 (două!) procente.

Miniștrii de Finanțe din zona euro (*Eurogroup*) au aprobat un ajutor financiar în valoare de 110 miliarde de euro pentru Grecia, de 2,5 ori mai mult decât se discuta anterior. „Am rezolvat problema în interiorul familiei europene, dar și cu ajutorul FMI”, a declarat José Manuel Barroso. Cam imprudent să vorbească la trecut, dacă e să ne uităm la știrile din Elada: deocamdată nu pare nimic rezolvat.

Următorii bolnavi care vor primi tratament sunt Spania, Portugalia și Irlanda – în total 440 miliarde din partea țărilor euro, 60 miliarde de la UE și până la 220 miliarde de la FMI.

Și alte țări, inclusiv România, au fost ajutate și/sau urmează să fie. Dar abia când va veni vremea să înapoieze împrumuturile vom vedea cum se închide socoteala la nivelul Uniunii.

Între timp, Letonia – statul european cel mai grav afectat de criză – a ieșit oficial din recesiune.

Alte mici probleme

● Felul în care funcționează concret Uniunea este ținta multor critici. Michel Rocard, de pildă, liderul Partidului Socialist Francez, consideră că regula unanimității în deciziile de politică externă și de folosire a forței militare blochează în fapt orice decizie. A doua regulă pusă în discuție de fostul premier francez este limitarea bugetului UE la 1% din PIB-ul statelor membre; ceea ce face aproape imposibilă o inițiativă comună de amploare.

● Euroscepticismul bântuie marile state occidentale, din cauza lucrurilor cu care s-au pricopsit în urma extinderii în Est, inclusiv în special obligația de a ajuta economii naționale precare. Un caz particular este cel al nemților, dintre care destui par să regrete nu numai unificarea Europei, ci chiar cea a Germaniei!

● Un mic vulcan din Islanda, cu nume imposibil, a pus și el paie pe foc, demonstrând că UE nu are planuri pentru situații-limită. „Consolarea” e că și în restul lumii gestionarea crizei norului de cenușă s-a făcut la improvizatie, și nu conform unei soluții proiectate preventiv.

● Un cu totul alt tip de situație specială la care Uniunea „nu s-a gândit” este îmbătrânirea populației comunitare și riscul prăbușirii sistemelor de pensii. Căci problema nu e doar românească. Conform Raportului anual *European Pensions Barometer* publicat de *Aon Consulting*, 55% dintre europenii cu vârste între 55 și 64 ani nu contribuie la economia europeană, ceea ce subminează sistemele de pensii. De altfel, țările cu cele mai ridicate vârste medii de pensionare se comportă mai bine și în alte domenii. În ceea ce ne privește, potrivit calculelor Băncii Mondiale, pensiile din România sunt cu circa 20% mai mari decât le poate finanța bugetul. Și

asta pentru că peste 40% dintre beneficiarii lor au ieșit din viața activă înainte de a împlini vârsta pensionării.

● O foarte recentă propunere are toate șansele de a deveni un nou măr al discordiei: conceptul de „guvernanță economică întărită la nivel european”. Pe limba comună: supravegherea alcătuirii bugetelor membrilor UE... Ideea e de anul trecut, dar a prins viață după frustranta experiență a Greciei. Cum se vor „supraveghea” bugetele, rămâne de văzut, dar va fi tot mai greu să definim suveranitatea națională...

● Regulile gândite pentru șase state par să nu se aplice natural la 27. E la fel ca rețeaua de străzi a Bucureștiului, proiectată pentru câteva zeci de mii de mașini, dar pe care circulă acum vreo două milioane.

● Sursă de nemulțumiri rămâne politica agricolă comună (CAP), cu Franța primind 22% dintre fonduri deși are doar 17% din suprafețele agricole, în vreme ce state însumând 35% din terenuri capătă doar 18% din bani.

● Unii comentatori își pun chiar întrebarea dacă însuși scopul existenței UE este limpede: o uniune mai degrabă comercială? socială? politică?

● La nivelul întregii Europe se vorbește despre dezamăgirea populației față de clasa politică, despre slaba comunicare cu oamenii de rând și – pe cale de consecință – despre slaba informare a acestora din urmă asupra instituțiilor, legislației și problemelor comunitare. Vă sună cunoscut?

● În fine (deși lista e mult mai lungă), să notăm că, dacă UE a fost creată ca o replică la SUA, iar euro – concurență directă la dolar, acum și europenii și americanii ar trebui să aibă altă grijă. În 2009, China – care a traversat criza mondială cu creștere economică și sporirea rezervelor valutare – a detronat Germania, devenind primul exportator mondial.

Libera circulație are și dezavantaje: câteva milioane de oameni au migrat spre Occident în ultimii ani.

Ce măsuri au luat alții

Suedia: reducerea ratei impozitului pe venit, reducerea CAS, reguli care permit angajatorilor să amâne plata impozitelor, reducerea impozitelor pentru anumite tipuri de servicii domestice, reducerea impozitului pentru reparația, întreținerea, modificarea structurală și extinderea locuinței (ați citit bine, multe reduceri de plăți!);

Slovenia: reducerea perioadei de rambursare a TVA; posibilitatea de reducere a bazei de impozitare cu 30% din suma investită în echipamente și active fixe necorporale;

Austria: scăderea ratei de impozitare progresivă a venitului; reducerea impozitelor pentru familii; deductibilitatea fiscală a anumitor donații în scop caritabil;

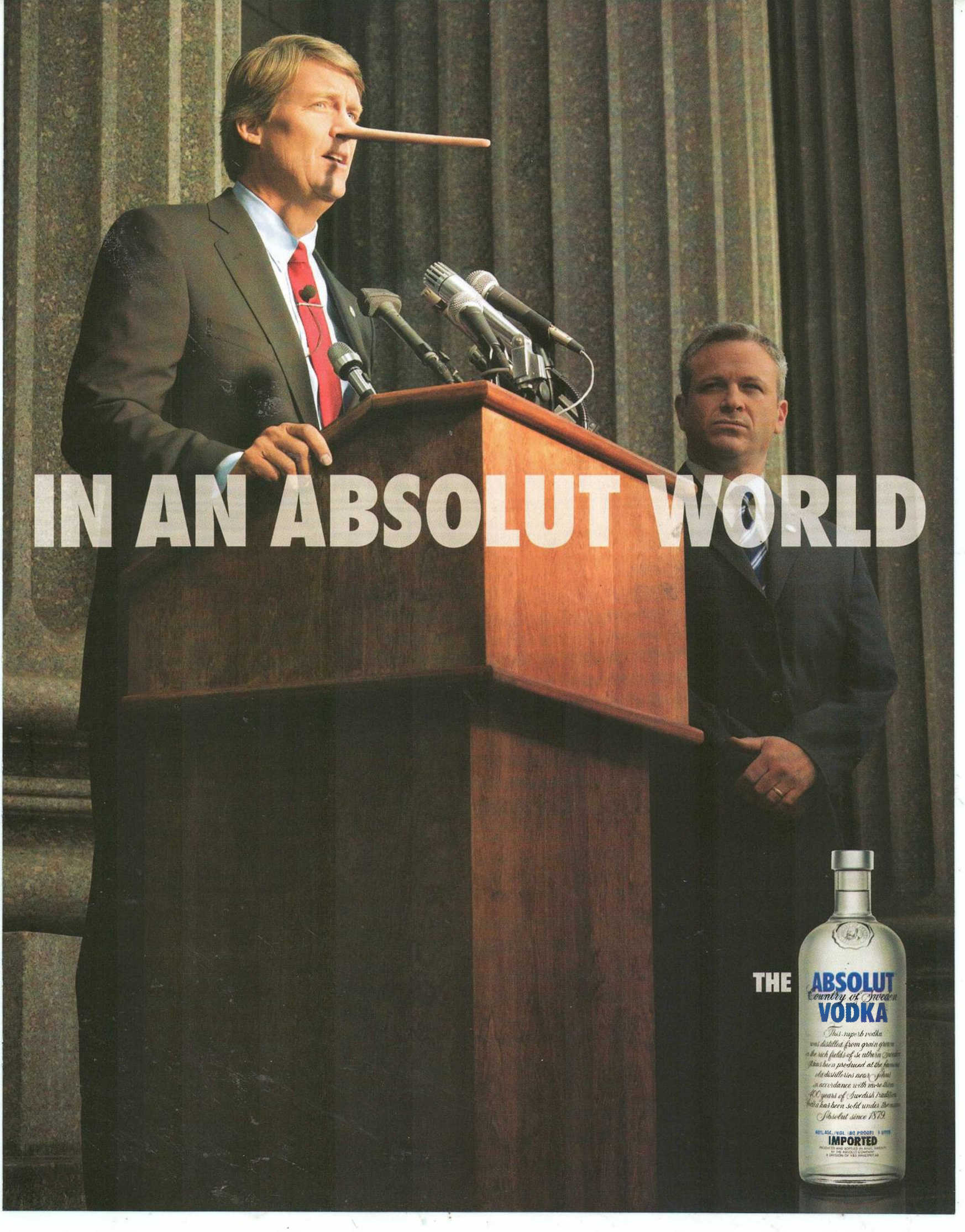
Irlanda: scăderea cu 5–10% a salariilor funcționarilor și creșterea impozitării veniturilor acestora; scăderea unor alocații sociale;

Franța: înghețarea salariilor bugetarilor și a pensiilor; blocarea angajărilor la stat;

Portugalia: creșterea TVA cu 2%; scăderea salariilor bugetare mari cu 5%; creșterea impozitului pe venit cu până la 1,5%;

Bulgaria: creșterea TVA cu 5%; înghețarea salariilor bugetare și a pensiilor; taxe de lux.

A man with a long, thin nose, resembling Pinocchio, is speaking at a wooden podium. He is wearing a dark suit, a light blue shirt, and a red tie. Several microphones are positioned in front of him. Behind him, another man in a dark suit and blue tie stands with his hands behind his back, looking on. The background consists of dark, vertical, textured panels.

IN AN ABSOLUT WORLD

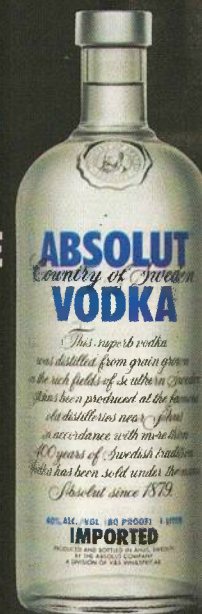
THE **ABSOLUT**
Country of Sweden
VODKA

*This superb vodka
was distilled from grain grown
in the rich fields of southern Sweden.
It has been produced at the famous
distilleries near Åhus
in accordance with more than
400 years of Swedish tradition.
Vodka has been sold under the name
Absolut since 1879.*

40% ALC./VOL. (80 PROOF) 1 LITER

IMPORTED

IMPORTED AND BOTTLED BY ABSOLUT VODKA, INC.
A DIVISION OF V&S VIN&SPIRIT AB

DOSAR

Tragedia greacă s-a transformat în dramă europeană

Leagănul civilizației moderne, Grecia, cere tribut pentru ceea ce a dăruit lumii. Locul de naștere al democrației, ca principiu, se zbate într-o criză economică apocaliptică și care atacă structurile statului de drept. Efectele tragediei grecești au depășit granițele Eladei, îmbolnăvind statele cu imunitate scăzută din Europa și amenință SUA. Destructurarea economică a Greciei a dus în pragul colapsului moneda europeană și amenință să atace alianța europeană. Și totul este abia la început.

Democrația în criză sau criza democrației

Dezastrul de azi se trage din fericirea de la finele lui 2004, când Grecia jubila și-și sărbătorea beneficiile financiare aduse de Olimpiada de la Atena. În 2005 măsurile de control ale deficitului bugetar ar fi fost lesne de luat și ușor de suportat. Din cauza presiunilor politice au fost amânate, iar statul a continuat să funcționeze după principii balcanice, comode, iar orice grec (*ca orice alt balcanic*), visa să lucreze la stat, pe principiul că „dacă” muncești la stat, ți-a pus Dumnezeu mâna în cap”. În 2006, 2007 și 2008 lucrurile au continuat în același ritm. Infuziile de capital venite din turism, o inerție generală bazată pe puterea monedei europene, la care Grecia a aderat în 2001, și creșterea economică accelerată din toată Europa au amânat sentința, dar au cronicizat fără simptome boala. Pe nesimțite deficitul bugetar al țării s-a accentuat, dar nici o autoritate competentă din Uniunea Europeană nu a văzut în asta *tragedia*. Datoriile Greciei păreau a fi ținute sub control, pe de o parte, iar pe de alta aduceau beneficii celor care susțineau din împrumuturi un buget din ce în ce mai fragil. Anul 2009 a fost anul alegerilor generale (*și nu doar în Grecia*). De dragul fotoliilor din Parlament, autoritățile au cheltuit sume imense de la buget pentru satisfacerea unor cereri sociale. Guvernul socialist, care a preluat conducerea, a primit gestiunea unei

Sindicatele din Grecia au reușit organizarea a patru greve generale. Ultima s-a desfășurat sub sloganul „nu vă atingeți de asigurarea socială”. În cursul grevelor din 5 mai, trei oameni au murit după ce manifestanții au incendiat o bancă. Grevele s-au întors împotriva Greciei, cea mai mare parte a turiștilor renunțând la vacanțele în Elada.

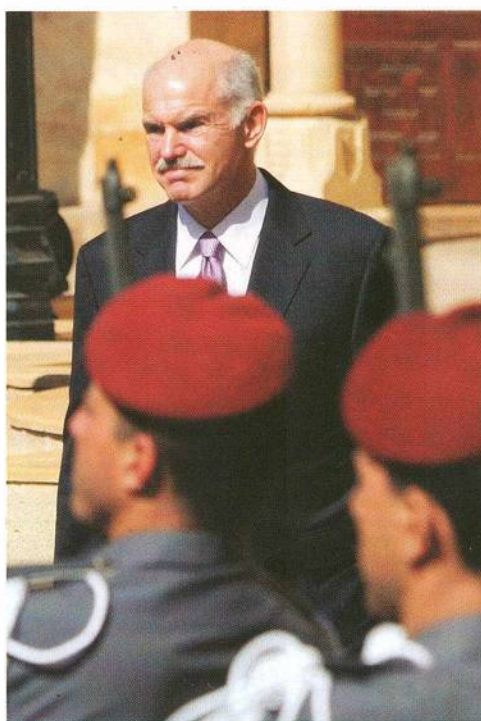
Premierul grec vrea să dea în judecată speculatori și bănci americane, despre care a afirmat că au avut un rol important în criza datoriilor de stat. Premierul Papandreou a precizat că decizia de a acționa împotriva băncilor americane va fi luată după încheierea unei investigații a Parlamentului elen privind cauzele crizei.

țări care acumulasă un deficit bugetar de 13%, adică mai mult de 320 de miliarde de euro, ceea ce reprezintă 115 la sută din PIB-ul Greciei. Peste toate acestea s-a așezat cea mai mare criză economică și financiară după al Doilea Război Mondial și o adâncă recesiune. De aici până la catastrofă, până la colapsul financiar și incapacitatea de plată a țării a fost mai puțin de un pas. O catastrofă care nu a venit întâmplător și care își are rădăcinile în mentalitatea poporului grec și în politica economică a autorităților. Recesiunea mondială nu este cauza tragediei grecești, ci doar elementul care a favorizat ca toate acestea să devină vizibile mai repede. Criza din Grecia era inevitabilă și nu ar fi putut fi amânată nici dacă economia mondială nu ar fi intrat în regres la finele lui 2008. Dar Grecia este o situație particulară care, din nefericire, a produs o criză majoră a monedei euro, independent de recesiunea mondială.

Cum a ajuns o țară în pragul falimentului? Din cel puțin cinci motive. *(Pentru românul-balcanic cauzele dezastrului elen sunt realități cotidiene.)*

1. Grecia are una dintre cele mai stufoase și ineficiente birocratii din Uniunea Europeană. De la aderarea la UE, în 1981, și până în prezent, birocrăția a fost promovată de stat. Nici una dintre tentativele de a o ține sub control nu a dat roade. Efectul – aparatul bugetar a fost în continuu alimentat și suplimentat.

2. Guvernele, indiferent de culoarea lor, nu au depus nici un efort pentru a crește eficiența sistemului fiscal. Se poate vorbi mai degrabă de faptul că Grecia este o țară unde fiscalitatea

lipsește, ideea de impozit fiind o opțiune.

3. Statul a cultivat, a acceptat și întreținut cu o logică absurdă că banii care nu sunt impozitați se întorc în beneficiul bugetului, fie prin investiții, fie sunt taxați în momentul în care sunt folosiți pentru consum.

4. Grecia plătește acum și pentru imensa economie subterană, întreținută și tolerată, pe de o parte prin nivelul foarte redus al colectării taxelor, cât și prin faptul că această economie subterană era cea care susținea o mare parte din forța de muncă a țării. Se estimează că 40%

din PIB este produs de economia neagră și gri.

5. Deși leagăn al democrației, Grecia nu a avut niciodată un aparat de stat eficient și puternic, tentațiile avantajelor de moment fiind de fapt politica de stat. În plus, niciodată autoritățile nu au avut tăria de a-și recunoaște greșelile, fiind mereu gata să învinovățească pe altcineva pentru erorile și neputința din prezent.

Sună binecunoscut în România de azi contextul care a dus Grecia în faliment! Dar dacă grecii pot spune, ca și Zorba: „Ce catastrofă! Dar ce catastrofă frumoasă!”, Moromete nu mai are resurse pentru nici o vorbă de duh.

Fondul Monetar Internațional, Banca Europeană și Uniunea Europeană au înțeles cât de gravă este situația și au intervenit, ajutând Grecia abia în momentul în care slăbiciunea monedei euro a devenit periculoasă pentru toată Europa. Din păcate, au întârziat mai bine de o lună de zile astfel că, în loc să intre în carantină, și să-ți primească prima doză de antibiotic (a se citi împrumuturi), Grecia, muribundă, a îmbolnăvit jumătate din Europa.

Nu doar grecii sunt cei care trebuie acuzați. La fel de vinovate sunt și organismele financiare care ar fi trebuit să reacționeze, mai repede și mai eficient. Indecizia lor a provocat acutizarea dramei europene. Astfel, în 17 februarie, directorul general al Fondului Monetar Internațional, Dominique Strauss-Kahn, afirma că Grecia nu are nevoie de ajutor. În 28 aprilie același Dominique Strauss-Kahn acuza lipsa de coordonare europeană despre care afirma că duce la situații nesustenabile acutizând criza și

reafirma faptul că, dacă grecii nu vor fi ajutați în timpul crizei, situația nu va mai putea fi „ținută sub control”.

Referindu-se la Grecia, Strauss-Kahn expunea o teorie, pe care românii, dintr-o Românie aflată în pragul prăpastiei, aveau să o audă și ei, o lună mai târziu, în jurul datei de 23 mai. „FMI nu impune nimic atunci când este chemat să intervină, ci doar oferă fonduri pentru o perioadă de tranziție, solicitând însă ca țara în cauză să se angajeze să-și soluționeze problemele, în limitele economice impuse de FMI, dar conform deciziilor luate exclusiv de Guvernul respectiv”.

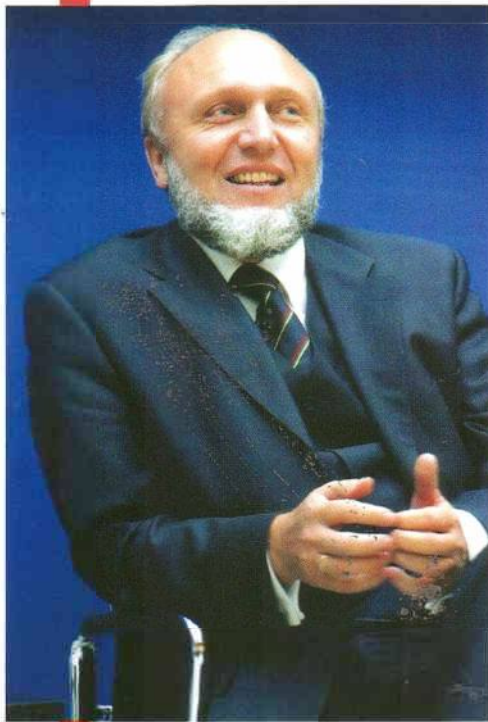
Efectele neputinței financiare a Greciei. În zona euro, în aprilie și mai, state din Europa anunțau procente ale deficitului bugetar cu mult peste așteptări – Spania (deficit de 11,2% din PIB), Portugalia (deficit de 9,4%), Italia (9,6%), Irlanda (14,3%), Marea Britanie (11%) și Franța (9%) – iar analiștii economici anunțau risc maxim de contaminare pentru Bulgaria, **România** și Ungaria, ale căror piețe economice erau văzute ca extrem de vulnerabile în fața unei contaminări de la criza greacă. Astfel, economistul Neil Shearing, specialist al *Capital Economics* în piețe emergente afirma că nici o țară nu este imună la problemele din Grecia, iar piețele financiare din regiune sunt predispușe la suferințe mult mai mari. Unicul vaccin posibil, mai ales pentru țările din Est, inclusiv pentru **România**, este diminuarea urgentă a cheltuielilor statului și a salariilor bugetarilor.

Că situația este departe de a fi sub control o dovedește faptul că randamentele obligațiunilor emise de Irlanda, Spania și Portugalia au avut de suferit ca urmare a temerilor investitorilor că aceste state nu vor putea să-și reducă repede deficitele bugetare și că vor avea, aproape inevitabil, soarta Greciei.

Un sondaj de opinie dat publicității în 23 mai relevă că majoritatea grecilor nu mai au încredere în capacitatea guvernului de a gestiona actuala criză economică. Peste 64% dintre respondenți spun că au „foarte puțină sau puțină” încredere că guvernul socialist poate scoate țara din criză și să-i asigure un viitor mai bun. Un sondaj similar, făcut la București, arată că 62% din români sunt nemulțumiți de Guvern și consideră că România merge într-o direcție greșită.

Și mai grav este faptul că toate statele europene amenințate de deficite economice majore au și datorii importante. Datoria Spaniei reprezintă 53,2% din PIB, și este de 560 miliarde de euro, mai mult decât dublu față de cea a Atenei. Irlanda are o datorie de 105 miliarde de euro, ceea ce reprezintă 64% din PIB, iar Portugalia a acumulat 126 miliarde de euro, echivalentul a 76,8% din PIB, aceasta fiind și cea mai mare datorie din zona euro, după cea a Greciei. Nici țări exotice nu au scăpat de efecte ale crizei monedei euro, cea mai afectată fiind Japonia, care se vede obligată să conceapă un plan fiscal credibil pentru reducerea datoriei publice, în condițiile în care are deja cel mai ridicat grad de îndatorare dintre statele dezvoltate, datoria publică a Japoniei apropiindu-se de 200 de procente din PIB.

Hans-Werner Sinn, președintele institutului de cercetare economică Ifo, unul dintre cele care oferă consiliere guvernului german, a prognozat că statul grec nu va reuși niciodată să-și plătească datoriile. „Grecia nu va fi în măsură să ducă o politică riguroasă, iar la final va cere anularea datoriilor, iar sub presiunea euro cerea o să fie acceptată”, a declarat Hans-Werner Sinn.

De la criza greacă, la criza euro. Tema de discuție și principalul motiv de îngrijorare s-a mutat de la deficitul bugetar, după ce statele în pericol au anunțat măsuri de austeritate cu tot riscul de a înfrunța serioase nemulțumiri publice, la criza majoră a monedei europene. Grecia a fost acuzată fără nici o reținere de statele europene că este cauza principală care a declanșat criza euro, punându-se din ce în ce mai serios problema forțării ei să-și negocieze ieșirea din zona euro. Dacă evidența crizei monedei euro nu mai este pusă în discuție de nimeni, perspectivele, așa cum sunt ele văzute de analiști, sunt din ce în ce mai sumbre. „Grecia a ucis visul Bătrânului Continent de a deveni o superputere. Problemele cu care se confruntă moneda unică nu sunt doar de natură financiară, ci și de natură existențială. Niciodată până acum un proiect măreț al Uniunii Europene nu a fost atât de aproape de eșec”, scria *The Guardian*, la finele lui mai. „Viitorul Uniunii Europene este sumbru. Dacă moneda euro eșuează, atunci și Europa va eșua. Grecia, țara ale cărei probleme financiare au declanșat criza monedei unice europene, ar trebui forțată să-și negocieze ieșirea din zona euro. Efortul european comun și planul de stabilizare a monedei euro în valoare de 750 de miliarde de euro nu rezolvă problemele economice ale monedei, iar criza economică riscă să devină o criză politică și care să destruc-tureze Uniunea Europeană”, scrie apocaliptic *The Guardian*.

Celebrul Joseph Stiglitz, laureat al Premiului Nobel pentru economie, are aceeași viziune: „Moneda euro riscă să fie desființată. Suntem cu toții în aceeași barcă, iar viabilitatea proiectului european este amenințată, mai întâi de toate, de lipsa de solidaritate”, a tras Stiglitz un semnal de alarmă. „Moneda euro arată ca o mașină cu 16 șoferi, care folosesc combustibili diferiți și se ghidează după hărți diferite, fără să știe cine se află de fapt la volan. Nu va exista o superputere europeană a secolului 21, ci doar o grămadă de foste mari puteri care se ciondănesc pe o sumă în scădere de bani devalorizați”, comenta Stiglitz, la mijlocul lunii mai. Iar previziunile nu se opresc aici. Joseph Stiglitz avertizează asupra riscurilor pe care le va reprezenta rata în creștere galopantă a șomajului, care afectează mai ales segmentul de populație tânără din țările din zona euro. „Rata șomajului în rândul tinerilor este de 30% în Grecia, în Spania depășește 44%. Va fi un moment când autoritățile de la Atena, Madrid și Lisabona se vor întreba serios dacă este în interesul lor continuarea programelor impuse de FMI și de Bruxelles, și dacă nu este mai bine să redevină stăpânii propriilor politici monetare”, comentează laureatul Premiului Nobel.

Joseph Stiglitz punctează pe ceea ce consideră a fi soluții. Acesta avertizează că măsurile de austeritate salvează deficitul, dar frânează creșterea economică. „Priviți ce s-a întâmplat

în Spania, care nu poate fi acuzată de lipsa disciplinei bugetare, în condițiile în care a avut excedent bugetar înaintea crizei economice”, a mai spus laureatul Premiului Nobel pentru economie.

Speranțe (dar nu și pentru România). O șansă vine din partea potențialului turistic al Spaniei, Italiei și Franței, dar nu numai. Criza europenilor este primită cu urale de americani încurajați de o monedă euro din ce în ce mai slabă și stimulați de o economie americană, care, după ce a băgat în criză Bătrânul Continent, începe să-și revină. Cert este faptul că anul acesta (dacă Europa va avea vară, și dacă vulcanul din Islanda va lăsa temperaturile să crească), vacanțele din Europa vor fi mai ieftine ca niciodată. Din păcate, pe listă nu se află nici Grecia, nici România. După anunțul măsurilor de austeritate, după cele patru reprize de grevă generală din Grecia, Elada s-a văzut pusă în situația ca 20.000 de rezervări de la hotelurile din Atena să fie anulate, iar alte 100.000 din zona litorală și din insule. În ceea ce privește România, protestele au îndepărtat și puținii turiști care își făcuseră planuri de vacanță pe plaiurile mioritice.

România din perspectiva Greciei. Economistul Cristian Sima, administratorul de la Bursa de Valori București, a comentat pentru revista *Flacăra*, plecând de la situația din Grecia, impactul asupra României și efectele acordului cu FMI. „Situația României este în parte diferită de Grecia. În primul rând, datoria publică a României este doar 30% din PIB, în condițiile în care datoria publică a Greciei a depășit 130% din PIB. Dar și potențialele celor două țări sunt diferite, în favoarea Greciei. Semănăm însă la evaziunea fiscală, ceea ce este foarte grav. Soluții miraculoase nu există, nici pentru greci, nici pentru români. Poate devalorizarea leului și o creștere controlată a inflației să aducă ceva bani la buget. Dar sunt riscante amândouă, pentru că trebuie aplicate de oameni care chiar se pricepe, pe fondul acordului general al populației. Oricum leul este supra-apreciat. Valoarea corectă a euro, raportat la leu, ar fi de 4,30 – 4,50, cu toată criza euro”, a spus Sima.

Întrebat care ar fi soluțiile cele mai eficiente pentru a colecta bani la buget și pentru a stimula economia, Cristian Sima a înclinat către variantele care încurajează munca. „Prima marfă care trebuie valorizată cum se cuvine în condiții de criză este munca. Prima soluție ar fi reducerea impozitului pe salariu. Ar scoate la suprafață munca la negru, și i-ar face pe oameni să vrea să muncească mai mult. Ca să încurajezi producția, ca să stimulezi consumul trebuie să lași bani pe piață și să dai valoare muncii. Dacă nu poți da salarii, atunci reduci impozitul pe muncă. Aș face tot ceea ce este necesar pentru a plăti o parte din datoria la FMI acum, pentru că Europa nu va scăpa de o criză inflaționistă”, a mai propus Sima.

În cele ce urmează, ne vom ocupa de o fotografie la minut a crizei politice, nu, însă, ca până acum, din perspectivă economică. E mai palpitant să vedem latura politică fiindcă, de fapt, aici se ascunde ADEVĂRATA RESPONSABILITATE.

text Mihail Gălățanu
foto Alice-Claudia Gherman

Fotografia la minut, a crizei politice

Scenariile
de culise ne
șoptesc că
Emil Boc ar fi
vrut să demi-
sioneze, dar nu
l-ar fi lăsat
Traian Băsescu.

Cum s-a ajuns aici? Adică la minus 15% pensii, la minus 25% din salariile bugetarilor etc. Simplu: printr-o lipsă de responsabilitate. PDL, Partidul Democrat Liberal, „brațul” guvernării, prin „creierul” său (dacă îl putem, totuși, numi așa) Traian Băsescu – pentru că pe Emil Boc ar fi deplasat să îl considerăm *creierul* guvernării, a amânat măsurile contra crizei datorită alegerilor de la finele anului trecut. Motiv pentru care va plăti, probabil, cu un *erase* de pe scena politică, profeția noastră, comparabil cu cel al PNȚCD-ului din 2000, prin nefericita – de atunci – decizie a lui Emil Constantinescu (Emil = ce nume predestinat).

Ce a însemnat acest moment? A însemnat devalarea – și pentru cine mai avea dubii sau nu avea acces la informații – că Traian Băsescu este, pe scena politică, *totul*: marele păpușar, suflleurul, premier, președinte, factor, politicianul-jucător, din umbră, la toate aparatele, ca la jocuri mecanice.

Oricum, motivul pentru care a apărut în fața noastră Băsescu și nu Boc, este că Boc a refuzat să-și asume măsurile „dure”. În ultimele opt sau nouă luni, Traian Băsescu a demonstrat că poate face orice vrea în lumea politică românească. Și că avem, de fapt, o lume politică de *gumilastic* – sau, cum vreți: *de plastilină*.

A sfidat o țară întreagă.

A dat dovadă de un tupeu incredibil.

A călcat în picioare cam tot ce putea fi autoritate în Partidul Democrat Liberal.

A demonstrat că poate ține, independent de toate celelalte forțe politice, chiar coali-zate, un guvern la putere, atâta vreme cât vor mușchii lui. A reușit să atragă, de partea

Mitul grevei generale s-a cam spulberat.

Sindicatele au
început să bată în
retragere,
demonstrând că nu
erau altceva decât
niște sindicate
de mucava.

PDL, noi parlamentari, oameni politici, care au mușcat din nadă, cu naivitate, parcă neînțelegând că Băsescu își trăiește momentul de glorie, după care va urma, inevitabil, căderea. Este, da, acum apogeul, dar în următorii ani, Traian Băsescu va găsi cu greu pe cineva care să îl mai creadă. A avut impertinența de a afirma că a „jucat” corect cu națiunea română.

Dar afirmațiile lui pot fi ușor dejucate. Dat în judecată, poate că Băsescu ar fi nu foarte departe de a pierde.

În primul rând, „contractul” cu pensionarii nu a fost respectat. Pensionarii nu au dat cu 15% mai puțin în timpul în care și-au plătit ajutoarele sociale. Acum, puterea actuală îi „țepuiește”.

De câteva săptămâni, de când Guvernul Boc cel liliputan și-a anunțat măsurile, tăieri în carne vie, dar nu în carnea lor, lumea stă să explodeze. Dar nu explodează. Încă. Sau nu cu adevărat. Săbiile sunt scoase din teacă, sunt deja în aer, fluturate. Sindicatele și-au anunțat decizia de a surpa Guvernul Boc. Care nici măcar Guvern Boc nu este, așa cum știm. Traian Băsescu se apropie primejdios de Dictatorul care ne-a fost prezis, de mai multă vreme, și nu prea l-am crezut atât de plauzibil. Dintre toate sindicatele furioase, singurul care își menține poziția este METROREX. Celelalte au început să cam bată în retragere și să denote că nu erau altceva decât niște sindicate de mucava.

Soluția aflată și la capătul MITULUI GREVEI GENERALE este tot cea a alegerilor anticipate. Chiar dacă Guvernul Boc cade și este înlocuit, să zicem, de un alt guvern pedelist, șansele de a schimba ceva sunt minime. PDL este la capătul liniei. La capătul turnirului. La spartul nunții, în cămară. Singura soluție este

cea a alegerilor anticipate – și „antipate” Partidului Democrat Liberal, așa cum fusese ră ele sugerate de către „primul ministru din umbră al PDL”, Varujan Vosganian.

Ea a fost preluată, ulterior, de către Partidul Social-Democrat, ca pe propria sa invenție, lucru cu totul consternant. Dar, dincolo de asta, e bine că, totuși, celelalte două partide mari ale țării s-au dumirit asupra acestui lucru.

Pe cel numit PDL, de altfel, nici nu prea aș fi înclinat să îl consider un partid. De ce? Pentru simplul motiv că nu este. Dacă, mâine, Traian Băsescu ar fi răpit de extraterești (ceea ce, între noi fie vorba, nici nu ar fi idee chiar așa de rea!), partidul ar avea o problemă. Mare sau mică, nici nu știu cum să o etichetez. S-ar disipa în neant. S-ar pulveriza. Pentru că nu poți să pui nici o bază (și, probabil, nici un acid!) în Theodor Stolojan, indisponibilul perpetuu, cel care nu este în stare să își asume nici cea mai mică răspundere, nici cât... Boc! Ceilalți sunt o adunătură de nume și oameni care, în lipsa mâinii de fier a lui Traian Băsescu, ar începe, pesemne, interminabile certuri intestinale.

Până când vom vedea ce se va mai alege de PDL, putem face un prognostic fără greș: e clar că, orice s-ar întâmpla, România se află la începutul unei noi serii de mișcări de protest.

Și, iarăși, este foarte limpede că singurul guvern potrivit pentru România acestei perioade este unul capabil să construiască o strategie, nu unul disperat, care vine cu pixul său neghiob și taie doar pentru că nu poate pune altceva în loc. Și am putea fi de acord și cu tăierile: dar cum să fii de acord cu un guvern care nu a clădit și nu clădește nimic? Cu un Președinte al țării lipsit de proiecte, care nu are nici cea mai mică strategie articulată vizavi de România de mâine?

CHIVAS

DOSAR

p. 04

Criza la noi, criza la ei

■ **Statele oarecum unite ale Europei** 06

■ **Tragedia greacă s-a transformat în dramă europeană** 12

■ **Fotografia, la minut, a crizei politice** 18

ZOOM

p. 24

Salina de apartament

p. 30

Nu udați florile! Ruginesc.

PEOPLE

p. 44

Maria Dinulescu: „Mai rău decât mine, cu mine, nu este nimeni!”

FLACĂRA Nr. 6
iunie 2010

DOSAR

Mămăliga lui Godot.....	04
Statele oarecum unite ale Europei.....	06
Tragedia greacă s-a transformat în dramă europeană	12
Fotografia, la minut, a crizei politice ..	18

ZOOM

Salină de apartament	24
Coșmaruri care ucid	29
Cât de ascultați putem fi	30
Biblioteca este un sanctuar pentru cei dornici de studiu	33
CSR pe bune	34
Averile demnitarilor pot face nani la umbra ANI	36
De la portavionul de nescufundat la insula misterelor	38
Cercetarea românească are nevoie de bani.....	40

PEOPLE

Maria Dinulescu: „Mai rău decât mine, cu mine, nu este nimeni!”	44
Joey Kramer: „Abia aștept să vă... rock'n roll!”	50
Monica Dascălu: „Nu cred în limite”... 54	

CULTURĂ

Hot stuff	58
Teatru.....	60
Film	62
Top carte.....	64

LIFESTYLE

Auto.....	66
Gadgets.....	70
Kopel's mută prânzul din caserolă în farfurie	72
Turism	74
FIFIM: istorie și evoluție.....	76
Shopping.....	80

foto coperta 1: Marc Bossaerts

FLACĂRA

Fondată în 1911 de Constantin Banu
www.revistaflacara.ro

Biroul Român de Audit al Tirajelor a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit. Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență, conform Studiului Național de Audiență, măsurate în perioada octombrie 2008 - octombrie 2009

PUBLISHER - Alexandru Arion
alexandru.arion@publicatiileflacara.ro

CONSILIER EDITORIAL - Bogdan Hrib
bogdan.hrib@publicatiileflacara.ro

REDACTOR ȘEF - Liliana Petruș
liliana.petrus@revistaflacara.ro

EDITOR - Alice Gherman

alice.gherman@revistaflacara.ro

SPORT - Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu
COLEGIUL REDACȚIONAL:

Mihai Belu, Claudia Golea Sumiya, Călin Hentea, Mugurel Mărgărit, Dan Medeanu, Mircea Pricăjan, Petre Rău, Alina Savin, Vasile Savin, Raluca Spătareanu, Bazil Ștefan, Tudor Călin Zorojanu

SENIOR EDITOR FOTO - Octavian Tibăr

octavian.tibar@revistaflacara.ro

TEHNOREDACTOR - Laura Tibăr

dtip@publicatiileflacara.ro

CONCEPT GRAFIC:

Alexandra Bardon

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE:

Adina Dabija (SUA), Eugen Frunză (Canada), Anca Motoianu (Londra), Luiza Palanciuc (Paris), Laurențiu Stelea (Olanda), Gelu Vlașin (Madrid),

CORRESPONDENȚI ÎN TERITORIU:

Marius Condrat (Sulina), Iulia Pană (Constanța)

PUBLICAȚIILE FLACĂRA

Societate comercială înmatriculată la **Oficiul Registrului Comerțului București** sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991 **Cod Unic de înregistrare** RO1582276 **S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A.** este membru al **Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT**

PREȘEDINTE DIRECTOR GENERAL: George Arion
george.arion@publicatiileflacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsărin
alexandru.pasarin@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb
gabriel.bumb@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion
manuela.arion@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE: Emil Dumitru
emil.dumitru@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR MARKETING-COMUNICARE: Corina Anghel
corina.anghel@publicatiileflacara.ro

ȘEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE - Petruț Stoian
petrut.stoian@revistaflacara.ro

SECRETARIAT: Anca Velu

Tel: 021.317.91.42; 021.317.91.44

Fax: 021.317.91.43

E-mail: office@publicatiileflacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, O.P. 33, C.P. 12

Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000,

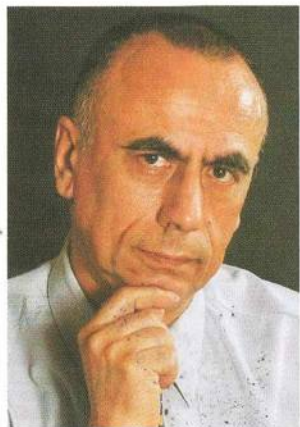
Banca Românească Băneasa

Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654430000,

Banca Românească Băneasa

Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400,

Banca Românească Băneasa

ALTCEVA

Care este cea mai importantă operă
de artă plastică a secolului XX?

Despre promovare

Această întrebare a fost lansată nu demult de redacția publicației *Le Figaro*, în ediția sa on-line. Jurnaliștii francezi au propus nouă opere pe care le-au socotit reprezentative pentru veacul trecut și i-au îndemnat pe cititori să le voteze. Aceștia, evident, aveau dreptul să propună și alte lucrări pe care le socoteau semnificative.

Ancheta a suscitat interes și 3.650 de respondenți și-au exprimat opțiunile.

Domnișoarele din Avignon a lui Pablo Picasso a câștigat la mare distanță – a întrunit 37,32% din sufragii. *Dansul*, tabloul lui Henri Matisse, a ocupat locul 2 cu 23,78%, iar *Gold Marilyn Monroe*, lucrarea lui Andy Warhol, s-a situat pe a treia poziție cu 5,78%. Locul 4 i-a revenit *Coloanei Infinitului* a lui Constantin Brâncuși – 5,70%.

Tot respectul pentru faimoasele picturi ale lui Picasso și Matisse. Ele au marcat decisiv arta modernă. Mai puțin edificatoare mi se pare opțiunea pentru realizarea lui Warhol – dar gusturile nu se discută. Însă, fără să cad într-un patriotism de fațadă, cred că lucrarea lui Brâncuși ridicată la Târgu Jiu exprimă cel mai bine secolul care a trecut și chiar și cel în care ne aflăm. Aspirația spre necuprinsul cunoașterii și orgoliul omului de a-și depăși condiția rareori au fost atât de pregnant exprimate într-o operă plastică. Însă este ea cunoscută așa cum merită? Câți vizitatori de peste hotare au avut prilejul s-o admire? Ce facem pentru a o populariza?

Din fericire, avem multe valori în țară, altele decât cele la care se ploconesc unele televiziuni și tabloidele. Din păcate, ne lipsesc știința și energia de a le face știute. Ne promovăm fără imaginație și de aceea nu suntem atractivi. Invocăm mereu lipsa de suport financiar, dar hibeile sunt în altă parte. Indolența sașu, și mai rău, risipirea banilor pe fleacuri, deseori în folosul unuia sau altuia, preocupați doar să-și umfle buzunarele, explică eșecul tuturor încercărilor noastre de a ne promova. Și îi așteptăm pe străini să ne descopere, din propria lor inițiativă.

Dacă opera genialului artist născut în Hobița s-ar fi înălțat într-o piață din Paris, cu siguranță că s-ar fi aflat în fruntea clasamentului din *Le Figaro*.

George Arion

Fundația
„Premiile Flacăra România”
Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment:
ALEXANDRU PĂSĂRIN

REBUS

Publicație auditată BRAT
Redactor-șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE

Redactor-șef: DANIEL POPA
Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu
Tehnoredactare computerizată:
Angela Ciocăzanu
Culegere computerizată: Elena Florescu
Corectură: Pompiliu L. Dumitrescu

PUBLICITATE ȘI MARKETING:

publicitate@publicatiileflacara.ro
Telefon, fax: 021.317.91.38, 021.317.91.42

Șef Departament Distribuție:

Nicoleta Predescu

Distribuție: (021.317.91.37):

Laurențiu Marian Celcan,
Constantin Epure, Ion Mihail, Roșca Viorel

ADMINISTRATIV:

Constantin Balica, Iulian Stanciu
Cititorii din țară și din străinătate se pot
abona prin SC „Publicațiile Flacăra” S.A.,
Abonamente: Robert Pandelea,
abonamente@publicatiileflacara.ro;
telefon: 021.317.91.37

Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis,
Flacăra Focus, Rebus, Almanah Rebus,
Rebusache, Rebus Bis sunt mărci
înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea ju-
ridică pentru conținutul articolului apar-
ține autorului. De asemenea, în cazul
unor agenții de presă și personalități
citate, responsabilitatea juridică le
aparține.

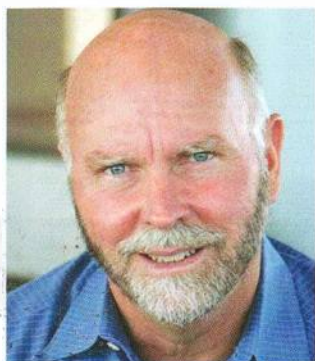
ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA,
tel./fax: 021/461.08.08/09

Revista
FLACĂRA

Ballantines®
Ballantines®
Ballantines®
Ballantines®

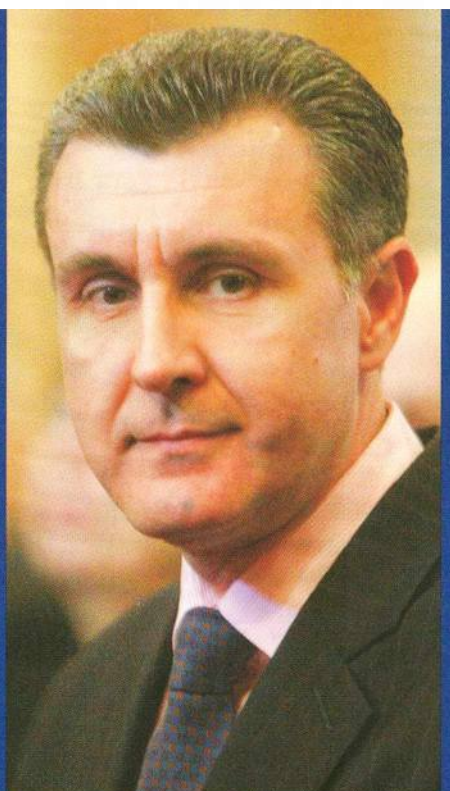
Viață artificială

Un prag uriaș al științei a fost depășit cu aproape zero ecouri în România. În *Institutul J. Craig Venter* din Statele Unite s-a obținut prima celulă vie cu genom sintetic! Puteți să-i spuneți fără emoții „viață creată artificial”. Mai ales că respectiva celulă s-a și divizat prin forțe proprii, deci trăiește. „Este vorba de crearea primei celule vii sintetice, în sensul că aceasta provine în întregime dintr-un cromozom sintetic”, a declarat Craig Venter (foto), creatorul institutului și coautor al primei secvențieri a genomului uman, realizată în anul 2000. Cromozomul în chestiune a fost fabricat pornind de la patru substanțe chimice, utilizând un sintetizator. Omul de știință consideră, pe bună dreptate, că e „o etapă importantă din punct de vedere științific și filosofic”. Și religios, am putea adăuga. [T.C.Z.]

Fără sfârșit

Mult mai puține valuri – dacă e permis calamburul – decât vulcanul supărat din Islanda face catastrofa din Golful Mexic, deși efectele sunt incomparabil mai grave: mii de barili de petrol se revarsă în ocean, de peste o lună, după explozia, incendiul și scufundarea unei platforme marine de foraj. *British Petroleum* a cheltuit deja un miliard de dolari numai pe măsuri paleative, căci orice tentativă de a opri erupția de la 1.600 de metri adâncime a eșuat: o carcasă de 100 de tone de oțel, una mult mai mică, operațiunea *Top Kill* (injectarea de fluide în puț) etc. Se va încerca forarea unor puțuri laterale, dar asta nu se va întâmpla decât prin august... [T.C.Z.]

Principele Radu Duda a aniversat 50 de ani

În zilele de 26 și 27 mai 2010 au avut loc, la București, o serie de evenimente organizate de Casa Regală, consacrate împlinirii vârstei de 50 de ani ai Alteței Sale Regale Principele Radu. Evenimentele s-au înscris în cea de-a șasea ediție a proiectului România. O călătorie regală, inițiat de Familia Regală a României, în anul 2004, după modelul creat de Regele Carol I, acum 140 de ani. La Călătoria Regală 2010 au fost invitați membri ai Familiilor Regale din Europa și personalități din Franța, Belgia, Germania, Austria, Marea Britanie, Ungaria, Elveția, Suedia, Spania și SUA. La Teatrul Național de Operetă din București s-a desfășurat spectacolul de gală *Royal Fashion*, creat de Dan Puric.

Excepția

Într-o lume așa cum este, într-o țară așa cum este, cu o clasă politică așa cum este, ar fi păcat să nu semnalăm excepțiile. După ce anunțase că-și va reduce singur indemnizația care i se părea indecentă, argumentând că se simte prost în primul rând față de mama sa, Ionuț Popescu a constatat că legal nu prea se poate, drept care... a demisionat din Consiliul de Administrație al *Eximbank*: „Pentru că eu nu am nicidecum posibilitatea de a-mi reduce de unul singur indemnizația (...), am ales să demisionez. Evident, înțeleg că prin această demisie nu vor scădea cheltuielile băncii (cel care îmi va lua locul va avea exact aceeași indemnizație) dar, din punct de vedere personal, cred că este cea mai bună decizie”. Jos pălăria! [T.C.Z.]

Scapă cine poate

* Nimeni, pe-aici pe la noi, nu pare să fi sesizat importanța teribilă a unei știri (sau poate nici n-au aflat): Congresul american a decis să limiteze contribuția Statelor Unite la împrumuturile FMI acordate țărilor europene, precum Grecia, atâta vreme cât aceste țări nu își pun ordine în finanțele publice. Această inițiativă nu este decât cea mai recentă din seria unor măsuri destinate „ridicării mâinii” americane de pe planurile de salvare a țărilor europene. La ei – exceptând deocamdată California – vârful crizei a trecut și acum își pun problema de ce să se mai lege la cap cu problemele bătrânului continent. [T.C.Z.]

Noua Românie liberă prezintă:

ÎN SPATELE UȘILOR ÎNCHISE

Un nou episod în fiecare zi.

Cea mai spectaculoasă selecție de informații, analize și reportaje din lumea politică.

RL

România liberă

VIATA, IEȘITĂ DIN TIPAR

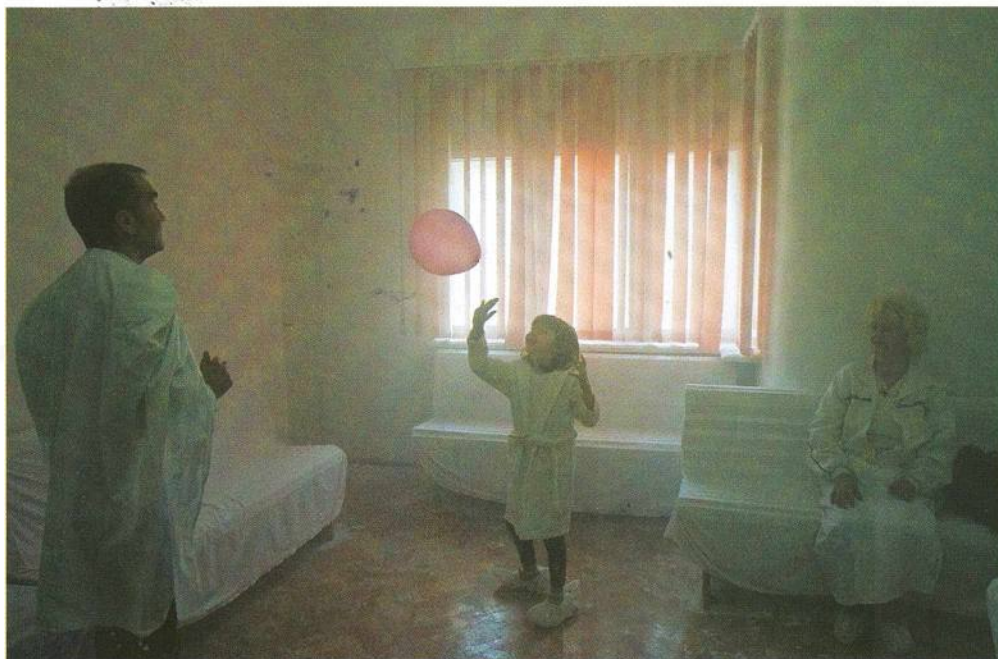
ZOOM

Salină de apartament

O încăpere în ceață. Cu niște nori din pulberi albicioase. Care ți se așază pe haine, pe față, prin păr. Apoi intră în tine, pur și simplu. Prin căile respiratorii și prin piele. A, nu, nu este un horror pe teme de poluare! Dimpotrivă, ne aflăm într-un centru de sănătate. Mai exact, în prima salină artificială din București.

„Casa de asigurări nu vrea să lucreze cu noi”

text Liliana Petruș
foto Octavian Tibăr

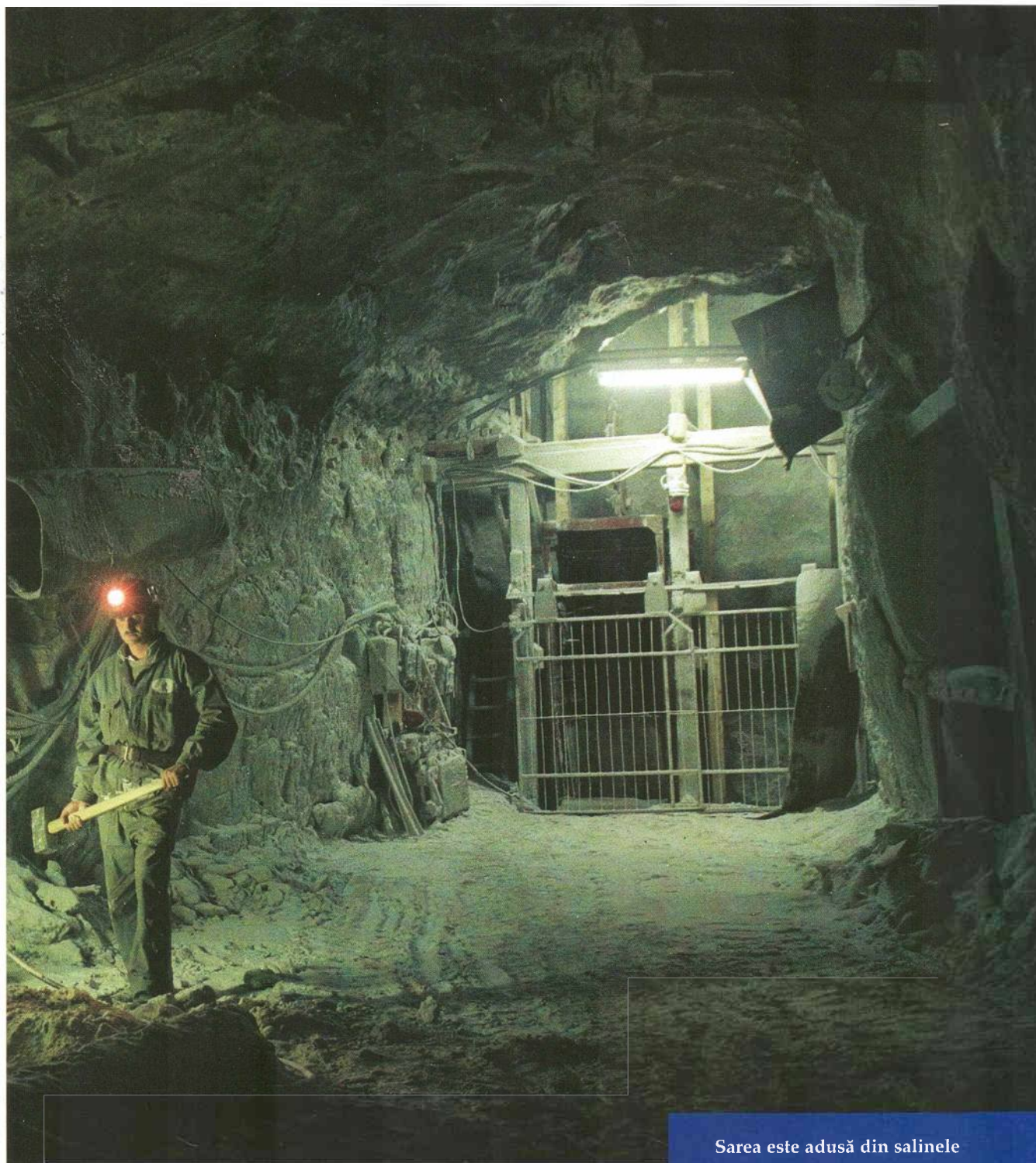
Copiii răspund cel mai bine tratamentului din salina artificială.

Motivul ține de faptul că ei nu au o încărcătură de toxine foarte mare, sunt mai *curați* decât adulții. Chiar după prima ședință, dispar cam 60-70% dintre simptomele bolii.

Când am auzit că s-a deschis o salină într-un bloc din centrul Capitalei, am zis că-i o glumă proastă. Dar cum nu prea am idei preconcepute, hai să vedem ce-o mai fi și asta. La intrare, pare un apartament obișnuit, de patru camere, undeva lângă Biserica Armenească, pe strada Arcului. Dacă te uiți mai atent, însă, ceva nu-i în regulă, e un fel de *prăfuială* ciudată peste tot. De la pulberea de sare. Ca o ninsoare foarte fină, de-abia vizibilă, se depune pe mese, scaune, geamuri. Domnișoara de la recepție, Aura, ne prezintă interioarele. Prima pe stânga, cabinetul de consultații. Apoi sala de ionizare intensivă, cu două aparate care reproduc întocmai, minus peisajul, atmosfera de pădure de conifere. Stai frumos, pe băncuță, și respiri aer încărcat cu ioni negativi. De aici până la neutralizarea radicalilor liberi, respectiv sănătate pe pâine, nu mai este decât un pas. Adică un set de ședințe, mai multe sau mai puține, funcție de gravitatea bolii. În dreapta este *camera misterelor*, unde nu avem voie să intrăm. Aparatul de măcinat sare cică nu suportă să fie văzut și fotografiat. Pulberea rezultată de la mărunțire se pulverizează, printr-un mecanism fixat în perete, în altă cameră, salina propriu-zisă, unde se strâng astmatici și alergici, la inhalat. Aveți răbdare, mergem și acolo, ceva mai târziu.

Deocamdată stăm la taclale cu doctorul Ion Voicu, specialist în medicină generală și homeopatie. Aflăm că povestea asta, cu salina artificială, nu este nici nouă și nici românească. Au inventat-o rușii, au preluat-o, cu succes, francezii, englezii, spaniolii. Ideea a pornit de la faptul că salinele naturale nu sunt tocmai potrivite pentru tratarea copiilor. Cazurile de bronșită sau astm bronșic sunt sensibile la rece, or, la 200-300 de metri sub pământ, temperaturile sunt mici, 9-10 grade Celsius. Copiii fac spasm bronșic la rece, prin urmare nu pot beneficia de efectul curativ întreg al aerosolilor. Și uite-așa s-a trecut la saline artificiale, de suprafață, care au o temperatură în jur de 20 de grade Celsius. Avantajele față de subteran,

însă, nu se opresc aici. Prin măcinarea și pulverizarea sării, concentrația de aerosoli este mult mai mare decât în salinele naturale. „Într-o oră, aici inhalezi cât în câteva zile la Praid”, susține medicul Ion Voicu. Prin urmare, expunerea este mai scurtă, respectiv în jur de 40 de minute pe ședință, față de câteva ore, în salinele naturale. Ceea ce iar e bine pentru copii, că au răbdarea limitată. Dar și pentru adulți, că e la modă criza de timp. Dacă la toate acestea adăugăm și economia de bani, în sensul că, fiind în orașul tău, nu mai plătești cazare, masă și transport de sute de kilometri, salina

de apartament pare chiar o binecuvântare pentru cei care au nevoie de un astfel de tratament. Și care, din păcate, nu sunt puțini. Ar fi vorba chiar de toată populația României, dacă am avea bunul obicei să ne tratăm preventiv. Sau să ne gândim la imunitatea noastră cea de toate zilele. În *folclorul* nostru, însă, nu există un asemenea *ritual*. Așa că și la salină ajung, de obicei, doar cazurile foarte grave: rinite, faringite, bronșite, diverse complicații de astm bronșic, alergii severe, nevroze etc. „În jur de 90% dintre pacienți răspund pozitiv la tratamentul din salina artificială”, apreciază medicul Ion Voicu.

Sarea este adusă din salinele naturale de la Slănic Prahova și Praid, în saci, la prețul de 1,4 roni kilogramul. Într-o lună, Salina Center are nevoie cam de 15 kilograme de sare pură, cristalizată. Pentru o ședință de o oră, se macină și se pulverizează în jur de 200 de grame.

O ședință la Salina Center costă 20 de lei pentru copii și pensionari și 30 de lei pentru salariați. Dacă se plătește tot tratamentul de la început, se aplică o reducere de 100 de lei. În preț intră consultația, salina, ionizarea intensivă și tratamentul homeopat. În timpul tratamentului, pacienții, mai ales cei hipertensivi, sunt sfătuiți să mănânce mai nesărat. Salina artificială nu este recomandată în cazurile grave de insuficiență respiratorie, insuficiență cardiacă și renală.

„Modalitatea exactă de acțiune nu este lămurită științific, nu cunoaștem ce și cum fac ionii ăștia, dar știm că, prin compoziție, sarea intervine în normalizarea schimbului de ioni la nivelul membranelor celulare. Așa că, prin inhalare, se ameliorează metabolismul celular, se curăță arcul respirator, se reglează secreția de mucus și se produce și o tonifiere a cililor vibrativi, cu un rol foarte important în imunitate. De asemenea, printr-o oxigenare mult mai bună a organismului, pacientul are, automat, un randament fizic și psihic mult mai bun”.

Altfel spus, dacă îți cam pieri cheful de viață, din cauza bolilor, a problemelor, a stresului sau a poluării, o cură de salină te face ca nou. După o evaluare a stării de sănătate, sub toate aspectele, medicul de la Salina Center îți stabilește necesarul de ședințe. Între 15 și 30, funcție de gravitatea situației. Cura se repetă după șase

luni, cam atât durează, în medie, efectul salinei.

Laura Palii, psihoterapeut și administratorul Salina Center, a pornit această afacere în baza unei experiențe proprii. Copil fiind, a avut o alergie chinuitoare. Și cum în România nu exista, pe atunci, nici o salină artificială, a făcut tratament în Ucraina. În urmă cu niște ani, o prietenă din Ministerul Sănătății i-a spus că Bucureștiul este între cele mai poluate capitale și că statisticile înregistrează aici cel mai mare procent european de copii astmatici, respectiv 20% (enorm!). Un asemenea tablou, suprapus peste chinul din copilărie, a dus la ideea unei saline de apartament: „Am muncit doi ani ca să-i dau drumul, birocrație mare, acte, drumuri, timp, bani. Am și acum probleme cu Casa de Asigurări, nu vor să lucreze cu noi, pe motiv că salina artificială nu există în datele lor,

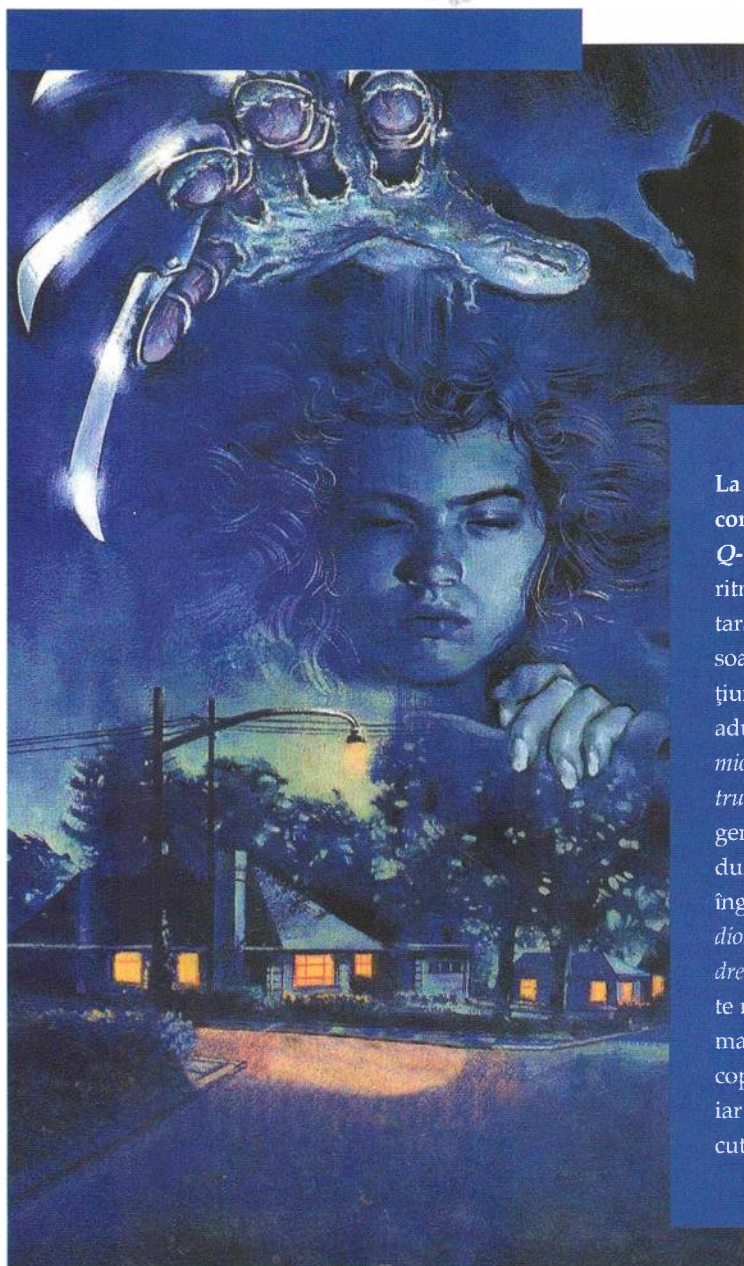
ca modalitate de tratament. Și doar n-o să se adapteze ei la piață și să țină pasul cu noutățile medicale! Sau, mă rog, mi s-a spus că da, numai că la noi asta durează cu anii. Ceea ce îi afectează pe pacienți, pentru că mulți nu-și permit costul tratamentului”.

Deși nu aveam nici un dubiu în legătură cu această situație, ea mi-a fost confirmată imediat, de pacienții aflați în camera-salină. Înainte de-a intra, ne-am pus papuci de unică folosință. La halatul de protecție am renunțat, o idee nu tocmai grozavă. Evident, pulberea de sare ne-a intrat și în haine. O simțeam pe limbă, în nări, pe gene. La început e sâcâitor, apoi te obișnuiești. Cel mai mult a suferit aparatul de fotografiat, care nu s-a adaptat deloc situației. Posesorul lui a făcut o navetă obositoare, din trei în trei minute, între camera cu pricina și recepție, ca să șteargă obiectivul. În rest, atmosfera e relaxată. Pacienții stau pe bănci, unii citesc, alții sporovăiesc, ceilalți intră în mintea copiilor. Mai o poezioară, un volei cu baloane, o conversație cu un ursuleț de pluș. Ceața asta de sare, că de-abia te vezi om cu om, pare să nu deranjeze pe nimeni. Mai mult, copiii sunt chiar încântați. Își imaginează că e un joc și se poartă ca atare: „Îmi place mult aici, e mai haios decât la grădiniță”, ne mărturisește Ioana, în timp ce își îmbracă păpușa. Și asta în timp ce – dar ea nu știe asta – își tratează sinuzita. Cu doamna Georgeta Miculescu e mai grav. Are o cură lungă, de 30 de ședințe. O bronșită netratată la timp o chinuie, de ani de zile, cu fel și fel de complicații: „Am făcut 20 de ședințe și mă simt mult mai bine. Dacă știam, veneam aici de la început. Nu mai cheltuiam bani pe tot soiul de tratamente care nu m-au ajutat cu nimic. De la atâtea antibiotice, aveam și limba arsă. Din păcate, însă, nu mai am de unde să plătesc restul ședințelor. Am lucrat în proiectare, am o pensie de 700 de roni. Și zice că-mi mai taie și din asta. Fata nu mă poate ajuta, are și ea probleme, i-a murit soțul, într-un accident de mașină, și suferă de hepatită cronică. Nici ea n-are bani de medicamente. Așa că nu știu cum o fi, probabil că n-am decât să stau acasă și să aștept să mor”.

Când aud de pensii și salarii tăiate, ceilalți pacienți se alătură imediat acestui protest spontan. Și-atunci să vezi *complimente* pe adresa Guvernului Boc! Dintre nori de sare. Cel mai mult mi-a plăcut replica doamnei Marina Sârbu. După ce s-a plâns de bronșita cronică, de faptul că tușește de zece ani și că are capacitatea respiratorie diminuată cu 40%, pacienta a luat o pauză, a tras aer în piept și a zis: „Mă uit la ei și-mi vine să intru în televizor și să-i iau la palme!” Foarte de acord, doamnă, numai să ne spunei în ce zi anume. Și pe ce program. Ca să aranjăm să fie invitat și președintele. Ei, care? Ce mi-e de bloc, de CAP, de partid sau de țară!

Un monstru oribil se îndreaptă spre pat. Ai vrea să fugi, dar nu poți. Strigi, dar nu te aude nimeni. Te zbați să scapi, dar el e mai puternic și îți înșfacă inima din piept. Întuneric. Liniște mormântală. A fost un coșmar. A murit un om, doborât de *SUNDS* (*Sudden Unexplained Nocturnal Death Syndrome*, adică *sindromul morții subite în somn*). Și nu numai de el.

Coșmarurile careucid

La moartea subită mai contribuie: sindromul *Q-T lung* (tulburare de ritm cardiac rară, ereditară, care apare la persoane fără alte afecțiuni, la copii și la adulții tineri), *cardiomiopatia hipertrofică obstructivă* (un defect genetic în care miocardul / mușchiul inimii se îngroașă anormal), *cardiomiopatia ventriculară dreaptă* (boala este foarte rară, cu incidență mai mare la băieți, în copilărie și adolescență, iar cauza este necunoscută) etc.

text Alice-Claudia Gherman

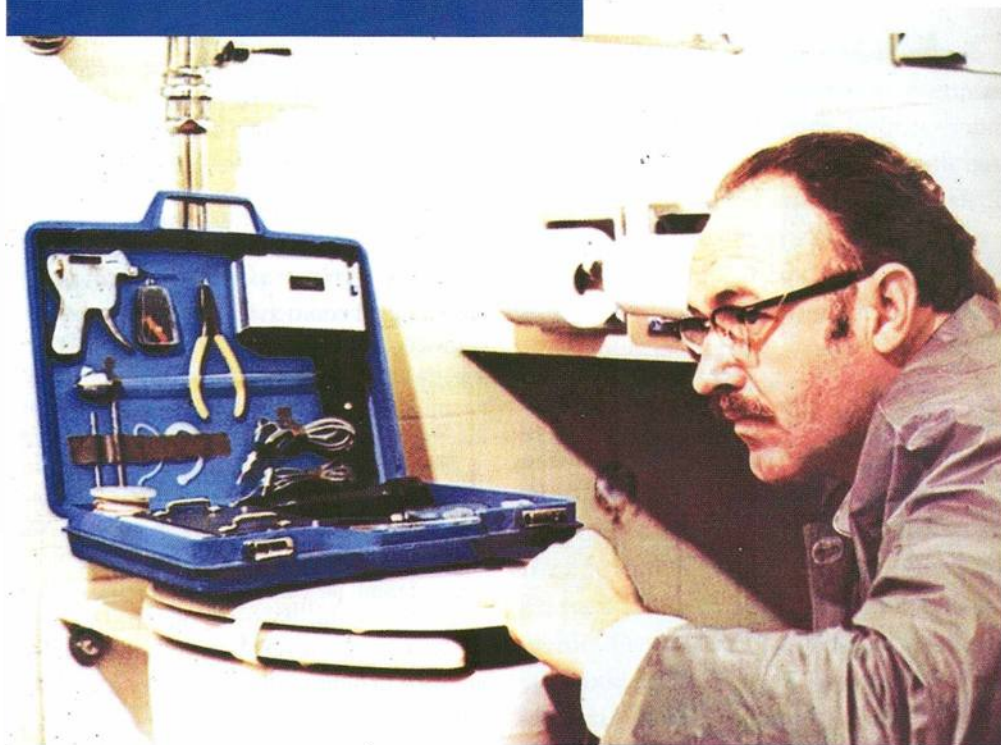
Coșmar pe Elm Street este poate cel mai cunoscut film despre monștrii careucid în somn. Adevărul este că ficțiunea aceasta are și un sâmbure de realitate. Da, unii oameni pot să se culce seara perfect sănătoși, fără nici o problemă cunoscută, iar a doua zi să fie găsiți morți de către membrii familiei.

Specialiștii nu pun aceste morți neașteptate pe seama unor coșmaruri care bântuie nopțile unora dintre noi, ci dau vina pe o disfuncție genetică a organismului, care pare să afecteze cu precădere populațiile de bărbați tineri din Asia de Sud-Est. Medicii au numit „coșmarul careucid” *Sudden Unexplained Nocturnal Death Syndrome* – *SUNDS* (*sindromul morții subite în somn*). Cu o componentă genetică puternică *SUNDS* este răspunzătoare de absența unei coordonări corecte a semnalelor electrice care generează bătăile inimii. Acest fenomen are loc în special noaptea, pe durata somnului, când bătăile inimii sunt oricum încetinite. Inima bate normal un timp, apoi se oprește brusc, moment în care survine decesul. *SUNDS* este generat, spun cercetători americani, de modificările apărute la gena *SCN5A* (cea care codează canalele de sodiu voltaj dependente), iar caracteristicile clinice ale sindromului produs de aceste modificări seamănă foarte mult cu cele ale unei alte probleme genetice denumită de către specialiști *sindromul Brugada*. Manifestarea majoră a *sindromului Brugada* este tahicardia ventriculară polymorfă care poate degenera în fibrilație ventriculară și poate determina, de asemenea, deces cardiac subit. Fără a intra în amănunte care țin de genetică și cardiologie, amănunte care fac diferența dintre cele două tipuri de sindrom, un lucru este cert pentru pacienții care suferă de aceste defecte genetice: prognosticul acestor afecțiuni este rezervat, mai ales în cazurile simptomatice, determinând cel puțin 10% dintre decesele dintr-un an. Tratamentul medicamentos nu pare a avea vreun succes. Singura soluție rămâne implantarea unui defibrilator care să impulsioneze inima să bată mai departe atunci când organismul nu mai găsește în sine resursele necesare.

Cenzorul ceaușist care a dat liber pe ecrane *Conversației* lui Coppola a fost unul deștept: adică ce și cât asculta Securitatea n-ar fi fost nimic în comparație cu ce făceau „agenturili” americane. Poate că puțini mioritici au tras atunci această concluzie, dar de atunci toți ne-am ales cu sindromul „oricând putem fi ascultați”.

text Călin Hentea

Nu udați florile! Ruginesc.

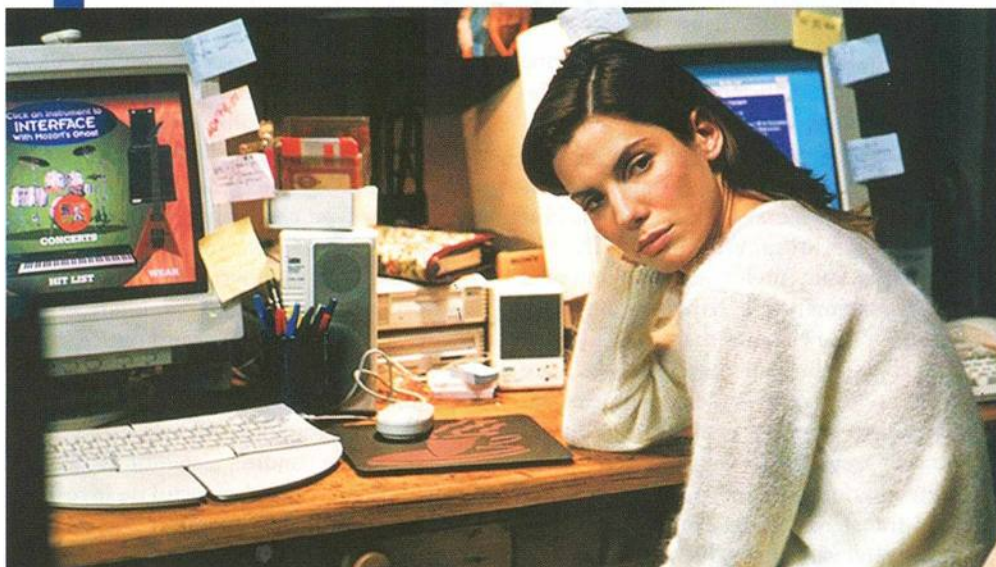
Începând cu multipremiata *Conversație* a lui Coppola din 1974, filme precum *Conspirația Parallax*, tot din 1974, sau *Toți oamenii președintelui* din 1976 ale lui Allan Pakula, *Cele trei zile ale Condorului* semnat în 1975 de Sydney Pollack au creat și hrănit anxietățile occidentalilor privind amenințarea libertăților lor individuale și violarea intimității prin posibilitățile nebănuite ale unei nevăzute tehnici de supraveghere.

Pe 17 iunie 1972 a izbucnit cel mai mare scandal politic din istoria Statelor Unite: afacerea Watergate. Nu atât faptul că oameni ai consilierilor președintelui republican Richard Nixon au fost prinși încercând să plaseze prin efracție microfoane de ascultare în sediul democraților din Watergate a constituit miezul scandalului, ci faptul că președintele (și cu certitudine consilierii săi) a încercat să ascundă implicarea Casei Albe. Președintele Richard Nixon a fost nevoit să demisioneze pe 8 august 1974, după o cutremurătoare furtună politică. Exact în aceeași perioadă, potrivit mărturiei din 1985 a transfugului sovietic Arkadi Șevcenko, „Watergate-urile (adică ascultările de telefoane, interceptările de corespondență, n.a.) țin de rutina și cotidianul vieții din Uniunea Sovietică de sus și până jos”.

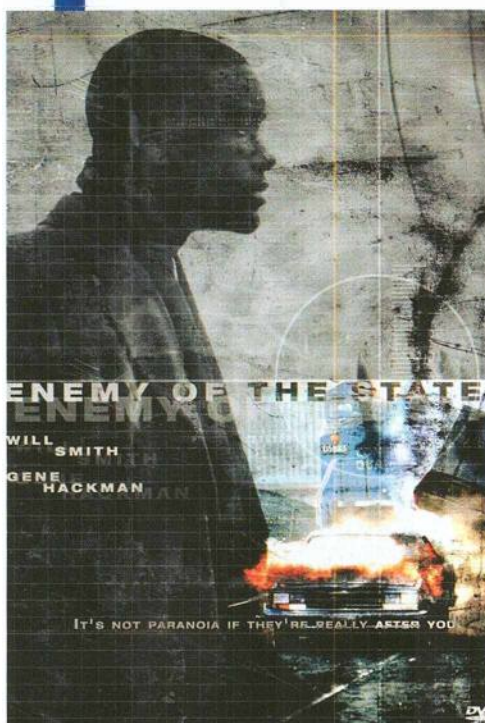
Subiectul filmului lui Coppola *Conversația*, cu Gene Hackman în rolul principal, lansat în 1974 (anul demisiei lui Nixon), dar scris în 1972 (începutul scandalului Watergate) părea (și pare încă) perfect plauzibil. Premiat la Cannes și la Londra, excelentul film al lui Coppola inaugura astfel o nouă angoasă a omului modern: aceea că poate fi în orice

moment ascultat, filmat, interceptat, că nu mai există certitudinea intimității și că este la discreția unor puteri pe cât de oculte, pe atât de subversive. Povestea în sine pare acum destul de simplă. Gene Hackman este Harry Caul, un expert privat în interceptări, care este angajat de un mare patron să înregistreze conversația soției sale purtată cu amantul acesteia într-o piață aglomerată. Interceptând doar frânturi din conversație, utilizând microfoane și filtre speciale care au tăiat răsuflarea românilor din acea vreme, dar care nici astăzi nu sunt la îndemâna oricui, Harry Caul crede că cei doi amânți sunt amenințați de soțul gelos. În realitate, soțul este cel asasinat, iar expertul în interceptări, păraoic și secretos, Harry Caul, devine cel urmărit cu microfoane ascunse de foștii amânți și de secretarul patronului ucis. Culmea este că tocmai marșale specialist în plantarea de microfoane nu reușește să-l găsească pe cel ascuns în propria locuință, pe care o demolează meticulos, cu furie neputincioasă, pentru ca în final să se resemneze cântând la saxofon în mijlocul dezastrului. Probabil că multor securiști din epocă și care se ocupau zilnic cu astfel de treburi, acest final le-a dat mult de gândit (sau de zâmbit).

Thriller-ul politic nu este o invenție prea recentă a Hollywood-ului. Majoritatea marilor regizori americani au atacat cu succes acest gen încă din anii '70, pedalând pe miza conspirației politice și a intrigilor unor politicieni corupți sau avizi de putere care în final sunt, desigur, înfrânți într-un fel sau altul. Totul se petrece în decorul apăsător și nicio-dată limpede al confruntărilor specifice Războiului Rece: interceptările sunt rezultatul suspiciunii reciproce care a ajuns să-i viruseze chiar și pe cei aflați de aceeași parte a Cortinei de Fier. Reflectând realitatea politică și socială a epocii, filmele anilor '90 au introdus în scenariu factorul supertehnologiei informatice: satelitul, telefonul celular, dar mai ales computerul au devenit elemente de bază ale intrigilor conspiraționiste. Marea lovitură a dat-o în 1995 *Rețeaua / The Net* – filmul lui Irvin Winkler, care a confirmat-o (după *Cursă infernală / Speed*, din 1994) pe Sandra Bullock drept mare vedetă. Angela Bennett a devenit personajul emblematic care luptă cu disperare împotriva unei rețele informatice atât de puternice încât este capabilă de a-i anula chiar și identitatea, trecutul și existența. Supravegherea Sandrei Bullock / Angela Bennett se face nu prin microfon sau cameră de filmare, ci printr-o rețea omnipotentă de calculatoare, de către o organizație teroristă, *Pretorienii*, care urmărește introducerea unui cal troian în rețeaua de calculatoare a guvernului, pentru a prelua controlul acesteia. Filmul a avut un mare succes la public și în consecință a fost urmat atât de un serial de televiziune, cât și de sequel-ul *The Net 2.0*.

Deși calculatorul își afirmase capacitatea de a furniza intriga unui film de acțiune încă din 1983 prin celebrul *War Games*, *The Net* a ridicat în 1995 problema internet-ului ca virus troian al intimității vieții noastre private.

Originile sistemului secret de supraveghere cunoscut sub numele de *ECHELON* se ascund în anii celui de-al Doilea Război Mondial. Atunci, britanicii și americanii au reușit să intercepteze transmisiunile codate ale naziștilor și japonezilor, ceea ce le-a asigurat un uriaș avantaj strategic. Pe 17 mai 1943, Statele Unite și Marea Britanie au semnat un acord privind cooperarea în domeniul spionajului prin comunicații numit *UKUSA*, la care, prin formarea de către britanici imediat după război a *Commonwealth SIGINT Organization*, s-au alăturat și agențiile de spionaj din Canada, Australia și Noua Zeelandă. Pentru a face față amenințării sovietice, SUA și Marea Britanie au pecetluit în 1947 un acord ale cărui prevederi sunt încă secrete și care a pus bazele politico-diplomatice ale sistemului *ECHELON*, în care americanii, prin NSA (*National Security Agency*), sunt numiți prima parte a tratatului, britanicii împreună cu canadienii, australienii și neozeelenzii, prin agențiile lor de specialitate, sunt considerați partea a doua, iar membrii celei de-a treia părți au devenit ulterior germanii, japonezii, norvegienii, sud-coreenii și turcii. Capacitățile tehnologice ale acestor țări, prin stațiile lor de interceptare și antenele de pe pământ, sateliții, vasele și submarinele dotate cu echipamente speciale formează rețeaua globală *ECHELON*, din ce în ce mai perfecționată și capabilă să intercepteze transmisiunile și comunicațiile radio, telefonice, faxuri, e-mailuri sau alte mesaje electronice din toată lumea. Lumea a fost împărțită în cinci zone de responsabilitate, corespunzătoare membrilor primelor două părți ale acordului *ECHELON*: americanii, prin facilitățile NSA, interceptează comunicațiile de pe ambele continente americane, britanicii răspund de Europa, Africa și Rusia până la Urali, australienii acoperă Asia de sud-est, Pacificul de sud-vest și partea de est a

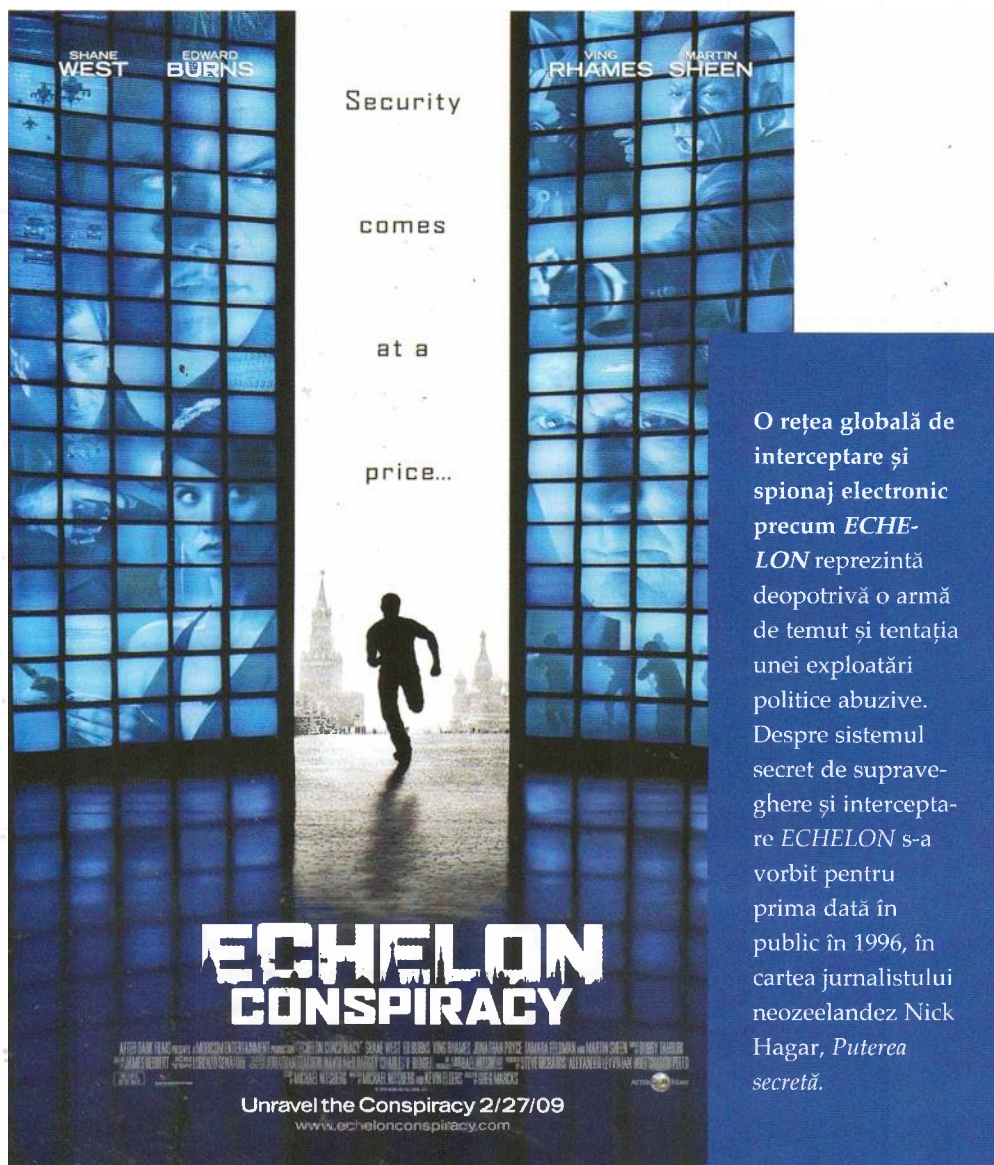
Oceanului Indian, neozeelandezilor le revine sudul Oceanului Pacific cu toate insulele afe-rente, iar canadienii interceptează comunica-țiile din nordul Rusiei și Europei. Toate infor-mațiile astfel culese se strâng în calculatoarele de la cartierul general al NSA, situat la Fort George Meade (între Washington D.C. și Baltimore), și sunt prelucrate de o întreagă armată de matematicieni, criptologi, lingviști, informaticieni de cea mai mare clasă. A fost elaborat chiar și un Dicționar ECHELON, care cuprinde acele cuvinte sau expresii prin care sunt marcate automat mesajele de interes pentru a fi înregistrate, eventual decriptate și analizate ulterior. Trecerea masivă la comuni-cațiile și transferul de date prin fibre optice, precum și diversificarea serverelor și nodurilor de trafic internet de la fosta concentrare pe teritoriile SUA și Marii Britanii pe alte zone a redus și a complicat capacitatea tehnică de interceptare a ECHELON, făcând necesară complicitatea autorităților naționale pentru amplasarea de echipamente locale.

Inițial, ECHELON trebuia să intercepteze comunicațiile diplomatice și militare ale sovieticilor și ale aliaților lor. În 1983, însă, primul ministru Margaret Thatcher nu s-a sfîit să ceară supravegherea a doi miniștri din pro-priul cabinet, pe care-i suspecta de lipsă de loialitate politică. De asemenea, despre Henry Kissinger sau Pierre Trudeau s-a spus că au utilizat capacitățile de ascultare ECHE-LON în scopuri personale sau politice, iar în 1992 ziarul londonez *The Observer* a dezvăluit că Dicționarul ECHELON ținea și organizații precum Amnesty International sau Green-peace. În aceste condiții, sistemul ECHELON a constituit în 200–2001 obiectul de investiga-ție a unui comitet al Parlamentului European, iar senatorul american Franck Church a afir-mat că sistemul ECHELON poate fi o amenin-țare la adresa vieții private a cetățeanului american și o resursă tehnologică ce ar putea asigura controlul total al unui guvern tiranic. Desigur, atentatele teroriste din 11 septem-brie 2001, declanșarea războiului mondial

antiterorist și toate măsurile subsecvente de securitate și control preventiv luate de marile puteri și democrații euroatlantice care au res-trâns inevitabil drepturile și libertățile civile, sunt de natură să întărească și să extindă capacitățile și responsabilitățile unui aseme-nea sistem de supraveghere globală. Cu toate acestea, ținând seama de uriașele capacități tehnologice și umane ale NSA și ale celorlalte agenții secrete americane, britanice, canadie-ne etc. nu poate fi uitată întrebarea: cum de nu a putut fi prevenit 11 septembrie?

Dezvăluirile parțiale din media occidenta-lă despre sistemul ECHELON, dar și despre resursele NSA, au inițiat inevitabil teorii ale conspirației și scenarii de thriller politic hol-lywoodian de succes. În filmul regizat de Tony Scott în 1998, *Inamicul statului/Enemy of the State*, asupra inocentului avocat interper-tat de Will Smith sunt dezvăluite incredibile capacități ultraperformante de urmărire tota-lă prin satelit de către agenți NSA comandați de către un politician avid de putere și gata de crimă, jucat de Jon Voight. În fuga lui dis-perată, Will Smith este salvat tot de un fost agent NSA (Gene Hackman), care știe cum să întoarcă în favoarea lui uriașele capacități ale agenției. Serialele de televiziune de mare suc-ces *Nikita* (cu Peta Wilson) – produs între 1997 și 2001, urmat de *ALIAS* (cu Jennifer Garner) – difuzat de canalul ABC între 2001 și 2006, ambele vizionate și în România, au exploatat comercial, dar credibil, exact acest filon al unei intrigi brodate în jurul unei orga-nizații ultrascrete, supertehnologizate și omnipotente (Secțiunea unu în *Nikita* și CIA vs SD-6 în *ALIAS*) care dispune nu doar de resurse logistice inepuizabile extrase din zona SF, ci și de superagente de calibrul lui James Bond. Ca urmare, nu puținii sunt acei spectatori care sunt convinși că decorul și intriga din aceste ficțiuni ale marelui și micu-lui ecran n-or fi ele în întregime adevărate, dar ceva, ceva din toate acestea trebuie să fie și în realitate... și poate că au dreptate.

Cristian Tudor Popescu afirma într-un edito-rial că filmul lui Corneliu Porumboiu *A* fost sau n-a fost a reușit „să atingă miezul Revoluției și al României mai mult decât nu știu câte documenta-re în serial”. La fel, unele filme hollywoodiene „de ficțiune” vorbesc extrem de convingător despre intruziunea perfidă a serviciilor secrete și a teho-logiei informatice în viața noastră.

O rețea globală de interceptare și spionaj electronic precum ECHELON reprezintă deopotrivă o armă de temut și tentația unei exploatări politice abuzive. Despre sistemul secret de supraveghere și interceptare ECHELON s-a vorbit pentru prima dată în public în 1996, în cartea jurnalistului neozeelandez Nick Hagar, *Puterea secretă*.

La Universitatea Națională de Apărare Carol I din Capitală a fost inaugurată sala de lectură General Ștefan Gușă.

text și foto
Alice-Claudia Gherman

„Biblioteca este un sanctuar pentru cei dornici de studiu”

Generalul Ștefan Gușă a fost el însuși beneficiarul bibliotecii universității în perioada cursurilor absolvite la UNA, denumită înainte Academia Militară.

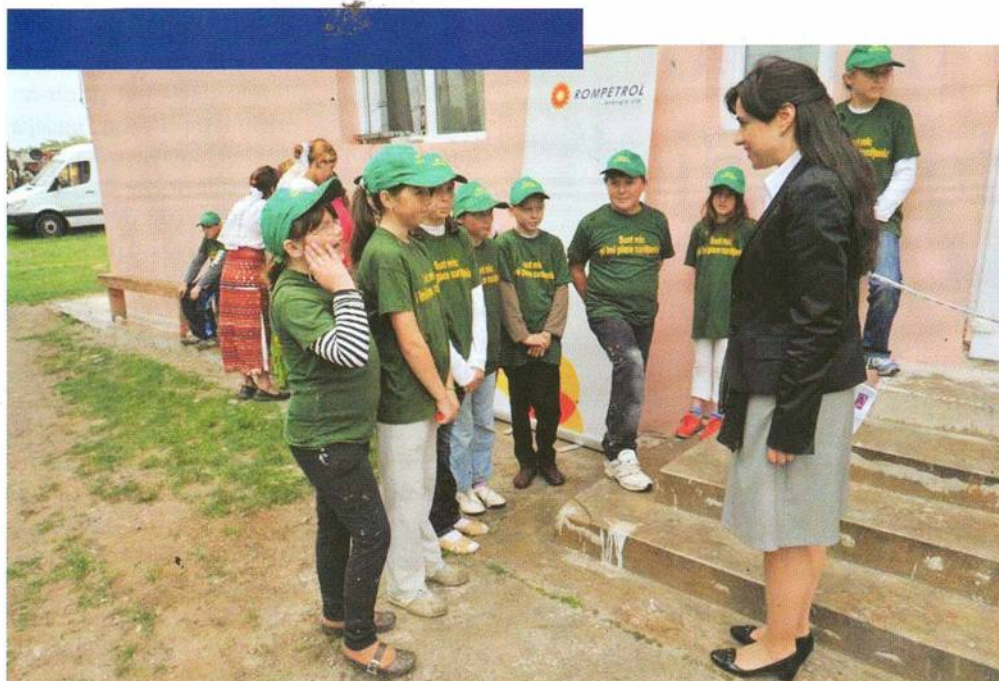

Biblioteca Universității Naționale de Apărare are acum o sală de lectură ultramodernă, dotată cu mobilier, echipamente informatice și instalații de aer condiționat noi, toate în valoare de peste 25 de mii de euro. Proiectul realizării acestei săli a fost susținut printr-un parteneriat public-privat între UNA și Fundația General Ștefan Gușă. Deschiderea solemnă a sălii a avut loc cu doar câteva zile înainte de data la care reputatul comandant de regiment și de divizie de tancuri, comandant de Armată și șef al Marelui Stat Major, g-ral Ștefan Gușă ar fi împlinit 70 de ani. G-ral (r) ing. Nicolae Spiroiu, fost ministru al Apărării și director al Fundației, a citit mesajul dnei Daniela Veronica Gușă de Drăgan, președinta Fundației General Ștefan Gușă: „Doamnelor și domnilor, oriunde, dar mai ales într-o universitate, biblioteca este un adevărat sanctuar la care vin să se cultive cei dornici de studiu. Biblioteca Universității Naționale de Apărare îndeplinește și a îndeplinit cu supramăsură acest rol pentru generațiile de ofițeri, elevi, cursanți, care au trecut pragul acestei instituții-etalon a învățământului superior militar românesc în cei 120 de ani de existență. Faptul că Biblioteca UNA se dotează acum cu o modernă sală de lectură care asigură atât confortul studiului, cât și utilitățile informatice necesare documentării biografice conferă acestei ceremonii inaugurale o semnificație de simbol.”

Sala G-ral Ștefan Gușă deservește una dintre cele mai importante biblioteci ale țării, care dispune de un fond total de documente tipărite de 150.932 volume, dintre care: 48.071 de cărți în limba română, 12.042 de cărți în limbi străine, 7.765 de cărți vechi, 31.226 de cursuri în limba română respectiv 470 în limbi străine, 310 colecții periodice, 27.045 de lucrări de literatură militară și 24.003 de lucrări elaborate. La acestea se adaugă 1.529 de documente audiovizuale, 674 de documente digitale și 2.266 de documente cartografice. Biblioteca este organizată pe trei module: literatură militară, enciclopedie și informație documentară și se adresează în egală măsură studenților, masteranzilor și doctoranzilor universității.

ONG-iștii – niște copii simpatici care au mult entuziasm, dar nu impresionează pe nimeni. Corporatiștii – oameni fără suflet care sug sângele poporului. CSR-ul – o joacă de-a „uite, ce băieți buni suntem și cum ne gândim noi la voi!” Cam așa gândeam despre cele trei noțiuni, până de curând, sătul de povești trâmbițate la televizor sau prin presa scrisă... Și totuși...

CSR pe bune

Programul național de finanțare Împreună pentru fiecare face parte din platforma de responsabilitate socială *Energia vine din suflet* a grupului Rompetrol. În 2009, au fost înscrise 89 de proiecte și au fost selectate 16 din Alba, Argeș, București, Cluj, Dolj, Hunedoara, Maramureș, Vâlcea, Satu Mare și Suceava.

Toate acestea s-au petrecut în mai. Acum, la închiderea ediției, o sun pe Oana Pășalan, consultant Rompetrol: „Perioada de depunere a proiectelor pe 2010 s-a prelungit la cererea aplicanților. Avem sute de e-mailuri... Până în acest moment pe site sunt înscrise 182 de proiecte, dar nu mai e mult, doar câteva zile... Așteptăm cât mai multe proiecte interesante, proiecte pentru binele comunităților...”

text Bogdan Hrib
foto arhiva Rompetrol

O zi de mai cam ploioasă. La Craiova. Într-o benzinărie. Rompetrol. Corporatiști, ong-iști și jurnaliști. Briefing. Vom merge spre Giurgiu. O localitate despre care n-am auzit niciodată...

Vom merge să inaugurăm un dispensar. Un dispensar sătesc în care lucrează trei medici de familie și au grijă de vreo 3.000 de locuitori din trei sate. Mă gândesc la ceva oficial, ca pe vremuri – fanfară, discursuri lungi și fără substanță, festivisme plictisitor, chiar greșos, în fine, lucruri pe care încercam să le uit și care speram să rămână în istoria unui trecut foarte roșu.

Ajungem acolo. Începe să plouă. Copii simpatici și gălăgioși se ascund sub streșina nou renovatului dispensar și de acolo dau câte o fugă până în mijlocul curții chiuind. Ei sunt Micți Ecologiști. Directorul îi ceartă cu zâmbetul pe buze. În clădire ultimele pregătiri. Cele trei doamne doctor sunt vizibile și sincer emoționate. Lume multă, camere, aparate foto și ziariști. „Da, era nevoie de consolidare, ploaia înăuntru...”, „Păi, nu se mai făcuse nimic de multă vreme! Dispensarul e construit în 1970... are deja 40 de ani!”, „Oamenii se vor bucura cel mai mult!” Doamna dr. Irinel Galdugovici e cea mai veche în dispensar „Acum vom putea oferi servicii medicale decente...” În curte se strâng cetățenii comunei – 30 dintre ei au fost voluntarii care au lucrat pentru reabilitare. Vine primarul. Și vicele – „Eu m-am ocupat când a fost primarul plecat!” Gina Dragomir stă modestă într-un colț deși asociația *Rudeziș*, pe care o conduce, a aplicat pentru finanțare. „Am obținut 21.000 de mii de dolari...” Se taie panglica. Cu zâmbete sincere. Râsete. Îmi trece crisparea. Oamenii sunt normali. Și sinceri. Deschiși și fericiți. „Acest proiect poate deveni un exemplu pentru alte comunități. Programul nostru *Împreună pentru fiecare*, aici la Giurgiu, și-a îndeplinit misiunea”, îmi spune Oana Năstase, director de comunicare și afaceri corporative la Rompetrol. Ploaia se mai joacă un pic cu noi, apoi se oprește. Primarul dă un interviu, manevrând cu mare abilitate termeni proprii programelor europene. Mă trezesc privindu-l cu gura căscată. Copiii și oaspeții s-au împrăștiat prin curte. Pe clădirea proaspăt vopsită a dispensarului e fixată o firmă cu numele celor trei medici. Asta a fost...

S-A DAT DEZLEGARE LA REBUS ȘI SUDOKU ONLINE

FREE

Pe **www.revistarebus.ro** ai:

- dezlegări online
- selectarea tipului de careu și gradului de dificultate prin filtre succesive
- posibilitatea salvării dezlegărilor parțiale

- sute de careuri de cuvinte încrucișate și grile sudoku
- informații la zi
- articole
- umor

NOU

ABONAMENT LA REVISTA FLACĂRA

ABONEAZĂ-TE DIRECT la noua revistă **FLACĂRA** pe 2010 și primești:

- **10 cărți** din colecția **CRIME-SCENE**
- **BONUS:** pachet special, două cărți **CRIME-SCENE**, (la alegere, din cele oferite cu edițiile precedente ale revistei Flacăra)

Toate taxele de expediție sunt suportate de editură.

Ofertă specială

NUMAI 80 lei

PRIMII ZECE ABONAȚI primesc romanul **"DETECTIV FĂRĂ VOIE"**, de **GEORGE ARION**, cel mai bun autor român al genului. *Cu autograf de la autor.*

www.revistaflacara.ro

Crimescene Publishing

FLACĂRA t... TRITONIC

FLACĂRA TALON de ABONARE

Număr apariții: ☐ 10; începând cu luna..... Am achitat cu: ☐ mandat poștal ☐ cec bancar ☐ ordin de plată; nr..... din data.....
Nume..... Prenume..... Localitatea..... Str.....
Nr..... Bl..... Sc..... Ap..... Județ/ Sector..... Cod..... Oficiul Poștal..... Telefon.....

Trimiteți talonul și copia după documentul de plată la S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33-C.P. 12. Menționați pe plic: **ABONAMENT**. Cont bancar deschis la Banca Românească - Filiala Băneasa: RO64BRMA0720072654400000 - RON (lei)
Pentru România: expediție poștală simplă, imprimat. Vă rugăm să vă asigurați cutia poștală și să o dimensionați corespunzător publicației.
Pentru orice detalii legate de abonamentul Dvs. vă rugăm să ne contactați la tel: +40/21/317.91.37, persoană de contact Robert Pandea, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro

Lăudată în rapoartele de țară pe justiție ale Comisiei Europene, Agenția Națională de Integritate (ANI) și-a pierdut obiectul de activitate când Curtea Constituțională a declarat neconstituțională două capitole din Legea sa de funcționare. Guvernul a încercat să o resusciteze. Dar prin ceea ce parlamentarii au votat, ANI a devenit „un pechinez bătrân, fără dinți”, potrivit singurului senator al puterii care s-a opus proiectului de lege.

text Raluca Spătăreanu

Averile demnitarilor pot face nani la umbra ANI

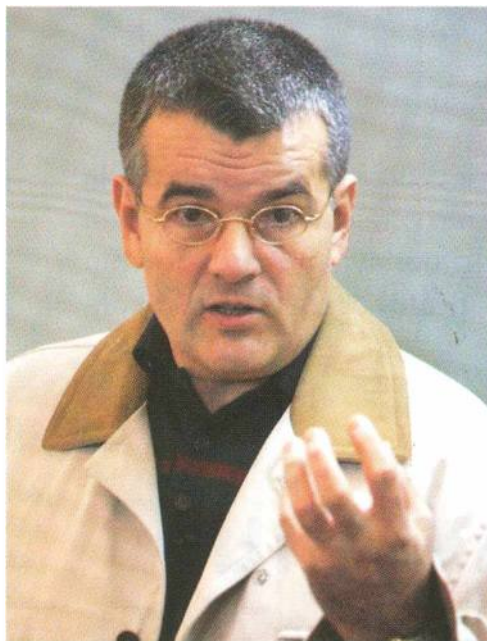
Consiliul Agenției Naționale de Integritate

I La jumătatea lunii aprilie, Curtea Constituțională a României a extins controlul de neconstituționalitate asupra capitolelor I și VI în întregimea lor din Legea de funcționare a ANI (144/2007) în urma unei contestații a avocatei Alice Drăghici asupra unor articole. CCR a declarat neconstituționale cele două capitole și i-a luat Agenției dreptul de a face sesizări către instanță și de a controla declarațiile de avere ale demnitarilor. Singurele atribuții care îi rămâneau erau înregistrarea declarațiilor de avere și amendarea celor care întârziiau să le depună. Ulterior, în presă s-a scris că judecătorii Nicolae Cochinescu, Augustin Zegrean și Petre Lăzăroiu au susținut că CCR nu avea dreptul să își extindă controlul la capitole întregi ale Legii.

Inițiativa pentru o Justiție Curată a calificat decizia drept un „urias și grav pas înapoi în eforturile de combatere a corupției”. Comisia Europeană a spus că ANI trebuie să existe și să aibă aceleași atribuții. Fostul ministru al Justiției, Monica Macovei, creatoarea legii, a avut un ton foarte critic. „Își apără dreptul de a fura nestingheriți”, a acuzat ea.

Mulți s-au întrebat pe cine deranja existența ANI. Jurnaliștii au aflat pe surse că șapte dintre cei nouă judecători ai CCR erau verificați de Agenție, dintre care patru pentru incompatibilitate, deoarece dețineau acțiuni la societăți comerciale. Toți au negat. Ochii celor care căutau pe cine a supărat Agenția s-au îndreptat și către Parlament. S-a aflat că instituția verifica peste 100 de parlamentari, acțiuni declanșate mai ales datorită vigilenței presei care a scris mereu despre conținutul declarațiilor de avere și de interese. Apariția unor articole pe acest subiect i-a deranjat mereu pe aleși. Cu mici excepții, toți declarau că nu au fost înștiințați de acțiunea ANI pe care o vedeau drept un abuz prin care se încerca denigrarea imaginii personale.

Obligația de a se publica declarațiile de avere și de interese pe internet încălcă „dreptul la respectul și ocrotirea vieții private, prin

ANI a propus confiscarea a 3,6 milioane de euro în cazul medicului Șerban Brădișteanu

Prima deputată anchetată pentru că și-a trecut în declarația de avere câinele și veverița, Daniela Buruiană, fostă membră PRM, a primit NUP de la Parchet

expunerea nejustificată a datelor referitoare la avere și interese”, a susținut CCR în motivația deciziei prin care a declarat neconstituțională o parte din Legea ANI. Premierul Emil Boc a anunțat că va da o ordonanță de urgență care să reglementeze activitatea agenției. Ambasada SUA, care se declarase îngrijorată de decizia CCR, a salutat inițiativa Guvernului. Ulterior s-a renunțat la idee, iar Executivul a „reînviat” acest organism printr-un proiect ce urma să fie aprobat de Parlament în zece zile, ceea ce nu s-a întâmplat. Conform noii legi, vor exista două tipuri de declarații: unele publice și altele confidențiale, care vor fi depuse la ANI, iar inspectorii de integritate vor putea sesiza ANAF și Parchetul.

„Înțeleg că pot să îmi țin apartamentul din Mihăileanu la secret?”, l-a întrebat președintele Traian Băsescu pe premier la consultările de la Palatul Cotroceni. Întrebarea sa conținea esența actului normativ în varianta Guvernului. Numai că în Parlament a mai suferit unele modificări.

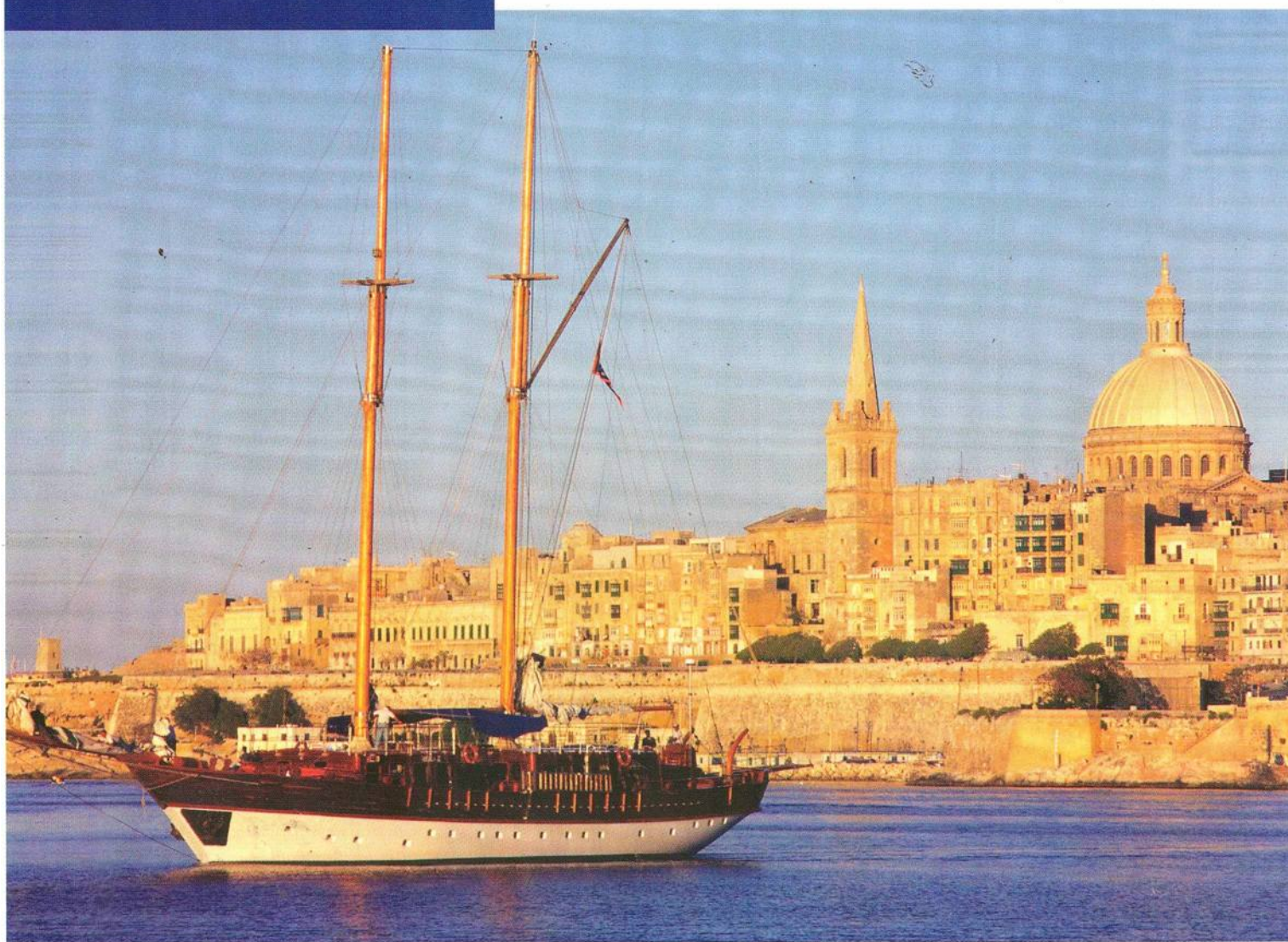
În forma adoptată de Senat, parlamentarii care completează greșit declarațiile de avere nu mai răspund penal și nici nu mai trebuie să menționeze bijuteriile și obiectele de artă, iar candidații pentru funcții publice nu mai sunt obligați să depună astfel de declarații. Liderii de sindicat nu mai sunt verificați de ANI, în schimb nu mai scapă președinții de consilii județene.

„Nu ar fi existat cazul Năstase, nu am fi aflat de Mătușa Tamara în condițiile noii legi.” Este afirmația reprezentantului uneia dintre asociațiile media care i-au scris președintelui solicitându-i să nu promulge legea. Traian Băsescu a spus că nu o va promulga dacă este „în afara a ceea ce ar fi putut să se facă ținându-se cont de observațiile Curții Constituționale”. În luna iunie CE va trimite în România o comisie de evaluare a celor patru obiective asumate în materie de justiție, la aderare.

Un arhipelag mic, în sudul Siciliei, ca o flotă militară așezată la intersecția drumurilor comerciale. Pentru creștini un avanpost în calea invaziilor păgâne, pentru britanici portavionul invincibil din cel de-al Doilea Război Mondial, acum, pentru o lume întreagă, conduce „flota” turismului mediteraneeen.

text Bogdan Hrib
foto Malta Travel

De la portavionul de nescufundat la insula misterelor

Cu un relief mai mult plat, Malta oferă un peisaj medieval ca un caleidoscop european. Turnuri sobre de piatră, pentru apărare, ziduri înalte, străduțe înguste, catedrale renescentiste sau palate baroce, toate sunt răspândite pe un teritoriu îndesat de istorie. Uneori prea multă istorie pentru o suprafață atât de compactă.

Înainte de a ateriza pe unicul aeroport al Republicii, admiri de sus arhipelagul maro-gri-verde înconjurat de apele clare și albastre ale Mediteranei și ai senzația că privești la o carte poștală bine ajustată cromatic pe cine știe ce computer performant. Apoi aterizezi. Aeroportul nu e mare – nici nu ar fi necesar – dar oamenii zâmbesc. Pe aici turiștii sunt la mare preț. Vremea este frumoasă, însoțită și cu câțiva nori desenați pe cer.

Prima destinație: Fortul St. Elmo. Auzisem despre el că se află pe lista celor 100 cele mai deteriorate monumente ale lumii. Două au fost marile momente militare ale Maltei, primul trist și al doilea, aproape 500 de ani mai târziu, fericit. Dar ambele au însemnat distrugeri...

Greu de spus unde începe povestea Maltei. Unele surse ne trimit la mitologia greacă, afirmând că aici s-ar fi aflat peștera lui Calypso... Cele mai multe vorbesc despre 7.000 de ani de istorie neîntreruptă.

Republica Malta în cifre. Un arhipelag cu trei insule principale, suprafață 316 kmp. (doar teren, în

Malta nu există lacuri!). Lungimea coastei 196,8 km (inclusiv cei 56 km ai insulei Gozo, a doua ca mărime). Climă mediteraneeană – ierni ploioase, veri uscate și fierbinți.

Populație 406.771 (estimare iulie 2010). Limbi oficiale malteza și engleza.

Membră a Uniunii Europene, moneda euro. Nu are resurse naturale de apă dulce. 241.100 telefoane mobile și 198.800 utilizatori internet (în 2008).

Fortul St. Elmo se află în capătul peninsulei Sciberras care desparte cele două porturi importante ale Vallettei, Marsamxett Harbour și Grand Harbour și, prin poziția sa, poate asigura apărarea ambelor. Înainte de sosirea cavalerilor de Malta, în 1530 aici era construit un turn de veghe. Consolidat și extins, fortul a avut o importanță strategică deosebită în Asediul Maltei din 1565. A fost bombardat masiv de artileria turcă debarcată pe insulă și așezată pe malul portului Marsamxett. Apărat de o sută de cavaleri și șapte sute de soldați, sclavi de pe galere și câteva sute de locuitori, fortul a rezistat peste o lună, până în ziua de 23 iunie 1565. Toți cavalerii au murit în timpul bătăliei și doar nouă soldați au supraviețuit, sărind în apă și înotând prin Marele Port până la Fortul St. Angelo. Moartea comandantului turc, rănit mortal de o ghiulea trasă din Fortul St. Angelo și panica indusă în trupele auxiliare turce, panică generată de iminenta apropiere a unei uriașe flote creștine au fost decisive pentru salvarea Maltei. Mai multe se pot vedea în Great Siege Events Museum.

De la mijlocul secolului XX, fortul adăpostește Academia malteză de poliție. Iar originalul decorației britanice *George Cross*, acordată Maltei pentru rezistența în fața invaziei germane (ca un portavion de nescufundat, cum este numită de Churchill), în aprilie 1942, se află aici, în aripa fortului „ocupată” de Muzeul Național de istorie. Al doilea asediu al Maltei a durat mai mult – din iunie 1940 până în noiembrie 1942. Marina regală britanică și mai ales legendarul RAF au apărat bastionul aliat. După capitularea insulei Singapore, Roosevelt numește Malta „o micuță luminiță în întuneric”. Parcă am mai auzit vorba asta, dar într-un alt context. Pentru eroismul populației insulei; Regele George VI conferă Maltei *George Cross*, cel mai înalt ordin imperial britanic acordat civililor.

Să revin la plimbarea mea. Am ghinion pentru că nu e duminică. Dacă ar fi fost, aș fi avut parte de un spectacol minunat – „ritualul” schimbării gărzii în fortul St. Elmo, cu uniforme, arme și obiceiuri din secolul al XVI-lea. Îmi propun să revin...

E momentul unei pauze în intempestiva vizită în Malta. Mă întorc deci în capitala Valletta, pe Republic Street (sau în malteză Triq Ir-Repubblika), admir în goană St. John Co-Cathedral și ochii mi se opresc pe o tavernă cu măsuțe și umbreluțe așezate pe stradă.

Nu o lungesc prea mult și, alături de un vin alb, sec și rece de Sicilia, aleg o tocană de caracatițe. Primesc un bol imens cu 12 pui de caracatiță asezonați cu mazăre și sos. Mănânc vreo opt și după o cafea gustoasă și fără zahăr fug spre hotel.

Și a fost prima zi. Pe curând.

Timp de trei zile, la *Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară din București* și-a desfășurat lucrările cea de a XII-a conferință a Consiliului Național al Cercetării Științifice din Învățământul Superior.

text Alice-Claudia Gherman
foto Octavian Tibăr

CNCSIS: cercetarea românească are nevoie de bani

CNCSIS este instituția care gestionează politica cercetării științifice din învățământul superior, reprezintă Guvernul în procesul de alocare a fondurilor pentru cercetarea din universități și evaluează performanța în domeniul cercetării științifice.

Campusul USAMVB-Herăstrău. O mulțime de oameni așteaptă în liniște să se înscrie pe listele participanților la cea de a XII-a conferință a Consiliului Național al Cercetării Științifice din Învățământul Superior, găzduită de *Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară din București*, partenerul CNCSIS anul acesta. Sunt profesori universitari din București și din marile centre universitare, cercetători ai unor prestigioase institute și stațiuni de cercetare din România, precum și studenți interesați de activitatea științifică. Sunt reprezentate toate domeniile științifice – de la matematică, chimie și fizică, biologie și medicină la agronomie și horticultură, mediu, economie, psihologie sau teologie.

Mai mult de jumătate din prima zi a evenimentului CNCSIS este dedicată unei mese rotunde intitulată atât de sugestiv pentru guvernarea actuală și situația economică a momentului: *Agricultura, încotro?* Importante personalități științifice ale agronomiei românești dezbat, în amfiteatrul 33 din clădirea *Facultății de Management, Inginerie Economică în Agricultură și Dezvoltare Rurală*, o serie de probleme stringente care privesc agricultura românească și cercetarea din

Conferința Consiliului Național al Cercetării Științifice din Învățământul Superior a avut loc pentru prima dată în 1999. De-a lungul celor 12 sesiuni au fost abordate teme de interes pentru mediul universitar românesc precum: reformă reală în cercetarea științifică din universități, arii europene ale cercetării, diaspora în cercetarea științifică românească, dezvoltarea infrastructurii în cercetare ș.a.m.d.

acest domeniu. Sunt, de asemenea, prezentate rezultatele cercetărilor realizate în domeniul agronomic și posibilitățile de dezvoltare a unor proiecte noi. „Această masă rotundă constituie un prilej de prezentare a rezultatelor cercetărilor desfășurate în toate sectoarele agriculturii, pe de o parte, iar pe de alta, sunt expuse opinii vizavi de dificultățile cu care se confruntă cercetătorii, cadrele didactice și producătorii din agricultură. La finalul acestui eveniment vom redacta o rezoluție care va puncta toate aceste probleme și soluțiile propuse aici. Rezoluția o vom înainta autorităților, Ministerului Agriculturii în primul rând, pentru a se ține seama de ea”, ne-a declarat acad. Gheorghe Sin, președintele Academiei de Științe Agricole și Silvicultură.

După masa rotundă privind agricultura, același amfiteatru 33, plin până la refuz, este gazda deschiderii oficiale a conferinței de către prof. univ. dr. Ioan Dumitrache, președintele CNCIS. Deschiderea conferinței a fost urmată de prelegerea intitulată *De la biosferă la economie* ținută de academicianul francez de origine română Ioan Negruțiu, iar la sfârșitul primei zile a lucrărilor conferinței au fost decernate Premiile CNCIS 2010: premiul *Opera Omnia* pentru corifeii științei românești respectiv premiul *In Hoc Signo Vinces* (Sub acest semn vei învinge – n.r.) destinat tinerilor doctoranzi care au excelat în 2009.

Cea de a doua zi a conferinței științifice a început cu sesiunea plenară *raportul CNCIS* privind activitatea științifică din învățământul superior și gestionarea resurselor în anul 2009. Criza economică și financiară și-a pus amprenta și asupra inițiativelor întreprinse de biroul executiv al CNCIS. Reducerea drastică a resurselor alocate proiectelor în derulare a reprezentat un impediment major în realizarea obiectivelor științifice, dar și în ceea ce privește susținerea tinerilor

cercetători, generând neîncredere în rândul acestora. Conducerea Consiliului a ținut să reamintească tuturor celor prezenți că, în vederea obținerii fondurilor pentru cercetare, **exceleța și dovada unor rezultate reale** ale proiectelor științifice vor fi factorii determinanți în alocarea resurselor destinate acestui domeniu de activitate. Din lipsă de fonduri sau din cauza absenței unor rezultate clare ale proiectelor, unele dintre acestea au fost înghețate, iar altele stopate definitiv. Începând din 2007, CNCIS și Unitatea Executivă pentru Finanțarea Învățământului Superior și a Cercetării Științifice Universitare au început coordonarea unor programe de finanțare denumite *Idei* (proiecte de cercetare exploratorie în scopul obținerii unor rezultate științifice și tehnologice de vârf) și, respectiv, *Resurse Umane* (proiecte de cercetare pentru tinerii doctoranzi).

Vizavi de raportul CNCIS părerile au fost împărțite printre cei prezenți. Unele voci nu au fost de acord cu modul în care CNCIS gestionează distribuirea fondurilor pentru proiectele de cercetare, în timp ce altele au salutat tot ceea ce a făcut și a hotărât înaltul forum. „Am participat la toate conferințele CNCIS și știu foarte bine cum se desfășoară. Conferința este interesantă, dar banii pentru

cercetare fiind zero, nimeni nu este interesat de conferință. În momentul în care există banii pentru cercetare, există competiții, se fac proiecte, iar participarea la conferință este mai numeroasă. Putem vorbi foarte frumos despre ce am făcut, cum am făcut și mai puțin despre ce vom face la nivelul cercetării în România. Proiecte se fac în continuare. Acesta e marele rol al CNCIS-ului, instituția care a introdus proiectele în România, le promovează bine și profesional, dar fără bani nu putem face nimic. Să fie clar!”, a fost opinia prof. dr. ing. Anton Anton, Universitatea Tehnică de Construcții București.

Raportul CNCIS a fost urmat de sesiunea plenară intitulată *Noi paradigme în cercetarea fundamentală*. Mai bine de două ore asistența a fost pusă la curent cu ultimele tendințe apărute în cercetarea fundamentală din biologie, fizică, matematică și chimie. Sesiunea a fost urmată de șase sesiuni paralele desfășurate pe domenii în diverse amfiteatre ale Facultății de Management din cadrul USAMVB: *materiale moderne și tehnologii, energie și dezvoltare durabilă, provocări în cercetarea științifică, biotehnologii tradiționale și biotehnologiile secolului XXI, impactul cercetării științifice în domeniul agriculturii și zootehniei românești asupra dezvoltării durabile a României*.

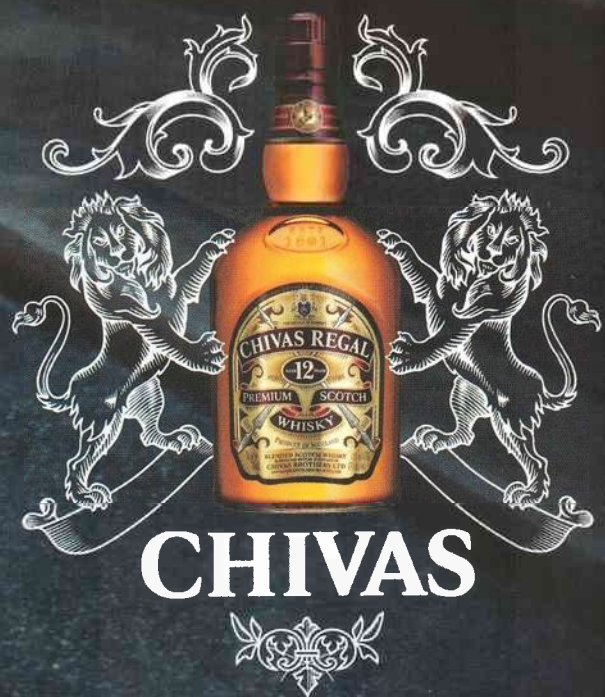
Ultima zi a lucrărilor CNCIS a cuprins o evaluare a performanțelor în cercetarea științifică românească, dar și o masă rotundă intitulată *Universitățile și mediul economic*. S-a încercat astfel să se realizeze un dialog între mediul universitar și cel economic – la masa rotundă au fost invitați mulți reprezentanți ai IMM-urilor, Camerei de Comerț și Patronate – în scopul de a-și reuni forțele într-un timp rezonabil și a scoate România de pe panta descendentă în care a intrat. Cea de-a XII-a conferință CNCIS s-a încheiat cu adoptarea unei rezoluții ce urma să fie dată publicității pe site-ul CNCIS.

CNCIS are misiunea de a crește relevanța cercetării științifice din universitățile românești, a vizibilității științei românești la nivel național și internațional.

TO GALLANTRY

PLEASE DRINK RESPONSIBLY

CHIVAS

LIVE WITH CHIVALRY

text Radu Pocovnicu
foto Marc Bossaerts
și Alex Gâlmeanu

Maria Dinulescu:

„Mai rău decât
mine, cu mine,
nu este nimeni!”

I Jucând într-o gamă variată de producții (videoclipuri, scurt și lungmetraje, într-o perioadă chiar și telenovele), Maria Dinulescu este una dintre puținele actrițe cu „valoare adăugată” din industria filmului românesc. Pe de o parte, ea este într-adevăr o construcție media, însă – și e important – are conținut, fapt care o apropie poate cel mai mult de noțiunea de divă, în rândul actrițelor autohtone. De aici curiozitatea: cine e Maria Dinulescu-artista, cine e omul? Unde se intersectează cele două, unde se despart?

Maria Dinulescu a intrat în atenția publicului în 2003, când *Trafic*, unul dintre primele scurtmetraje în care a jucat, a câștigat Palme D' Or la Cannes. Filmul care a adus-o înapoi la Cannes a fost *California Dreamin' (endless)*, cu care a câștigat premiul *Un Certain Regard* în anul 2007. A jucat în peste douăzeci de scurtmetraje, reclame și video clipuri, în câteva seriale de televiziune și în douăsprezece lungmetraje, iar în șapte dintre ele a avut rolul principal.

„Lumea pe care o văd este majoritară la limita prostiei și ignoranței. Mă doare și tocmai de asta nu o să aduc un suflet pe lume”, își exprima ea ceea ce părea un gând egoist. „Egoist? Pentru că ofer șansa unui bătrân de a fi acceptat cu toată lipsa lui de a își mai trăi viața, cu mirosul de care fug toți sau cu poveștile pe care le tot repetă? Sau pentru că un copil deja născut, care a rămas singur, poate primi dragoste și susținere din partea mea? Ei bine, răspunsul este: nici pe departe!”

■ *Există un Dumnezeu pe lumea asta?*

Da.

■ *Care este lucrul care îți place cel mai mult la tine?*

Ambiția.

■ *În Vălenii de Munte n-a apărut încă o stradă cu numele Maria Dinulescu?*

La această întrebare nu pot să îți răspund. Trufia este unul dintre păcate.

■ *Pentru ce motiv ai pleca din România?*

Tu, cel care citește acum acest interviu, te rog să îmi spui primul motiv pentru care nu ai rămâne aici. Vezi!? Cam asta mă face și pe mine să plec.

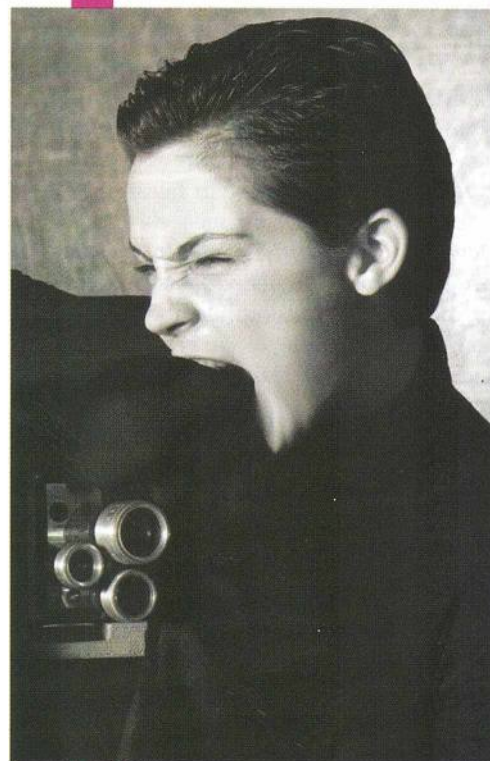
„Probabil că natura nu mă va lăsa să fiu decât omul, instrumentul prin care aceasta își exprimă forța. Dacă nu fac nimic, și doar mă las să fiu parte a naturii, atunci devin artistă”, spune Maria, care s-a întors de curând din Olanda, unde a fost membru în juriul unui festival de film. E interesant să o întâlnești pe această actriță a cărei frumusețe e „răpită” doar de obiectivele de filmat, retrasă în spatele camerelor, în postura de „critic”: „Un critic este cel care te ajută să îți recunoști disponibilitățile și să descoperi sensul pașilor pe care îi alegi. Pentru mine sunt unul dintre cei mai drastici critici. Probabil că acesta este și motivul pentru care nu îmi este teamă de alți oameni. Mai rău decât mine, cu mine, nu este nimeni!”

Asta da incizie! Modestia nu este însă gratuită. Dorința sa de a juca împreună cu monștrii sacri ai scenei românești își găsește aici argument pentru a institui un raport corect de valoare. „Teatrul este cel care cred că o să îmi ofere profunzime și desigur că este șansa cea mai simplă de a întâlni profesioniștii adevărați. Chiar de ziua mea, pe 2 mai, am primit invitația de a colabora cu regizoarea Andreea Vălean. Ea este cea care a scris piesa *Eu când vreau să fluier, fluier*, după care s-a adaptat filmul cu același nume. Mă bucur foarte mult că mă vede parte a ultimei ei piese și a celui mai nou spectacol pe care îl regizează.” Totuși, de ce a ales filmul, și nu teatrul? „Soarta a ales așa. Am mers numai pe drumul care a venit. Teatrul este cel pentru care m-am pregătit și cred că el o să fie și cel în care am să fac cele mai frumoase roluri de comedie. Cred că m-am născut să fac comedie, dar încă mai rătăcesc pe drumuri.”

A rătăci pe drumuri, dar a juca... În România, uitarea e ultima reprezentare pe

care o joacă, de data aceasta viața, în fața actorilor de odinioară. Se știe cum o duc actorii pensionari. Trauma e psihică (cine-și mai aduce aminte de ei?), dar și fizică (n-au din ce să trăiască). Cine-i de vină? Statul? Poate. Sigur e că azi trăim alte vremuri, iar asta schimbă cumva centrul de greutate al responsabilității: Până la urmă, tu ești singurul care trebuie să aibă grijă de tine. „Să te vinzi cât mai bine, atunci când toți te vor! Să investești banii în terenuri și să nu lași șansa să treacă pe lângă tine. Dacă așteptăm ca alții să ne ajute, atunci murim de foame!” – declamă Maria. Dar șansa? Sunt o groază de actori talentați pe care nu-i știe nimeni. Poate că există o rețetă de succes în această meserie, poate că, pe lângă talent, e nevoie de noroc, de tenacitate. Sau de compromis! Răspunsul actriței e tranșant și lipsit de echivoc: „Cred că fiecare primește atât cât cere și atât cât trebuie să aibă. Nimic nu vine fără sens!”

Maria Dinulescu a ajuns deja pe covorul roșu de la Cannes, urmează Hollywood-ul? Cât cere ea, de fapt, de la această meserie și ce culmi vrea să atingă? „Vreau să fac parte din producții cu bugete foarte mari, să am echipe excelente de profesioniști în spatele meu, care să se miște perfect în tot acest mecanism al cinema-ului și, da, îmi doresc să fiu protejată de un sindicat. Dacă o să fie aici, la Paris sau Hollywood, o să vedem în timp, dar știu sigur că și aceste lucruri vor face parte din viața mea.” La fel de bine, însă, ceea ce face ca toată voința ei să fie pusă în slujba acestui unic țel, se poate întoarce în cu totul altă direcție. Care direcție... Ei bine, întrebând-o dacă există vreun motiv care să o facă să renunțe la actorie, îți spune: „Foarte multe, dar pentru moment prefer să mă concentrez pe acest moment forte al vieții mele”.

Una dintre trăsăturile care o fac deosebită pe Maria Dinulescu este că își organizează timpul pentru a profita la maximum de el – în sensul special al unei anumite acumulări culturale: „Vreau să cunosc în fiecare zi câte o nouă personalitate”, spunea ea. Acest fapt denotă o luciditate destul de neobișnuită asupra efemerului, pentru o actriță tânără și frumoasă ca ea (în condițiile în care mai toate starletele din show-bizul românesc, încremenite de „cosmetizarea” generală a corpului și a minții, cred că totul li se cuvine, chiar și eternitatea). Să treacă gloria așa repede?... „Să treacă viața atât de repede?...” – răspunde ea la întrebare, retoric, cu o altă întrebare. „Merită să iau tot ce pot din tot ce nu am avut. Personajele mele or să fie mai bogate și am să descopăr care este acel lucru sau moment, pentru care a meritat să trăiesc.”

Tăcere. Intuind o puternică dorință a actriței de a afla și mai multe despre viață, despre oameni. Dar niciodată nu poți să știi totul. Poate doar încercarea de a fi cât mai aproape de o situație limită, dincolo de cuvinte. Printre personajele pe care ar vrea să le interpreteze se află și o surdo-mută. Oare cum și-ar exprima iubirea Maria într-un astfel de personaj, lipsit de voce? Față de un bărbat, față de un copil... „Așa cum o fac și în viața reală. Privirea.” Dar invers? Cum ar putea să-i demonstreze cineva dragostea? „Nu am nevoie să îmi dovedească. Mă bucur de ceea ce este.” E în această afirmație mai mult decât mândria unei femei, conștientă de talentul și frumusețea ei. Este generozitatea sa, hrănită dintr-o dragoste care se deschide infinit.

Maria spunea cândva că șansa unui artist este că își permite să trăiască așa cum vrea. E aici un act de curaj, dar și riscul de a intra în gura slobodă a publicului. Câtă cerneală n-a curs despre relația ei cu Codin Maticiu, acest personaj agățat de fusta vedetelor ca o etichetă la vedere! Totuși, ce știm noi despre el? Nu mai mult decât ne permite nivelul bârfei mondene, pentru care acest băiat de bani gata e doar un factor parazitant și atât. Dar Maria, o fată fermecătoare, căreia mirosul de bani nu-i spune mare lucru, l-a asumat altfel, dincolo de ceea ce știm noi de prin ziare. O fi știind ea ceva, ce nouă ne lipsește! Dar cui îi pasă de bârfe?

„În spatele meu, în acest moment, este o bibliotecă plină de cărți. În dreapta ei este un dvd pe care stau așezate șapte filme care mă așteaptă să le vizionez, pe birou trei noi scenarii și în geantă textul episodului pe care trebuie să îl filmez curând. De ce mi-aș pierde timpul cu bârfe?”

Cu rolul din filmul *Pescuit sportiv* a câștigat premiul pentru cea mai bună actriță la mai multe festivaluri, ca BAFICI – Argentina, sau Festivalul de Film de la Salonic, iar în România a fost aleasă cea mai bună actriță a anului într-un film românesc, în cadrul *Best Film Fest*. A primit aprecieri și din partea publicațiilor *Hollywood Reporter* și *Variety*. A lucrat cu regizori ca Radu Mihăileanu, Cătălin Mitulescu și Cristian Nemescu, iar printre partenerii ei de film se numără Rutger Hauer, Armand Assante și Anthony Delon.

Ofertă specială!

- CS 3** - Filiera grecească - B. Hrib - **5 lei**
- CS 5** - În gura presei - Robert B. Parker - **5 lei**
- CS 6** - Sunetele morții - Alex Mihalcea - **5 lei**
- CS 7** - Atac în bibliotecă - George Arion - **5 lei**
- CS 8** - Masca Morții Roșii - Edgar A. Poe - **5 lei**
- CS 9** - Câinele din Baskerville - Sir Arthur Conan Doyle - **5 lei**
- CS 10** - Spada - Bogdan Teodorescu - **5 lei**
- CS 11** - Atingerea Sultanului - Hakan Yel - **5 lei**
- CS 13** - Dreptate fără lege - Edgar Wallace - **5 lei**
- CS 14** - Crima Lordului Savile... - Oscar Wilde - **5 lei**
- CS 15** - Indicii anatomice - Oana Stoica Mușea - **15 lei**
- CS 16** - Ziua Lupului - Carlo Lucarelli - **5 lei**
- CS 17** - Casa secretă - Edgar Wallace - **5 lei**
- CS 18** - Plăceri nevinovate - VT Măroșan - **15 lei**
- CS 19** - Fabrica de păcate - Richard Aleas - **15 lei**
- CS 20** - Consiliul justiției - Edgar Wallace - **5 lei**
- CS 21** - Cameleonul - George Arion - **5 lei**
- CS 22** - Pactul roșu - Olivier Descosse - **20 lei**
- CS 23** - Final Exit - Richard Aleas - **5 lei**
- CS 24** - Parfumul văduvei negre - Oana Stoica Mușea - **9,9 lei**
- CS 25** - Strada șobolanilor - François Forestier - **9,9 lei**
- CS 26** - Hoții de timp - Ivana Boitan - **9,9 lei**

Comanda minimă 15 lei.

Taxele poștale sunt suportate de editură.

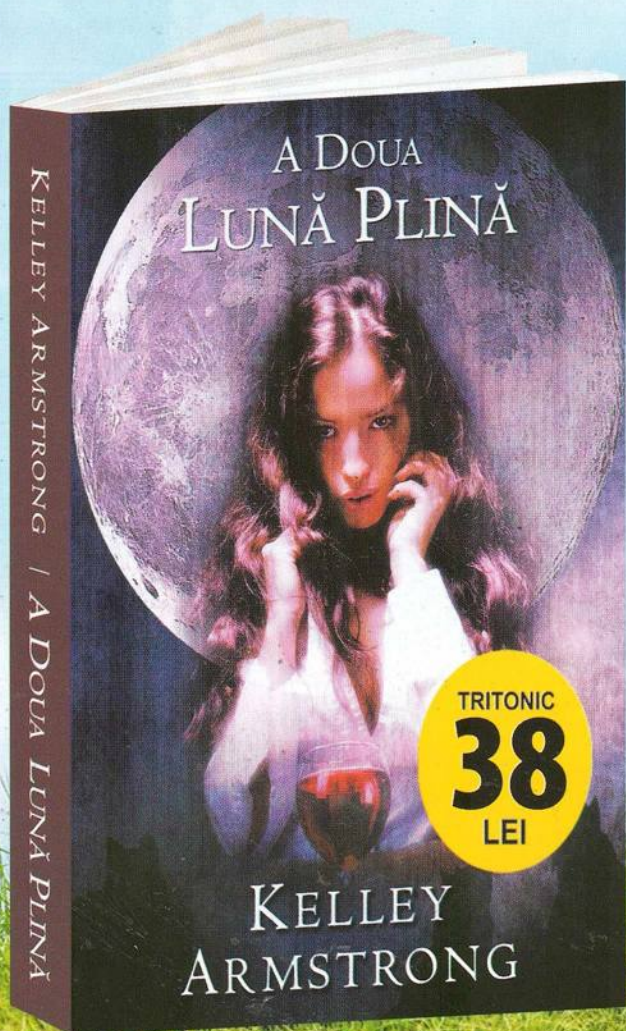

TALON DE COMANDĂ (cu plata ramburs)

cod carte

Nume prenume localitatea strada nr.
bloc sc. ap. județ/sector cod
telefon

Trimiteți talonul la: **S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12.** Menționați pe plic: **CRIME SCENE.** Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Robert Pandealea, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro Ofertă valabilă până la 30.06.2010 data poștei.

t... TRITONIC

Caută bulina galbenă!

50

5

10

35

3

www.tritonic.ro

Cititul nu dăunează sănătății.

www.tritonic.ro/blog

Îi simți în voce acea bucurie copilărească, privilegiu unic destinat artiștilor, îmbrăcând sâmburele de înțelepciune, dureros extrasă din experiențele cu depresia, drogurile, anxietatea, la rândul lor având rădăcini într-o copilărie marcată de abuzurile tatălui său.

text Corina Anghel
foto Nova Music și arhiva
Aerosmith

Joey Kramer:

„Abia aștept să vă... rock'n roll!”

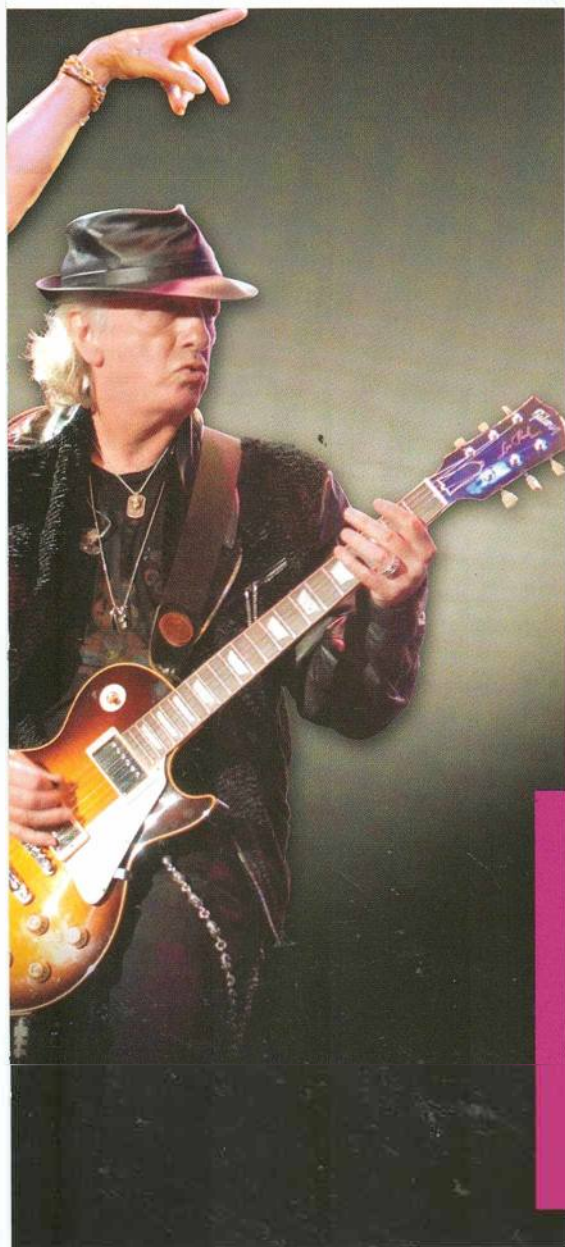
Ai zice că atunci când ajungi în fața unor personalități, nume mari, celebre în toată lumea, care au făcut istorie într-un domeniu sau altul și care, evident, și-au asigurat astfel nemurirea, noi muritorii, căpătăm, așa, un fel de evlavie (iertată fie-mi comparația), care ne face să nu îi putem privi decât de jos în sus, uitând deliberat că sunt și ei oameni, ca și noi. Mai mult chiar, îi investim cu virtuți ușor hiperbolizate, justificate parțial prin tehnicile tot mai subtile și mai inovative prin care acești frumoși idoli ai noștri sunt transformați în branduri, adică în produse de marketing.

Iar atunci când acești idoli vin din zonele

artei, și mai ales ale unor forme de artă „de larg consum”, cum este muzica, emoția întâlnirii cu ei e și mai copleșitoare. Și totuși, întâlnirea, e drept, telefonică, pe care am avut-o cu Joey Kramer, bateristul de la *Aerosmith*, am trăit-o absolut firesc, cu sentimentul reîntoarcerii în timpurile în care muzica era soundtrack-ul

vieții mele, într-un dialog scurt, dar viu, cu un prieten vechi care în mod sigur nu va îmbătrâni niciodată. Joey Kramer, bateristul de la *Aerosmith* este un om al notelor, nu al cuvintelor. Vorbește puțin, concis, are răspunsuri prompte, inclusiv la întrebări pe care probabil nici el nu și le-a pus vreodată.

Membrii formației Aerosmith, care va concerta la București, în data de 18 iunie: Steven Tyler – voce, Joe Perry – chitară, backing vocal, Brad Whitford – chitară, Tom Hamilton – chitară bas, Joey Kramer – tobe

În deschiderea concertului din 18 iunie va cânta trupa *Reamonn*, cunoscută fanilor din România mai ales pentru hit-urile *Supergirl* și *Tonight*. Stilul muzical al grupului combină elemente de rock alternativ și folk. Originară din Germania, trupa poartă numele solistului ei, irlandezul Reamonn Garvey.

Joey Kramer a lansat recent o aplicație pe iPhone, numită *Hit Hard*, care a aprins deja spiritul fanilor trupei și ai jocurilor de tip rhythm. Jocul are cinci niveluri, corespunzătoare creșterii bătăilor pe minut (bpm), cu grade diferite de dificultate. Notele se succed într-o anumită ordine iar punctele se acumulează dacă se respectă ritmul corect. Melodia urmărește versiunea creată și înregistrată de Kramer. Când finalizezi un nivel primești un mesaj de la Joey prin care afli cât de bine ai jucat și, evident, poți fi premiat.

■ *Joey Kramer, ți-ai dorit vreodată să cânti și la alt instrument?*

Da, am și încercat puțin la chitară și oarecum la chitară bas.

■ *Dacă n-ai fi ales muzica, ce altă profesie te-ar fi atras? Sau, măcar ca hobby?*

Mi-ar fi plăcut să fiu arheolog, să sap, în căutarea istoriei.

■ *După mai mult de 30 de ani, a rămas muzica aceeași pasiune intensă, devoratoare 24 de ore pe zi, 365 de zile pe an? Cât la sută e job, cât e pasiune?*

Aș putea spune că, după atâția ani, după atâtea turnee, înregistrări și lucrurile auxiliare pe care le faci ca să rămâi în top, pasiunea rămâne elementul esențial, dar să zicem că 10% este totuși job.

■ *Vorbind despre procente, poți aplica același calcul când e vorba despre rolul trupei Aerosmith în viața ta?*

Grea întrebare (râde)... Aerosmith îmi ocupă aproape toată viața, tot timpul. Deci, procent maxim.

■ *Am auzit că în parcul Disneyland din Florida există un magazin imens cu articole purtând marca Aerosmith.*

Da, este de fapt unul dintre cele mai mari magazine dedicate rock'n roll-ului. Acolo există într-adevăr o secțiune foarte mare consacrată muzicii noastre, poate cea mai mare din lume.

■ *De unde vine denumirea actualului turneu, Cocked, Locked, Ready to Rock? Cine l-a botezat?*

Joe (Perry) i-a găsit numele. Exprimă exact ceea ce avem de gând să facem în spectacolele noastre: să zguduim din temelii, să dezlănțuim mulțimea, într-un rock nebun.

■ *Cum ai putea descrie, în trei cuvinte, esența firii tale?*

Spirit liber... sunt două cuvinte deja, nu? Mai am doar unul... aș zice: compasiune.

■ *Poți să-mi spui dacă te-ai gândit să predați ștafeta, să creezi o școală de toboșari?*

Ștafeta e deja preluată de fiul meu, Jessie,

care are 28 de ani. Lucrează cu mine, are grijă de tobe, dar în paralel are și el o trupă a lui.

■ *Cum te relaxezi cel mai bine?*

La volan... Și cu un pic de cocaină... Glumesc!

■ *Cum vezi viitorul rock'n rollului?*

În cele mai frumoase și strălucitoare culori! În permanență apar câte două, trei trupe de valoare, care să scrie mai departe istoria.

■ *Și ultima întrebare: dacă ar trebui să scrii un epilog la cartea pe care tocmai ai lansat-o și să alegi remediul suprem care ar putea salva lumea asta de urât, care ar fi: iubirea sau religia?*

Iubirea, clar!

■ *Mulțumesc frumos pentru interviu, Joey. Vă așteptăm cu drag la București!*

Și eu îți mulțumesc și abia aștept să vă... rock'n roll.

Royal Fashion

Moda Regală

un spectacol de:

DAN PURIC

costumele:

DOINA LEVINTZA

coregrafia:

TRAIAN VLAȘ

scenografia:

CORINA GRĂMOȘTEANU

light design:

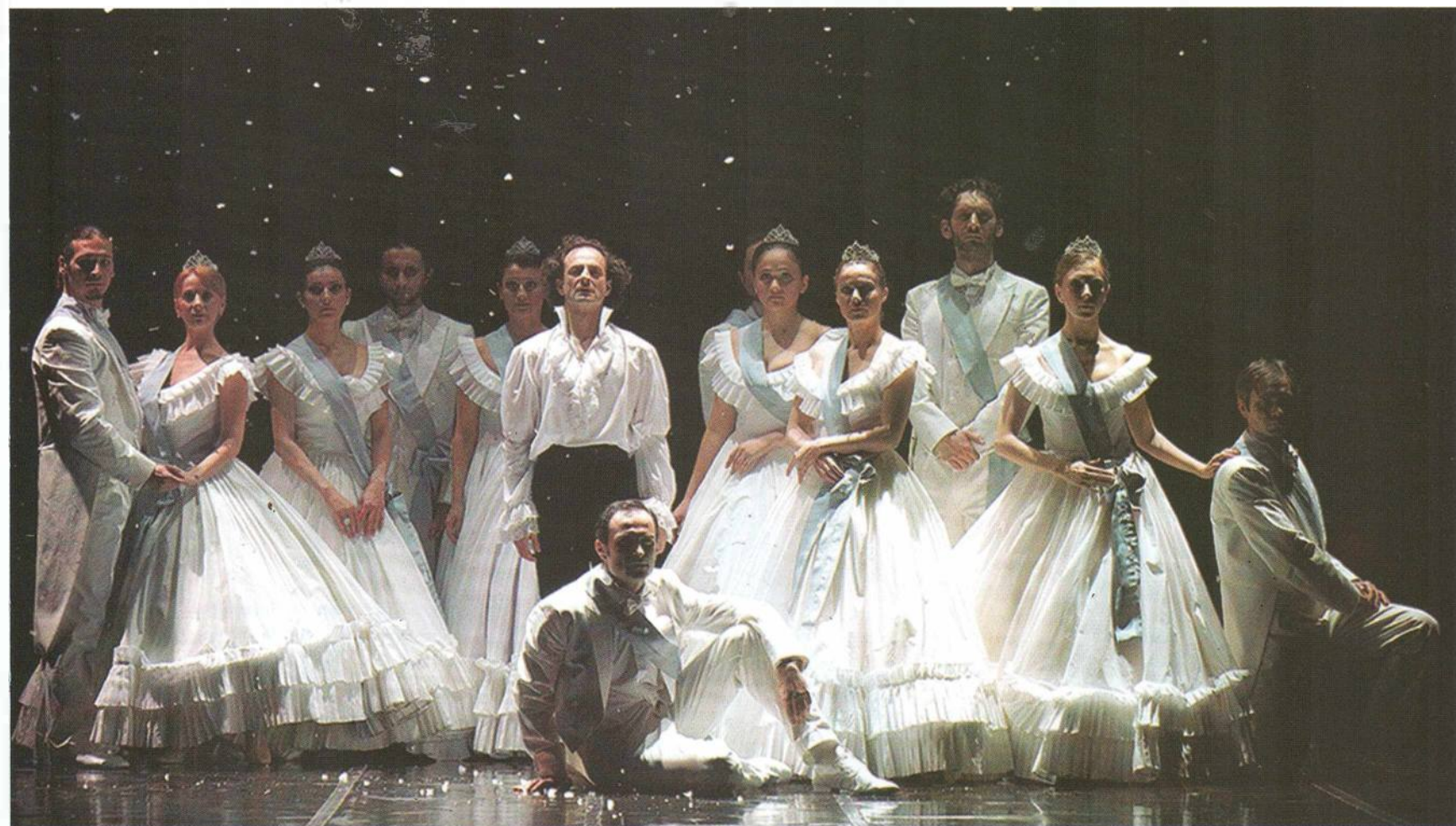
SORIN VINTILĂ

asistent de regie:

DRAGOȘ HULUBA

asistent coregrafie:

DIANA FERENCZ

TEATRUL NAȚIONAL DE OPERETĂ "ION DACIAN"

TNO 09 10
Stagiunea/Season

Director General: Răzvan Ioan Dincă

Din motive ecologice și economice, începând cu stagiunea 2009-2010, materialele de informare și promovare ale Teatrului Național de Operetă "Ion Dacian" vor fi tipărite pe hârtie reciclată. Conducerea Teatrului își rezervă dreptul de a opera modificări în repertoriul și distribuțiile spectacolelor. Adresa: Bdul Nicolae Bălcescu, nr.2, sect.1, București (Piața Universității)

Biletele sunt disponibile la: Casa de bilete, tel. 021 313 63 48. Program: luni - închis, marți - sâmbătă: 11:00 - 18:00, duminică: 14:00 - 18:00

Rezervări și achiziții online: www.eventim.ro și în rețeaua magazinelor partener: Germanos, Vodafone, Librăriile Cărturești și Humanitas.

Teatrul Național de Operetă "Ion Dacian" este o instituție publică de cultură înscrisă în Registrul de Stat al Culturii și Monumentelor Nobile.

Monica. Monica Dascălu. Târgu-Mureșul natal, apoi sociologie și televiziune... *ProTV*, știrile de la ora 17. Sunteți la serviciu și nu o puteți vedea? Atunci *ProTV Internațional* în emisiunea *Weekend cu Monica Dascălu*. Sâmbătă și duminică de la 18.30.

text Bogdan Hrib
foto arhiva ProTV

Monica Dascălu: „Nu cred în limite.”

Că începem cu începutul... Cum ți-ai trăit copilăria la Târgu Mureș? Care este cea mai frumoasă amintire? Dar cea mai frumoasă imagine legată de locurile natale?

Primul gând atunci când îmi rememorez copilăria e legat de faptul că am multe amintiri frumoase... și nu aș putea să le ierarhizez... deoarece fiecare în parte înseamnă mult pentru mine. Mai târziu am înțeles că aceste amintiri m-au ajutat în formarea personalității. Îmi plăcea mult să-mi petrec timpul liber în natură și de fiecare dată mă bucuram nespus, fie că mă jucam în curtea bunicii, fie în curtea blocului sau mergeam în excursii... Vacanțele la bunici înseamnă enorm pentru mine și chiar și acum mă bucur de câteva zile petrecute la țară departe de agitația orașelor. Nimic nu se compară cu o noapte petrecută la țară, în Bistrița... Observam cerul plin de stele și încercam să-mi imaginez cât de multe sunt și câte povești ascund ele.

„Echilibrul
în tot ce facem
este dat
de forța noastră
internă și de
disponibilitatea
de a recunoaște
asta.”

De ce sociologie și apoi televiziune? A fost un moment special de cotitură?

Am ales Asistența socială și sociologia la 18 ani deoarece eram convinsă că astfel puteam înțelege realitatea socială în care trăiam. Televiziunea a apărut în cel de-al doilea an de facultate. Am încercat ca în timpul facultății să îmbin cele două domenii, astfel că lucrarea de licență a avut o temă din domeniul mass-media: „Efectele violenței din televiziune, asupra copiilor”. Nu pot spune că a fost un moment de cotitură, din contră, cele două domenii s-au întrepătruns și astfel am acumulat foarte multe informații utile atât pentru studii sociologice cât și pentru munca mea în televiziune.

Cum reușești să -te echilibrezi între viața reală cu bune și rele și... realul televizat de la știri?

Viața cu toate experiențele ei, bune și rele, ne echilibrează sau ne dezechilibrează la un moment dat, așadar nu pot spune că am o rețetă în acest sens, știu doar că oricât de dificilă ar fi o situație din viața mea sau din ceea ce prezint mă gândesc în primul rând la cauzele problemei și încerc să le înțeleg și abia apoi să iau decizii.

Care este visul secret al Monicăi Dascălu?

Nu ar mai fi el secret dacă l-aș împărtăși... Dar am o dorință: ca la un anumit moment să fac o călătorie în jurul lumii.

Care ar fi culmea pe care ar trebui să ajungă cariera ta?

Atâta timp cât zilnic am parte de provocări și sunt conștientă de ele, pot spune că această culme este de fapt orizontul de care am nevoie pentru a merge mai departe și a face lucruri bune. Nu cred în limite, poate doar în cele date, cum ar fi locul nașterii, sexul sau cultura în care ne naștem și de aceea nu consider că avem nevoie de culmi ca să putem privi ce facem, ci doar de puterea de a descoperi mereu orizonturi noi.

Care a fost întrebarea cea mai frecventă care ți-a fost adresată?

Dacă port lentile de contact...

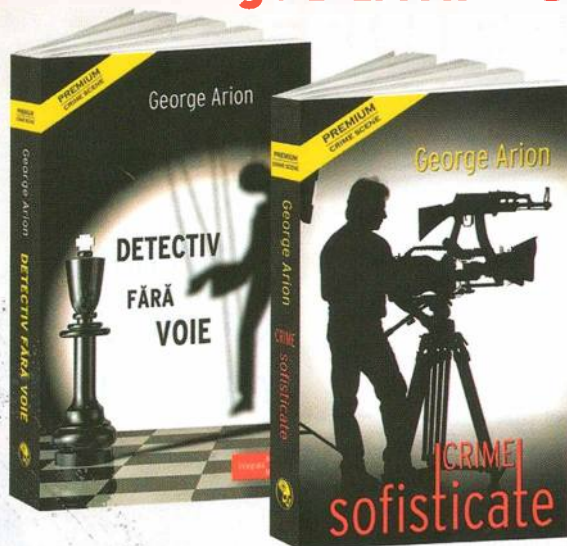
Ce întrebare nu ți-a fost adresată niciodată?

Sunt foarte multe întrebări care nu mi-au fost adresate, depinde de cine este curios să afle ceva despre mine...

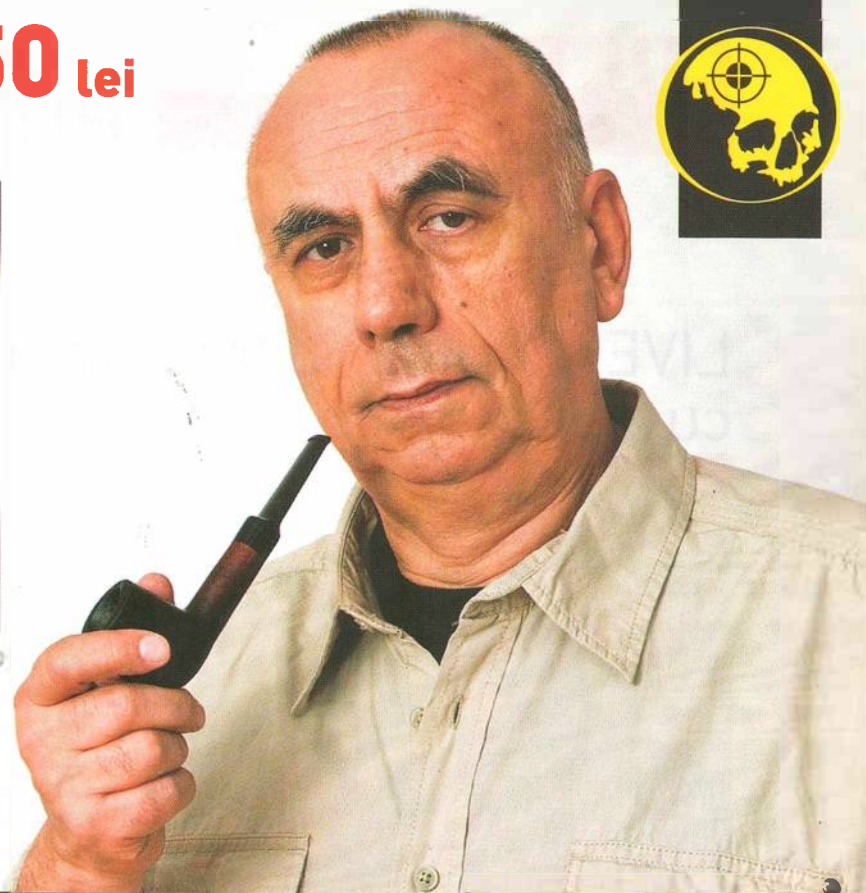

„Timpul meu liber este dedicat celor dragi mie. Din acest punct de vedere știu foarte bine că e important să mă bucur la maximum de tot ce am.”

2 cărți de **George Arion** = **50 lei**

Ca să beneficiezi de reducere, completează talonul și trimite-l la S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12.

TALON DE COMANDĂ

Doresc să comand cele două cărți de George Arion la prețul de 50 lei

Nume	Prenume	CNP
Strada	Nr. Bloc Scara Etaj	Sector/Județ
Cod poștal	Localitate	Număr telefon

Datele dumneavoastră personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dvs.

un imprint al grupurilor **FLACĂRA** și **t...**
TRITONIC

crime scene

Fabrica de păcate

Richard Aleas
224 pagini

În buna tradiție a romanelor americane clasice. Un adevărat **hard-boiled**

Un roman extraordinar, un subiect minunat, o scriitură frumoasă, satisfacție deplină

(Richard S. Pratcher)

Final Exit

Richard Aleas
224 pagini

(continuarea volumului Fabrica de păcate)

Ca întotdeauna Richard Aleas știe să descopere, în realitatea care ne înconjoară, faptele cele mai atroce.

(George Arion)

Două romane semnate Richard Aleas la prețul de

17 lei

OFERTĂ SPECIALĂ

Ca să beneficiezi de reducere, completează talonul și trimite-l la: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12.

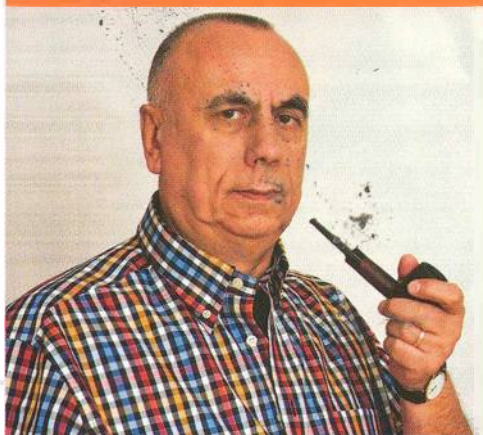
TALON DE COMANDĂ

Doresc să comand cele două romane de Richard Aleas la prețul de 17 lei

Nume	Prenume	CNP
Strada	Nr. Bloc Scara Etaj	Sector/Județ
Cod poștal	Localitate	Număr telefon

Datele dumneavoastră personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dvs.

LIVE: Thriller în Rotterdam, cu George Arion

Sâmbătă, 5 iunie, pe puntea navei *The Fighter*, ancorată în dana 11 a portului Rotterdam, George Arion a reprezentat România în happening-ul *SUSPANS ÎN PORT*, o noapte dedicată „thriller”-ului european.

Recunoscut ca fiind cel mai bun autor român de literatură polițistă, George Arion a fost unul dintre cei patru invitați speciali la acest eveniment, inedit atât prin locație, cât și prin formatul său conceptual. În cadrul unei serii în care și-au dat mâna literatura polițistă și muzica, patru autori reprezentativi pentru romanul polițist european, George Arion (România), Leif Davidsen (Danemarca), Radka Denemarková (Republica Cehă) și Edith Kneifl (Austria) au citit din propriile opere și au vorbit despre fascinația lor față de un gen literar cu mare audiență la public, despre perspectivele thriller-ului, ca gen literar. Moderator: Daria Bouwman. Organizatori au fost Centrul Ceh, Institutul Cultural Danez, Ambasada Austriei la Haga, Ambasada României la Haga, Institutul Goethe din Rotterdam, iar evenimentul a fost realizat și cu sprijinul Ministerului Culturii din România. [C.A.]

Somnul criticului naște mistificări

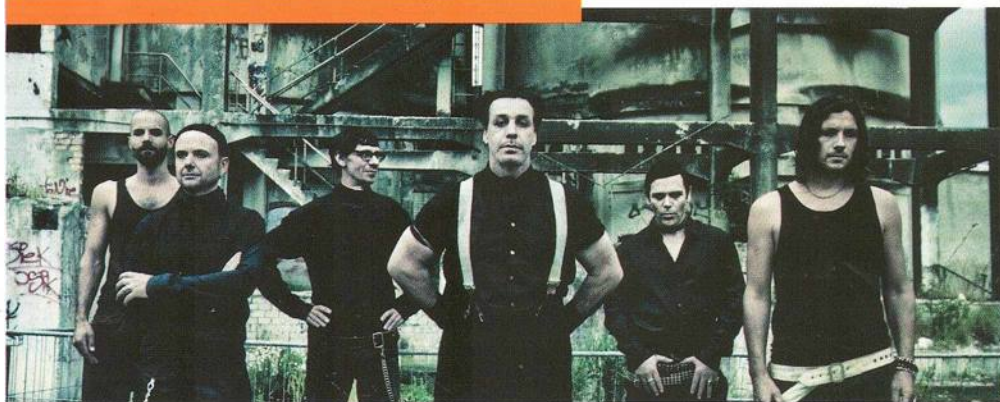

Bărbatul din fotografia de mai sus este criticul și istoricul literar Alex. Ștefănescu. Doarme. Sau, poate, doar picotește. Probabil că într-o astfel de stare (surprinsă de către un paparazzi de la *Flacăra*) se afla și când a scris volumul *Bărbat adormit în fotoliu*. Fiindcă numai așa se explică de ce a comis atâtea inexactități impardonabile. Dau un singur exemplu.

La pagina 99 povestește o întâmplare din studenția noastră. Cică m-a rugat odată s-o fac pe cerșetorul, rezemat de zidul Universității, într-un moment în care trecea cu viitoarea lui soție (spre cursuri? spre vreo cafeenea? – nu se precizează, înclin să cred că e vorba de varianta a doua), și că mi-ar fi oferit două sute de lei, pentru a o impresiona pe gingașa făptură căreia îi făcea curte. Mai afirmă autorul că banii respectivi nu i-a văzut înapoi nici până în ziua de azi. Am citit cu stupeoare respectivele rânduri. Două sute de lei! O asemenea sumă n-am avut în întreaga mea studenție. A fost vorba doar de o sută de lei pe care mi-a oferit-o după multe frământări interioare. Aș fi putut s-o păstrez – doar am câștigat-o în mod cinstit. Dar, ca un adevărat gentleman, am cheltuit-o în aceeași seară într-un bar, chiar cu autorul care nu mai recunoaște azi faptul că bacșișul pentru chelner l-am suportat eu.

Nu accept denigrările, așa că pe domnul Alex. Ștefănescu o să-l sune în curând avocatul meu. [George Arion]

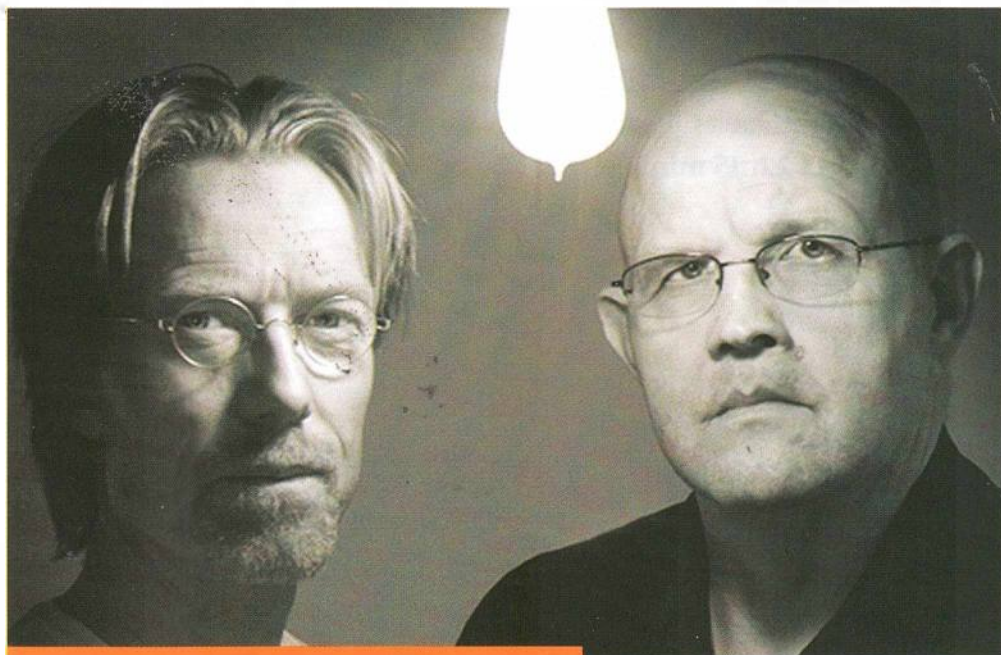
Greii rock-ului, la București

Între 25 și 27 iunie, la Romexpo (București) are loc *Sonisphere Festival*, ediția 2010, cel mai mare festival de rock desfășurat vreodată în România. Vor urca pe aceeași scenă *Metallica*, *Rammstein*, *Manowar*, *Slayer*, *Megadeth*, *Alice in Chains*, *Stone Sour*, *Mastodon*, *Volbeat* și *Anthrax*. Giganții muzicii rock, *The Big Four* (*Metallica*, *Slayer*, *Megadeth* și *Anthrax*) sunt, pentru prima dată, împreună în același turneu, după ce au dominat scena *metal* în anii '80, cu vânzări de milioane de albume și sta-

dioane umplute până la refuz. *Rammstein* vine pentru prima dată la București, în cadrul turneului *Liebe ist für alle da*, care se anunță a fi cel mai mare spectacol pus în scenă de ei, un show incendiar la propriu, cu efecte pirotehnice la limita imposibilului și costume „de pe altă lume”. *Sonisphere Festival* este un eveniment prezentat de *East European Concert* și Marcel Avram, prin asociere cu *D&D East Entertainment*. [C.A.]

Luați de cumpărați cărți,
fraților!
ieftine!

Pardon, nu era pe românește la *Bookfest*. Anul ăsta cărțile au.. *un sabor especial*! Adică aromă de Spania, fraților! Care Spanie e invitat de onoare! De miercuri 9 iunie până duminică 13 (O fi cu noroc?) de dimineață – 10.00, până seara la 20.00, cu excepție vineri când se vând cărți (Dă Doamne!) până hăt la ora 22.00...

Flacăra, *Crime Scene* și *Tritonic* în pavilionul 14 la standul **B17**. Căutați reclamele cu *SPIONII ÎN ARȘITĂ* ai lui George Arion sau *BOX 21* de Roslund & Helstrom, copertele de *Flacăra* sau bulina galbenă de la *Tritonic*. Nu ne puteți rata. Mai ales că avem cărți ieftine de la 5 lei...

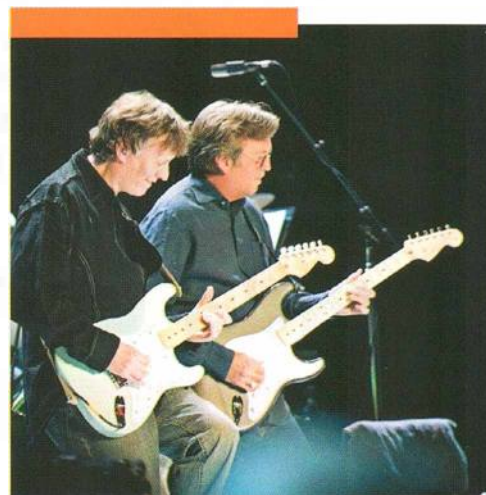
Și reduceri consistente pentru buzunare

cu un sfert mai goale decât anul trecut!
1.000.000!

Atâtea exemplare au vândut „băieții răi” Anders Roslund și Borge Hellström din volumele lor în piața suedeză. „*Box 21* este un roman extrem de bun. Să lăsăm la o parte etichetele de crime sau thriller. Cartea aceasta este, pur și simplu, literatură de foarte bună calitate. O poveste extrem de bine spusă, șocantă și care te pune pe gânduri.” (*Televiziunea Națională Suedeză*)

Și dacă e prea târziu și porțile *Bookfest 2010* s-au închis, căutați-ne prin internet. Reducerile se mențin aproape la toate volumele... Se zice că va fi o vară călduroasă, stați în cadă și citiți! [B.H.]

Eric Clapton,
prima oară
în România

Eric Clapton este o legendă, la fel ca și piesele sale *Layla*, *Tears in Heaven*, *Cocaine*, *I Shot the Sheriff* și celebra *Wonderful Tonight*. Piese pe care le vom asculta la București, pe „Stadionul de rugby Iolanda Balaș Söter”, vineri, 11 iunie, de la ora 20:30, în concertul susținut alături de Steve Winwood, din cadrul turneului european *Two legends – one live experience*. Chitarist britanic de blues-rock, clasat pe locul al patrulea în topul revistei *Rolling Stone* „100 cei mai buni chitariști ai tuturor timpurilor”, Eric Clapton este un inovator în numeroase genuri, precum blues-rock, psychedelic rock, pop și reggae. Cantautorul Steve Winwood compune și interpretează rock, blues-rock, jazz și ocupă locul 33 în topul revistei *Rolling Stone* din 2008, „100 cei mai buni cântăreți ai tuturor timpurilor”. De curând, Clapton și Winwood au lansat împreună un CD, *Live from Madison Square Garden* nominalizat la două categorii ale premiilor *Grammy*. [C.A.]

Cool & chic, cu Gotan Project

Gotan Project cântă la București, pe 25 iunie, la Sala Palatului, în cadrul turneului european de promovare a celui mai recent album *Tango 3.0*. *Gotan Project* s-a născut când un francez, un argentinian și un suedez s-au gândit, cu ani în urmă, să creeze un nou stil de muzică, un melanj fabulos, perfect echilibrat, între chic-ul francezesc, pasiunea tangoului argentinian și rigurozitatea electro, de tip nordic. Muzica lor se ascultă azi peste tot, de la cluburile din New

York până la plajele din Rio de Janeiro, în spectacole live, memorabile prin proiecțiile video, care exploatează senzualitatea tangoului clasic și eferescența *sound*-urilor moderne: dub, electro, nu-jazz și break. N-au stat departe nici de film; în *Totul despre sex* și *Ocean's Twelve* au semnat parțial coloanele sonore, iar în *Shall we dance* au dansat pe muzica lor Jennifer Lopez și Richard Gere. [C.A.]

Livada de vișini de A.P. Cehov, traducerea: Mașa Dinescu, regia: Felix Alexa, scenografia: Diana Ruxandra Ion, muzica: Alexander Bălănescu, distribuția: Maia Morgenstern, Ioana Anastasia Anton, Irina Movilă, Șerban Ionescu, Marius Manole, Conrad Mihai Mericoff, Marius Rizea, Ana Ciontea, Mihai Calotă, Ileana Olteanu, Mircea Albulescu. Teatrul Național București, durata 2 h 15 min.

text Claudia Nedelcu Duca
foto Mihaela Marin, Tudor Predescu,
Adi Bulboacă

Livada de vișini

Livada de vișini a fost reprezentată scenic de-a lungul timpului sub forma unor pomi înfloriți accidentați de stâlpi electrici și de semnele unei noi civilizații care are nevoie de vile de vacanță (la Andrei Șerban), un tunel lung (la Gheorghe Harag) prin care personajele lui Cehov se sting odată cu vânzarea la licitație a livezii, un lan de grâu (la Lucian Pintilie) unde personajele încearcă să se regăsească, o casă cu pereții scorojiți și gata să se prăbușească (la Vlad Mugur), personaje îmbrăcate în alb camuflete în albul livezii și frunze de vișini care cad peste spectatori (la Giorgio Strehler), o grădină – privită prin fereastră care trezește amintiri dureroase (la Otomar Krejca).

La 150 de ani de la nașterea lui Cehov, Felix Alexa propune o altă viziune asupra *Livezii...* pe scena Teatrului Național din București. În dulapul vechi de o sută de ani, transformat în depozit, sunt așezate zeci de borcane cu compot de vișine. Prezența borcanelor sângerii (nuanță superbă creată de luminile discrete din

spatele fiecărui borcan) pe toată durata spectacolului, fac din livadă un martor prezent (și nu doar un pretext) la dramele și neîmplinirile personajelor.

Veți vedea la TNB o Ranevskaia melancolică, temătoare, puternică, surprinzătoare în interpretarea precisă a Maiei Morgenstern. Irina Movilă în Varia și Ioana Anastasia Anton în Ania au inocența și frumusețea personajelor lui Cehov. Marea surpriză a distribuției este Marius Manole. Este o surpriză nu pentru că actorul ar fi dezamăgit cu vreunul dintre personajele interpretate până acum, ci pentru că Lopahin – în toate montările pe care le-am văzut sau despre care am citit – este mult mai în vârstă, mai puțin cizelat, mai puțin sentimental, mult mai arogant. Lopahin – la Felix Alexa – este îndrăgostit de Ranevskaia. Mai mult decât atât, Lopahin o îmbrățișează pe fosta lui stăpână, este fâstăcit și stângaci în prezența ei.

O altă surpriză a *Livezii...* lui Felix Alexa și un moment foarte reușit al spectacolului este scena balului. Personajele robotizate dansează printre borcanele mari cu compot de vișine, în dulapul cel vechi de o sută de ani, dansează pe trasee clar definite, cu mișcări lipsite de armonie... un dans mecanic al sufletelor rănite.

O livadă conservată la borcan, o livadă pe care o poți lua cu tine, o madlenă proustiană pentru viața personajelor de după tăierea livezii. Și o viziune regizorală inedită pentru istoria spectacolelor cu *Livada...* lui Cehov.

Poimăine alaltăieri de Gianina Cărbunariu, regia: Gianina Cărbunariu, scenografia: Andu Dumitrescu, Andrei Dinu, costume: Andrei Dinu, mișcare scenică: Carmen Coțofană, distribuția: Mădălina Ghițescu, Paula Gherghe, Carmen Florescu, Rolando Matsangos, Virgil Aioanei. Teatrul Mic, durata: 1 h 45 min.

Poimăine alaltăieri

Știți ce se va întâmpla în ziua în care tutunul va dispărea? Când porcul va deveni o specie pe cale de dispariție și friptura de porc nu va exista pentru că nu face parte din mâncărurile organice? Când tot ce contează sunt cariera și banii? Știți că femeile – într-un poimăine viitor –, chiar și cele cu vârste de 100 de ani, vor merge la ginecolog pentru a afla în ce stadiu se află fătul din burtă?

Știți că va veni o zi în care cuvinte ca „fast-food, încălzire globală, termopane, chibrituri” și multe altele vor fi doar noțiuni arhaice ale unui alaltăieri în timpul căruia tocmai ne credem că trăim?

Acestea sunt temele majore în jurul cărora Gianina Cărbunariu (regizor și scenarist) își construiește spectacolul *poimăine alaltăieri* de la Teatrul Mic. Cu o echipă tânără, din aceeași generație, speculează aspecte ale cotidianului imediat ducându-le într-un viitor care este tratat la timpul prezent. Toate sfaturile date de International Advertising Association și susținute de CNA în legătură cu fumatul, grăsimile, zahărul („pentru sănătatea dv. evitați consumul excesiv de sare, zahăr și grăsimi”) ș.a. sunt exagerate în spectacol pentru a creiona un viitor posibil – fără fumători, cu vegetarieni, cu femei obsedate de frumusețe, carieră sau/și bani, cu imposibilitatea de comunicare... cu indivizi neîmpliniți și triști, resemnați și frustrați, lipsiți de pasiuni, vânduți corporațiilor pentru salarii și renume. Și-au făcut datoria asimilând o serie de norme sociale în spatele cărora nu s-au mai putut regăsi. Singurul fericit – din această lume a viitorului care își propune să îl extermină – este ultimul fumător care are o existență plină de amintiri, plină de întâmplări – nu toate fericite

Mesajul spectacolului de la „Mic” este despre un viitor sumbru, s-ar putea spune întunecat de-a dreptul (lumina reflectoarelor este inexistentă. Singura sursă de lumină este dată de câteva spoturi activate de senzori de mișcare ce nu sporesc vizibilitatea). Nu pare a fi nimic de bine în ce ne așteaptă... însă se pot pune niște întrebări cu siguranță despre granița pe care o traversăm zilnic spre un poimăine care tocmai ce s-a ivit din alaltăieri-ul preocupărilor noastre multiple.

– care îl fac să se bucure de ultimele zile de viață... și de ultima țigară.

Personajele viitorului prezent sunt robotizate (inspirate costumele create de Andrei Dinu), cablate la sisteme tehnologice imperfecte, ajutate să se miște de tije metalice, cu voci modificate și ireale.

Invitându-te să îți analizezi prezentul – posibil-viitor actorii își încep supozițiile temporale pornind de la invazia de spoturi și reclame tv și enumerând noțiuni care vor fi doar amintiri sau sunt deja... cum este, de exemplu, *floppy disk-ul*.

text Andrei Ichim

Panglica albă

O serie de evenimente nefericite tulbură liniștea unui sat din Germania. Toate acestea au loc cu puțin timp înainte de declanșarea Primului Război Mondial. Prin prezentarea poveștii acestui sat, Michael Haneke încearcă să descopere surse ale răului, mergând poate până la declanșarea Holocaustului. Filmul aduce mult cu *Splendoare în iarbă*, nu ca subiect, nu ca abordare, ci mai ales în privința temei centrale: ipocrizia și dorința de a ascunde adevărul. Seamănă în modul în care unele comunități protestante încearcă să fardeze crimele. Bineînțeles, acest tip de coafare a realității nu este specific doar protestanților. Mai mult, ne arată că orice formă de civilizație sofisticată are tendința de a nega comportamentul irațional și, în loc de a încerca să-l înțe-

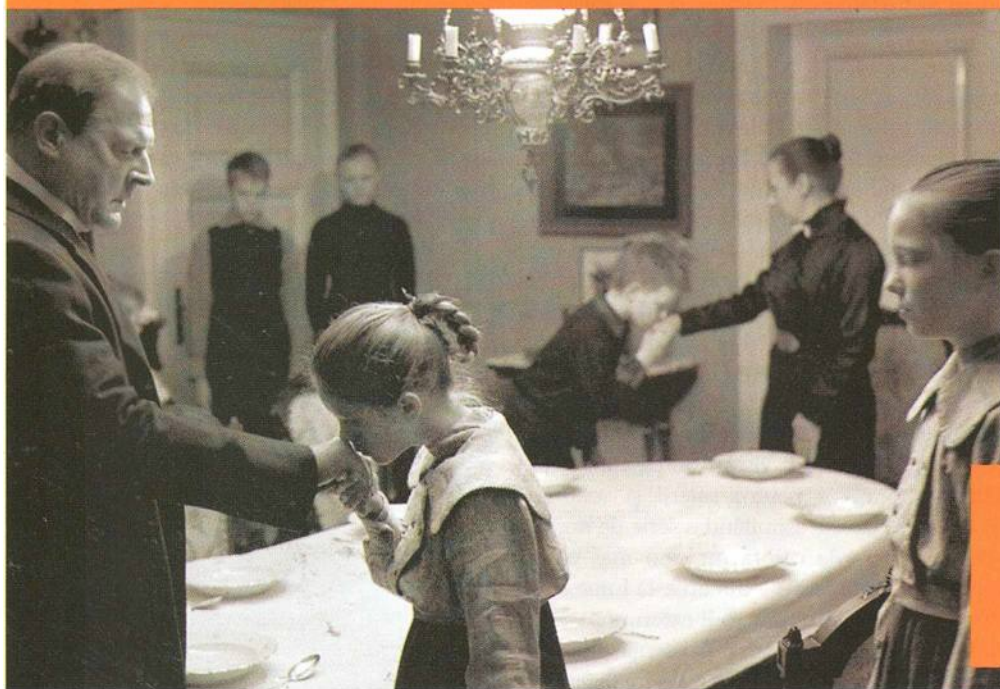
leagă, îl va ascunde. Este și mai lesne de făcut.

Filmul este realizat în alb-negru, pentru a sugera mai bine această dihotomie bine-rău, sau cel puțin asta ai putea crede la început. De fapt, albul nu este un semn al purității, așa cum este afirmat în mod repetat pe parcursul filmului, ba din contră. O scenă relevantă în acest sens: noaptea, fratele de patru ani își caută prin casă sora mai mare. O beznă pătrunzătoare. Deschide ușa, lumina din interiorul camerei pătrunde și el poate vedea. Sora lui mai mare plânge, iar tatăl ei este apropiat de ea. Un incest. Fratele mai mic este mințit de către cei doi, tatăl doar îi făcea fiicei lui găuri pentru a purta cercei. Cerceii mamei. Adevărul este dureros și, de aceea, el trebuie ascuns. Răul și iraționalul sunt niște părți adânc înrădăcinate în om.

Doi dintre copiii pastorului sunt obligați de către acesta să poarte câte o panglică albă, simbol al inocenței, un semn care îi va ajuta să

se comporte mai cuviincios. Și totuși acest lucru nu se întâmplă. Cum ar putea deveni niște copii capabili de asemenea atrocități dacă ei sunt aceia care le-au comis? Cum ei, care au fost crescuți într-un regim atât de strict din punct de vedere moral, ar putea deveni chiar criminali? Care este sursa acestui rău? Dacă privim filmul într-o cheie religioasă, am putea spune că pe om apasă un păcat original de care nu poate scăpa. Dar cred că această perspectivă este una greșită, mai ales că avem de-a face cu Haneke, regizorul unor filme ca *Funny Games* sau *Al șaptelea continent*. Poate tocmai această societate încorsetată produce asemenea progeneruri. După terminarea filmului, rămânem cu impresia unei societăți ce se autodistruge, se mănâncă pe interior, chiar înainte de a fi decimată de un eventual război. *Panglica albă* este doar negarea adevărului, pe care, de rușine sau teamă (de noi înșine), îl ascundem.

Cum a început totul?

Regizor: **Michael Haneke**

Actori: **Ulrich Tukur**

Genul: **Dramă**

Durata: **145 de minute**

Recomandare: *Funny Games*, varianta austriacă sau americană, care vă convine mai mult, filmele fiind identice. Găsim aici aceeași critică a unei comunități aparent liniștite.

Iron man – Omul de oțel 2

O continuare nu atât de bună

Regizor: Jon Favreau

Actori: Robert Downey Jr., Don Cheadle, Samuel L. Jackson

Genul: Acțiune

Durata: 124 de minute

amuzant pe tot parcursul filmului este Mickey Rourke, care îl interpretează pe rusul frustrat, dornic de răzbunare. *Iron Man 2* nu este, în nici un caz, un film slab, doar că este sensibil mai prost ca primul, iar distracția se termină la jumătatea filmului.

Recomandare: *Omul Păianjen 2*, pentru că este o continuare mai bună. Sam Raimi se pricepe să facă filme bune.

Primul *Iron man* a fost un bun film de acțiune, mai ales că Robert Downey Jr. interpretează personajul principal, pe Tony Stark. Arogant, șarmant și amuzant. Practic, el făcea aproape tot filmul. Sarcasmul și ironia pe care o aducea personajului făcea ca acest film de acțiune să fie diferit de altele. Cam ceea ce a făcut și Johnny Depp cu *Pirații din Caraibe*. Ei bine, deși prima jumătate de oră din film este fantastică, de la umorul lui Downey, la secvența de acțiune de pe pista de Formula 1 de la Monaco, restul filmului nu este la fel de amuzant și interesant. Parcă ideile bune s-au oprit acolo. Se pare că la scena de la Monaco și-a adus contribuția Genndy Tartakovsky, un foarte inventiv regizor și scenarist de animație (*Samurai Jack* sau *Dexter's Laboratory*). Se vede. Cum spuneam mai sus, din păcate, acest lucru nu se reflectă în tot restul filmului. Devine din ce în ce mai tern și mai banal spre sfârșit. Actori buni ca Samuel L. Jackson, Don Cheadle nu reușesc să schimbe acest lucru. Personajul lui Scarlett Johansson este complet inutil. Pare a fi introdus în film special pentru ea. Singurul care reușește să fie

Sete

Un altfel de film cu vampiri

Regizor:

Chan Wook Park

Actori:

Kang ho Song

Genul:

Dramă, horror

Durata:

133 de minute

Unele cadre te pot lăsa cu gura căscată. O asemenea inventivitate mai rar întâlnești. Ei bine, problema este însă la poveste. Înțeleg ironia pe care o încearcă față de filmele cu vampiri, chiar și umanitatea pe care încearcă s-o redea acestui gen, care s-a prăbușit în blazare și telenovellism. Față de aceste romanețe împănate cu vampirași hollywoodieni este evident un mare pas înainte. Dar parcă intențiile filmului sunt sabotate de stereotipurile legate de sex, violență și putere. Vampirii devin la fel de neinteresanți ca și în alte filme. Din păcate, premisa lui nu

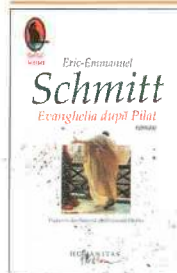

este pe deplin dezvoltată. Un film care reușește să facă acest lucru este *Let the right one in* (*Legături de sânge*), filmul suedez despre vampiri, care reușește să distrugă toate stereotipurile legate de ei. Dintre cele două v-aș recomanda să-l vedeți, dacă puteți, pe cel din urmă.

Recomandare: *Legături de sânge*, filmul suedez despre care v-am scris și în interiorul recenziei. Ar trebui să-l vedeți, mai ales că va apărea un remake american în curând.

Este de netăgăduit că Chan Wook Park este unul dintre cei mai importanți regizori contemporani. *Oldboy*, al doilea film din trilogia răzbnării, este poate cel mai bun film al anilor 2000. În cazul filmului *Sete*, nu știu exact ce s-a întâmplat. Este în mod clar un film foarte bine realizat, de la imagine la regie și jocul actoricesc. Însă îl pot recomanda numai doar pentru asta.

LITERATURĂ

EVANGHELIA
DUPĂ PILAT

Autor Eric-Emmanuel Schmitt, Raftul Denisei, Humanitas Fiction, 242 pagini, 13 x 30 cm.
„Un aparent exercițiu de virtuozitate, care însă

merge foarte departe. Până la esența lucrurilor.” (Midi Libre) „Eric-Emmanuel Schmitt are curajul de a formula cele mai îndrăznețe ipoteze, iar reușita romanului stă în sinceritatea emoționantă a discursului și în smerenia în fața inexplicabilului.” (Le Monde)

GANDHI

Autor José Frèches, Volumele 1 – 360 pagini și 2 – 420 pagini, Allfa, 11 x 18 cm.
„E mult timp de când l-am cunoscut pe Gandhi.

Este un personaj excepțional. O icoană a vremurilor noastre. Un model pentru toate generațiile. Într-o anumită măsură el reprezintă India, unul dintre uriașii de azi și mai ales de mâine” (Jose Frèches despre Gandhi)

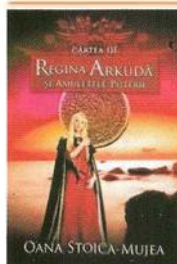
ZILELE MELE CU RENATA

Autor Alexandru Petria, Tritonic LIT, 104 pagini, 13 x 20 cm.
„Dacă minciunile dintr-o viață s-ar transforma, cine știe cum în apă, camerele noastre ar deveni sicrie cu înecați în orașele ce și-ar arde ultimele lumini în străfunduri, până ar dispărea rând pe rând bulele de oxigen, ca și speranța într-un mâine, la adâncime. Dacă până acum n-am reușit să învăț să mint acceptabil, n-o s-o fac nici acum. (Alexandru Petria)

Top 10 FLACĂRA

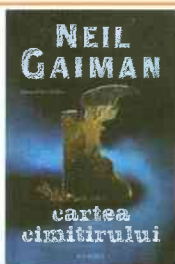
1. Gargui, autor Andrew Davidson, ALLFA.
2. Încă de pe atunci vulpea era vânătorul, autor Herta Müller, Raftul Denisei, Humanitas fiction.
3. Evanghelia după Pilat, autor Eric-Emmanuel Schmitt, Humanitas Fiction.
4. Maestrul din Petersburg, autor J.M. Coetzee, Raftul Denisei, Humanitas Fiction.
5. Jurnalul Bolivian, autor Ernesto Che Guevara, Polirom, Proza XX.
6. 100 de zile, autor Stela Popa, Tritonic.
7. XXL, autor Rob Grant, Râsul Lumii, Humanitas.
8. Labirint obligatoriu, autor Lucia Verona, Tritonic Lit.
9. Gandhi, autor José Frèches, Allfa.
10. Urechile pisicii Olga, autor Oana Dușmănescu, Tritonic Cașmir.

SCIENCE FICTION, FANTASY & HORROR

REGINA ARKUDA
ȘI AMULETELE
PUTERII

Autor Oana Stoica Mujea, Junior Tritonic Fantasy, 336 pagini, 14 x 20,5 cm.

Al patrulea volum din seria Reginelor după Războiul Reginelor Cartea 1 și 2, urmate de Regina Elfă. Personajele Oanei Stoica Mujea își continuă epopeea cu noi întâmplări fantastice. Acum Fraa, unica supraviețuitoare a războiului, trebuie să ducă mai departe povestea neamului arkud.

CARTEA
CIMITIRULUI

Autor Neil Gaiman, Nautilus, Nemira, 288 pagini, 15 x 22,5 cm.
„Un fantasy gotic modelat după Cartea Junglei, cu un omagiu adus en passant lui Harry Potter. [...] Prin juxtapunerea lumii morților cu lumea viilor, Gaiman creează un univers fantastic al cărui erou ajunge să înțeleagă valoarea familiei.” (Bookmarks Magazine) Excelentă traducere Liviu Radu. De citit!

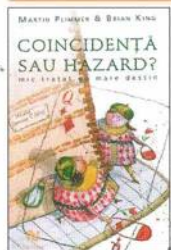
A DOUA LUNĂ PLINĂ

Autor Kelley Armstrong, Tritonic, 384 pagini, 14 x 20,5 cm.
Cartea 2 din seria „Cealaltă Lume”. Elena Michaels este singura femeie vârcolac din lume. Tocmai când ajunge să se obișnuiască cu această situație înfricoșătoare, o tânără vrăjitoare îi spune că un grup de oameni de știință răpesc ființe supranaturale pentru a face experimente pe ele. Continuarea bestsellerului Lună Plină.

Top 10 FLACĂRA

1. Eclipsa, seria Amurg, autor Stephenie Meyer, Rao.
2. Iureșul săbiilor, autor George R. R. Martin, Nemira Nautilus.
3. Cartea Cimitirului, autor Neil Gaiman, Nautilus Nemira.
4. Disfuncția realității, trilogia Zorii nopții, autor Peter F. Hamilton, Nemira Nautilus.
5. A Doua Lună Plină, autor Kelley Armstrong, Tritonic.
6. Regina Arkuda și amuletele puterii, autor Oana Stoica Mujea, Junior Tritonic.
7. Gazda, autor Stephenie Meyer, Rao.
8. Stația Pierzaniei, autor China Mieville, Tritonic SFFH.
9. Coraline, autor Neil Gaiman, Junior Tritonic.
10. Copiii lui Hurin, autor J.R.R. Tolkien, Rao.

NON – FICTION

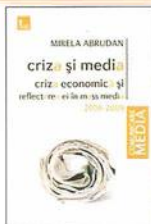

COINCIDENTĂ SAU HAZARD

Autori Martin Plimmer și Brian King, Nemira Bonton, 462 pagini, 11 x 18 cm.

Mic tratat de mare destin – subtitlul acestui volum care pare o culegere de povești incredibile, minciuni gogonate și coincidențe mincinoase. Și totuși cele ce sunt dezvăluite aici sunt adevărul și numai adevărul... Nici nu vă puteți închipui câte coincidențe ne rezervă viața! Lectură veselă...

CRIZA ȘI MEDIA

Autor Mirela Abrudan, Tritonic, Comunicare Media, 216 pagini, 13 x 20 cm.

Criza economică și reflecția ei în mass-media. 2008-2009. Se pare că unii au știut că vine criza și nu ne-au spus și nouă. O lucrare științifică de tinută, având la origini o teză de doctorat a unei tinere cercetătoare de la Universitatea B-B din Cluj. Despre teoria frame-urilor pentru cunoscători.

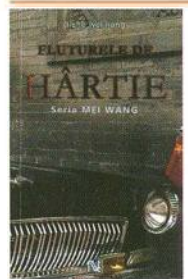

REVISTA ROMÂNĂ DE ISTORIE A PRESEI

Redactor șef Marian Petcu, responsabil de număr Ilie Rad, 214 pagini, 17 x 24 cm. Numărul 1/2010 al publicației Asociației Române de Istorie a Presei. Prezentat cu ocazia Congresului național de Istorie a Presei desfășurat la Universitatea „Constantin Brâncoveanu” din Pitești. Studii și eseuri semnate de Aurelia Lăpușan, Ilie Rad, Sorin Preda, Marian Petcu, Mircea Popa și alții.

MYSTERY & CRIME

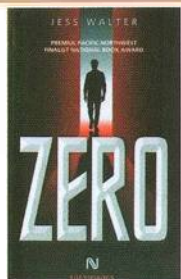

FLUTURELE DE HÂRTIE

Autor Diane Wei Liang, Nemira Suspans, 272 pagini, 11 x 18 cm. În inima capitalei Beijing, Mei Wang încearcă să

facă față atât îndatoririlor familiale, cât și provocărilor aduse de conducerea unei agenții de investigații într-o țară în care detectivii particulari sunt în afara legii. Un thriller al unui Beijing modern cu bogățiile din centru și superstițiile periferiei.

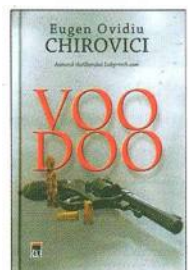

ZERO

Autor Jess Walter, Nemira Suspans, 482 pagini, 11 x 18 cm.

În timp ce fumul care a mistuit Turnurile Gemene se risipește ușor, polițistul Brian Remy își dă seama că memoria îi joacă feste, sovăind între momente de luciditate și zile întregi în care parcă ar trăi viața altcuiva. Remy a fost împușcat în cap... aparent chiar el a apăsat pe trăgaci...

VOODOO

Autor Eugen Ovidiu Chirovici, Rao, 218 pagini, 13 x 20 cm.

Un hard-boiled scris parcă de un autor american, poate prea american. Un New York ca în vremurile bune ale romanului polițist. Un detectiv, Drew Sanders, ironic, ușor ratat, dar șarmant, așa cum îi stă bine unui detectiv de roman. Practici Voodoo cu aromă de fantasy. Se citește într-o noapte!

Top 10 FLACĂRA

1. Gabriel Garcia Marques. *O viață*, autor Gerald Martin, Litera Internațional.
2. *54+1/24*, autor Bogdan Teodorescu, Tritonic.
3. *Prețuiește viața*, co-autor Andreea Marin-Bănică, seria *Albumele Andreei*, Tritonic.
4. *Coincidență sau hazard*, autori Martin Plimmer și Brian King, Bonton Nemira.
5. *Abecedarul Japoniei*, autor Moriyama Takashi, Humanitas, Nipponica.
6. *69 AD – anul celor patru împărași*, autor Gwen Morgan, Allfa.
7. *Nu vedeți nimic*, autor Daniel Arasse, Art.
8. *Istoria Rusiei 882-1996*, autor Paul Dukes, Allfa.
9. *„Germanofili”*, autor Lucian Boia, Humanitas.
10. *Jurnal 2003-2009*, autor Oana Pellea, Humanitas, *Memorii/jurnale*.

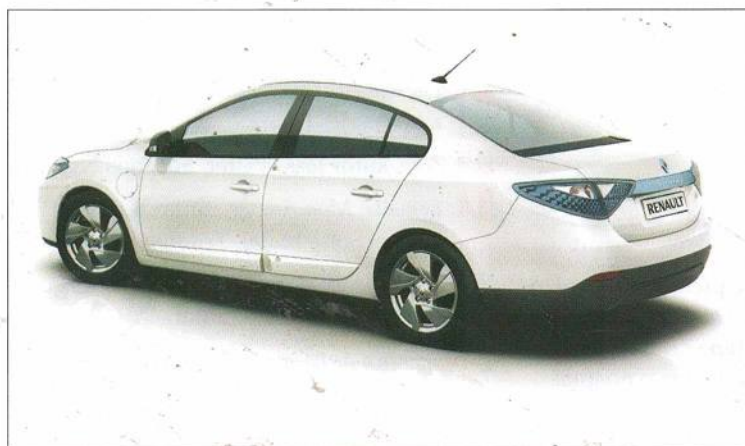
Top 10 FLACĂRA

1. *Marioneta*, autor Robert Harris, ALLFA.
2. *Simbolul pierdut*, autor Dan Brown, Rao Class.
3. *Crime sofisticate*, autor George Arion, Crime Scene Premium.
4. *Voodoo*, autor Eugen Ovidiu Chirovici, Rao.
5. *Anima Templi*, autor Robyn Young, vol I și II, Nemira Suspans.
6. *Dulcele sărut al Daliei*, autor James Ellroy.
7. *Zero*, autor Jess Walter, Suspans Nemira.
8. *Somalia, Mon Amour*, autori Bogdan Hrib și Sofia Matei, Tritonic.
9. *Papa trebuie să moară*, autor Luis Miguel Rocha, Tritonic Premium.
10. *Fabrica de păcate*, autor Richard Aleas, Crime Scene nr. 19.

Criza financiară și prețul petrolului au readus în discuție mașina electrică, iar lumea auto freamătă la gândul unei schimbări radicale de direcție.

text Mugurel Mărgărit-Enescu

Perspectivile electrice

Renault urmărește să vândă 100 mii de mașini electrice Fluence până în 2016.

La sfârșitul lunii aprilie Guvernul a înființat un grup interministerial pentru dezvoltarea automobilului electric în România. Semnalul a fost unul care a dat apă la moară celor ce susțin că „fara arde și baba se piaptână”. Dar premierul Boc a luat această decizie după o întâlnire cu Jerome Olive, directorul general al Dacia. Iar Dacia este parte din Renault care este în acest moment în avangarda dezvoltatorilor de automobile electrice. Deja, în colaborare cu Danemarca și Israel, francezii promet primele automobile electrice în 2011. Infrastructura este în plină construcție în aceste două state.

Mașina francezilor este bazată pe conceptul Fluence ZE care și-a făcut debutul la salonul auto de la Frankfurt. Fluence este o berlină pentru cinci persoane, derivată din Mégane. Autonomia limitată a acestor mașini (Renault susține că mașina sa parcurge 160 km la o încărcare completă) presupune necesitatea unei infrastructuri care să ofere servicii de reîncărcare a bateriilor. Renault a semnat un parteneriat cu o companie numită Better Place care o să dezvolte o infrastructură pentru mașinile Alianței Renault-Nissan. Deocamdată, această infrastructură o să apară în Israel și Danemarca.

Planul francezilor presupune achiziția mașinilor, dar și închirierea bateriilor, astfel încât prețul inițial să fie cât mai mic. Totodată, asta va permite cumpărătorilor să se folosească de numeroasele stații automatizate care vor schimba bateriile de pe automobil cu unele încărcate. Totul în aproximativ trei minute.

Soluțiile deja clasice (deși în acest moment doar teoretice) pentru încărcare se păstrează: se poate încărca bateria în propriul garaj în 4-8 ore sau se poate aștepta 20 minute pentru o încărcare rapidă cu până la 80% din capacitate. Garanția mașinii este de patru ani sau 120.000 km.

Mergând pe acest plan ambițios, Renault urmărește să vândă 100 mii de mașini electrice Fluence până în 2016 doar în aceste două țări.

În anii următori fiecare dintre constructorii importanți a anunțat variante electrice ale unor modele noi sau deja existente.

Marele avantaj este că *Renault* vine atât cu soluția constructivă cât și cu asigurarea infrastructurii.

Un alt automobil care urmărește titlul de principal automobil electric pentru mase este *Opel Ampera*. Acesta este anunțat pentru 2012 dar, spre deosebire de *Renault*, automobilul grupului *GM* deține și un motor cu ardere internă ce va fi folosit exclusiv pentru încărcarea bateriilor. Astfel, autonomia anunțată de 60 km se poate extinde până la consumarea benzinei.

Ceva mai neconvențional este *Mitsubishi i-MiEV* care a fost dezvoltat pe platforma unui

model deja existent și cu vânzări foarte bune în Japonia. Automobilul japonezilor are dimensiuni ceva mai mici – dedicate orașului – și o autonomie declarată de 130 km. Anunțat pentru jumătatea lui 2010 *i-MiEV* a fost deja testat de un număr important de jurnaliști care s-au arătat încântați de această primă experiență electrică.

În anii următori fiecare dintre constructorii importanți a anunțat variante electrice ale unor modele noi sau deja existente. Astfel, vom avea parte de: *Ford Focus BEV*, *VW Golf Blue-e-motion*, *Hyundai i10 Electric*, *Volvo C30 drive*, *Nissan Leaf* ș.a.

Pentru guverne, avantajele construirii acestui nou tip de automobil sunt legate de locuri de muncă, de scăderea dependenței de resurse neregenerabile și, nu în ultimul rând, de poluare. Pentru constructori este o cursă nebunească pentru afirmarea pe o piață cu un potențial imens, unde primul constructor cu mașini electrice pentru mase (titlu urmărit în Europa de *Renault*) va câștiga prin impunerea tehnologiilor proprii și va fi pentru multă vreme cu un pas înaintea celorlalți.

Asemeni multor alte tehnologii moderne, nici în lumea automobilului electric nu va exista o standardizare încă de la început. Priza clasică va fi accesibilă oricărui automobil, dar priza de încărcare rapidă sau sistemul de schimbare a bateriilor (ambele extrem de importante pentru autonomie) vor fi tehnologii ale unor constructori sau ale unor alianțe comerciale. Constructorii care nu vor fi în avangardă vor plăti celor din primul val. Să presupunem, de exemplu, că în 2015 *BMW* va lansa cea mai bună mașină electrică, având avantaje nete față de alte mașini aflate pe piață. Dacă aceasta nu se va putea încărca de la infrastructura existentă, atunci nu va putea vinde mașina. Nimeni nu va cumpăra o mașină de folosit doar „în jurul casei” (o autonomie de 150 km și o încărcare în minim 6 ore). Și atunci *BMW* va fi obligat să cumpere tehnologie și patente de la alții ca să aibă acces la cumpărători.

Fiecare constructor și-a definit automobilul electric în funcție de tehnologia disponibilă, dar piața nu va recunoaște un astfel de automobil până când nu se va adresa familiilor și nu va putea fi încadrat într-o categorie de preț similară cu automobilele compacte (20–25 mii de euro).

Dezvoltarea unui nou tip de automobil oferă avantaje atât pentru constructori cât și pentru guvernele țărilor implicate.

La 20 de ani, J'info Tours se reinventează

În primăvara lui '90, pe vremea când românii abia îndrăzneau să viseze că ar putea ieși din țară, doi vizionari, soții Aurel și Carmen Pavel, puneau bazele a ceea ce azi e un brand: firma de turism J'info Tours. Dacă în 1990 J'info Tours debuta în afaceri cu 1.000 de turiști, azi, după 20 de ani, are o cifră de afaceri de 25.530.000 USD. În an de criză! Vârful performanței a fost înregistrat în anul 2008, când s-a atins cifra de afaceri de 27.650.000 USD. Cu ocazia aniversării, compania s-a transformat în primul holding românesc din industria turismului, care deține în prezent trei firme: J'info Tours HRG, J'info Training și J'info Invest – unde societatea J'info Tours este acționar cu un procent de 80%. Iar planurile de dezvoltare continuă, cu accent puternic pe mediul online și cu o ștafetă, predată treptat, celei care va moșteni afacerea, fiica soților Pavel. La numai 22 de ani, Jacqueline deja a ales schimbarea, adaptarea la dinamica unei societăți guvernate de tehnologie, și vrea să concretizeze, în gestionarea operațiunilor turistice, principiul „dacă nu ești online, nu ești”.

Arta crizei

Criză-criză, dar arta merge bine. O nouă dovadă: *Nu au Plateau de Sculpteur*, pictură realizată de Pablo Picasso în 1932, a fost cumpărată la licitație pentru suma record de 106,4 milioane de dolari. Lucrarea era estimată inițial la 70-80 de milioane de dolari, dar s-a plusat. Au unii bani. Precedentul record a fost stabilit tot anul acesta, în februarie, când sculptura *Bărbat mergând I*, a lui Alberto Giacometti, încasase, în altă licitație, „doar” 104,3 milioane de dolari. [T.C.Z.]

Hai că-i bun și locul trei!

Eurovision 2010 – lume multă, efecte sonore și luminoase, tehnică avansată. Melodii parcă mai comerciale decât de obicei. La casele de pariuri toată lumea a pariat pe locul întâi al Lenei, de 19 ani, din Germania, dar nimeni nu dădea „bronzul” pentru Paula Selting și Ovidiu Cernăuțeanu. Ei s-au „jucat cu focul” pentru 162 de puncte. Turcia, de pe doi, avea doar opt puncte avans. Acum palmaresul României are două locuri trei. Onorabil. Mulțumim Moldova, Spania și altor români de pe mapamond!

Genți care se asortează cu... mediul

Verdele a devenit modă chiar și în modă, obligând designerii să utilizeze tot mai des materiale naturale, obținute prin tehnologii prietenoase cu mediul. Unii au mers și mai departe, recicland deșeuri; Olga Abadi a inventat gențile *Nahui Ollin*, făcute din ambalajele bomboanelor și ale etichetelor de băuturi răcoritoare, colectate *pre-consumer*, de la fabricile partenere. Este nevoie de 4.000 de hârtiute și de patru zile pentru crearea unei genți, printr-o tehnică mayașă de împletire, descoperită de Abadi în timpul unui festival cultural din Mexic.

În plus, *Nahui Ollin* promovează comerțul fair-trade prin care artizanii sunt plătiți corect pentru munca lor. Veniturile medii ale unui artizan sunt de aproximativ 5 ori mai mari decât venitul mediu din Mexic, iar un procent din veniturile producătorului se duc către organizații neguvernamentale care se ocupă de împădurirea unor zone calamitate.

În România, gențile *Nahui Ollin* se găsesc exclusiv în rețeaua *Il Passo*, la prețuri cu 20% mai mici decât în cele peste 1.200 de magazine din SUA, Italia, Franța, Grecia, Germania, Belgia și Spania. Catalogul 2010 cuprinde 50 de modele, structurate în mai mult de 15 colecții.

AEROSMITH

TOUR AEROSMITH 2010

COCKED, LOCKED

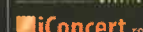
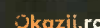
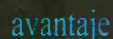
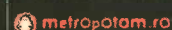
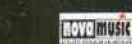
READY TO ROCK!

PRIMA TV KISS fm event.ro

ROMEXPO/PARCAREA C - 18 Iunie - Ora 18:00

Bilete: eventim.ro, magazinele Germanos, Vodafone, librăriile Humanitas și Cărturești și în rate prin

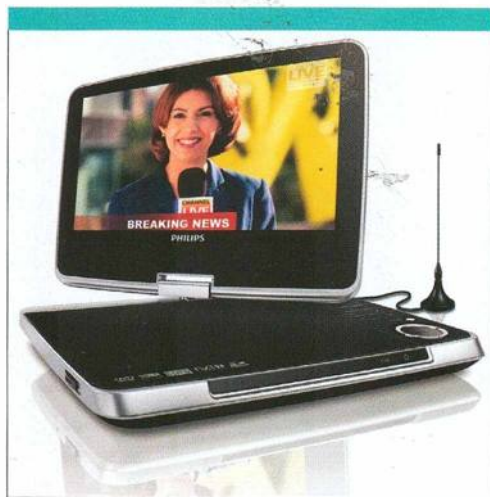

WWW.AEROSMITH.COM

*Pentru pachete VIP și alte informații, accesați WWW.AEROFORCEONE.COM

Orice anotimp își cere drepturile, acest lucru fiind tradus și prin intermediul invențiilor de orice fel. Rămâneți în formă alături de cele mai noi obiecte care vă vor schimba viața, în cel mai bun sens al cuvântului.

DVD cu tv

Pentru călătorii frumoase, în care îți dorești o relaxare maximă, noul DVD Player Portabil PD9005 este compatibil DVD, DVD+/-R,

DVD+/-RW, (S)VCD și CD, certificat DivX* pentru redare video DivX standard și redare MP3-CD, CD și CD-RW, permițându-ți să vizionezi filme și să asculți muzica de pe orice suport. Este foarte ușor de folosit, datorită sistemului de navigare, prin care partajezi clipurile video, fotografiile și muzica instantaneu. Pentru un plus de confort, dispune de un slot integrat pentru carduri de memorie SD/SDHC. Tot ce trebuie să faci este să introduci cardul de memorie și savurezi muzica, fotografiile și filmele preferate oriunde.

În plus, datorită receptorului TV digital (suport DVB-T standard pentru televiziune digitală free-to-air) vizionezi programele preferate oriunde. Noul Philips PD9005 are ghid electronic de programe (EPG), instalare ușoară și căutare automată a postului.

Filtrare cu apă

Aspiratorul Samsung SD-9420 este dotat cu noua tehnologie de aspirare și filtrare a prafului cu ajutorul apei. Datorită designului și tehnologiei folosite la fabricarea noului aspirator, Samsung SD-9420 oferă un nivel de zgomot extrem de scăzut permițând desfășurarea activităților cotidiene fără probleme.

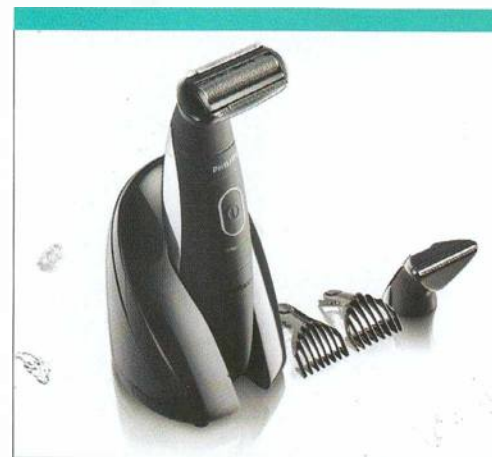
Te poți relaxa urmărind programul TV preferat, în timp ce folosești aspiratorul. Principalul aspect care diferențiază aspiratorul SD-9420 este sistemul său multi-cameral de filtrare care îi asigură eficiență maximă prin utilizarea a două compartimente separate de filtrare. Astfel, cele două compartimente umplute cu apă opresc cea mai mare parte a prafului să nu ajungă în etapa de filtrare finală (filtru HEPA) situată lângă motor. Cea mai mare parte a prafului este filtrat încă din prima cameră, particulele fiind separate cu ajutorul efectului ciclonic și filtrate cu ajutorul apei. Acest proces împiedică blocarea aspiratorului, SD-9420 reușind să funcționeze

la capacitatea maximă pentru o perioadă mai lungă de timp. Eficiența de filtrare este dovedită în proporție de 98%.

text Andrei Ioan Dimulescu

Încredere în sine

În cei cinci ani care au trecut de când Philips a lansat prima versiune *Bodygroom*, practica îngrijirii atente a corpului a devenit tot mai răspândită în rândul bărbaților interesați să arate cât mai bine și să fie cât mai încrezători în ei înșiși. Acum, Philips lansează noul *Bodygroom Pro* – o soluție convenabilă pentru toate necesitățile de toaletă masculine, pentru toate zonele corpului, chiar și pentru cele mai sensibile, delicate sau greu de ajuns. Este primul și singurul sistem de îngrijire corporală all-in-one cu două capete: un cap de bărbierit revoluționar, pivotant și un cap de tuns cu caracteristici de tăiere îmbunătățite. Având un design modern și ergonomic și funcționalități inovatoare, *Bodygroom Pro* reduce iritația pielii și le oferă bărbaților cea mai confortabilă experiență de tuns și bărbierit. Fabricat din materiale hipoalergenice, capul de bărbierit pivotant urmează conturul feței, pentru un bărbierit precis și fin, iar capul de tuns Premium oferă 5 setări de lungime, pentru tunderea eficientă a tuturor firelor de păr, din toate zonele corpului. Accesoriile și pieptenii cu dinți rotunjiți împiedică zgărierea pielii, iar suprafața de alunecare îmbunătățită oferă protecție sporită. *Bodygroom Pro* este conceput pentru utilizare în mediu umed sau uscat, pentru a îndepărta părul din toate zonele corpului.

MOZAIC DE BUZUNAR

În iunie, la chioșcurile de presă găsești o colecție completă de reviste cu:

- careuri de cuvinte
- încrucișate
- grile sudoku
- rețete culinare
- prognoze astrologice
- integrale

NUMAI
1,90
LEI

Alte **30** de rețete ilustrate și
explicate pas cu pas, găsiți în revista

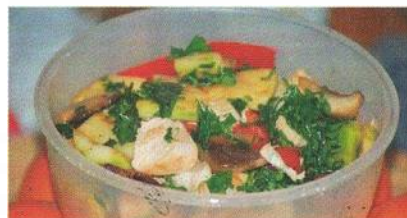
rețete
de buzunar
de iunie

piept de pui cu dovlecei și ciuperci la grătar

gustos, ușor, deosebit

INGREDIENTE:

- ardei gras – o jumătate;
- ciuperci – 4-5;
- dovlecel – o jumătate;
- piept de pui – 200 g;
- sare;
- zeamă de lămâie;
- ulei de măsline;
- pătrunjel – câteva fire.

40 MINUTE

MOD DE PREPARARE:

Pasul 1. Pregătește grătarul de fontă sau tigaia-grătar de teflon. Trebuie să fie bine încălzit(ă). Între timp, freacă bucata de piept de pui cu puțină sare și zeama de la un sfert de lămâie. Pune-o pe grătar, cât să se pătrundă bine, dar să nu se usuce. Când e gata, scoate-o pe farfurie.

Pasul 2. Taie, pe lung, o jumătate dintr-un dovlecel potrivit, în felii nu prea groase, după ce l-ai spălat bine. Pune feliile pe grătar. Când sunt destul de moi și de rumenite, le scoți pe o farfurie întinsă, le pui puțină sare și o linguriță de ulei de măsline, să nu se usuce.

Pasul 3. Patru-cinci ciuperci proaspete, albe, fără picioare, curățate de piele și de lamelele maronii din interior (cu vârful rotund al unui cuțit). Spălate. Le

pui pe grătar după ce s-a fript pieptul de pui, pentru că ciupercile lasă zeamă destul de multă. Le pui întâi pe partea rotunjită, apoi cu „burtă” în jos, presându-le cu spatula. Fie se aplatizează, fie se crapă, astfel încât să se frigă pe ambele părți. Nu prea mult, cât să rămână la o consistență plăcută.

Pasul 4. Lei o jumătate de ardei gras roșu, îl cureți de semințe și de nervurile alb-rozalii, îl speli, îl tai în fâșii, apoi în dreptunghiuri potrivite.

Pasul 5. Tai piulul în bucăți „one bite”, cât să aibă loc furculița să înțepe. La fel faci și cu dovleceii și cu ciupercile. Chiar pe tocător, le mai amesteci pe toate cu încă o linguriță de ulei de măsline, puțină sare și câteva picături de zeamă de lămâie. Apoi toci câteva frunze de pătrunjel și pui totul în case-rolă.

rețete de buzunar

Ou copt cu legume în vas de ceramică, sufleu de pâine cu unt, despre saramură: mură-n gură, trăsnaî culinare povestite și făcute de Viorel Copolovici pe blogul său. Un blog gustos cu trafic intens. Un prânz din caserolă.ro pregătit on-line, dar savurat cu adevărat off-line, în restaurantul Kopel's.

text și foto
Alice-Claudia Gherman

Kopel's mută prânzul din caserolă în farfurie

Mâncărurile pe care le vezi cum se pregătesc, dar nu le guști, nu sunt la fel de convingătoare precum cele pe care le-ai încercat cu gurița ta. Prin urmare, e firesc ca un blog culinar care face furori printre gurmanzi – fiindcă autorul are talent la scris și rețetele sale inedite promit mult – să capete și mai mare credibilitate când preparatele trec din spațiul virtual în cel „în carne și oase”. Asta s-a întâmplat la

restaurantul Kopel's: prânzul din caserolă.ro s-a mutat în farfurie. Pe bune! Oricine dorește poate să-l testeze trecând pragul Kopel's. Amfitrion este chiar autorul blogului – Viorel Copolovici. El și-a transformat pasiunea – gătitul, în afacere.

Kopel's nu e un restaurant dintre cele cu care ne-am obișnuit: plin de ifose și incuri. Aici vii să te simți bine fără să fii obligat să-ți iei costumul la patru ace, fără chelneri cuvioși ca la biserică și fără un meniu fix ori unul clasic: ciorbă de burtă, șnițel și papanashi. Kopel's e primitor ca un bunic, curat și intim precum o casă bine întreținută, și artist până în ultimul

strop de sos din farfurie. Proprietarul-bucătar, om de comunicare și marketing, se plimbă printre oaspeți și îi întreabă pe fiecare ce-i pofteste inimioara. S-ar putea chiar să le și servească masa. Sau chiar să spele vasele, dacă e cazul. Nu e un moft. E pur și simplu un alt mod de a aborda afacerea numită restaurant și clienții aferenți.

Un împătimit al rețetelor originale, blogger-ul bucătar își desfată clientela cu preparate sofisticate și nume amuzante: prăjitura cu cremă de brânză denumită *Uhhmm!* (că așa s-au minunat clienții când au gustat din ea), păstrăvul *Trout&Partners* (numele uneia dintre cele mai importante rețele de companii de consultanță de marketing din lume) sau *Amsterdam salmon sauce* (somon cu sos olandez și frunze de salvie), *Grapes of Joy* (fructe de mare cu sos de ghimbir) sau piept de pui *The Real Deal*. Nu o să găsești așa ceva nicăieri în București, afară de Kopel's.

Meniul zilei la restaurantul descărcat de pe blog în realitate costă rezonabil 22,5 lei (felul unu și doi, plus o băutură), meniul vegetarian costă 19,9 lei (felul unu și doi, plus o băutură), iar un mușchi de vită la grătar preparat à la Copolovici, fraged și în sânge, costă 36 de lei.

Cele trei reguli la Kopel's: 1. fără adjuvanți chimici pentru aromă și gust; 2. mâncare gătită la prânz (supe, ciorbe, tocănițe, soteuri), nu minaturi (pește și friptură la grătar); 3. nimic congelat, totul proaspăt.

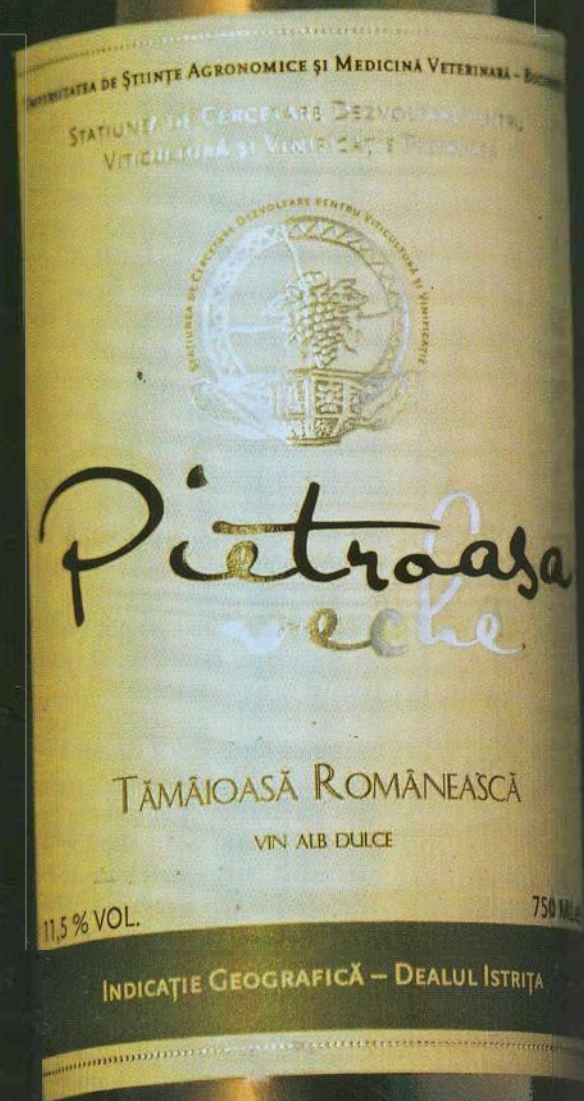
Uhhmm! O prăjitură în trei straturi: un strat de pesmet și biscuit, un strat de cremă de brânză și un strat de smântână, care se coace de trei ori și apoi se lasă o noapte la rece, servindu-se abia a doua zi.

Pietroasa

Singurul vin... universitar din România!

Aromă de tezaur

UNIVERSITATEA DE ȘTIINȚE AGRONOMICE
ȘI MEDICINĂ VETERINARĂ – BUCUREȘTI

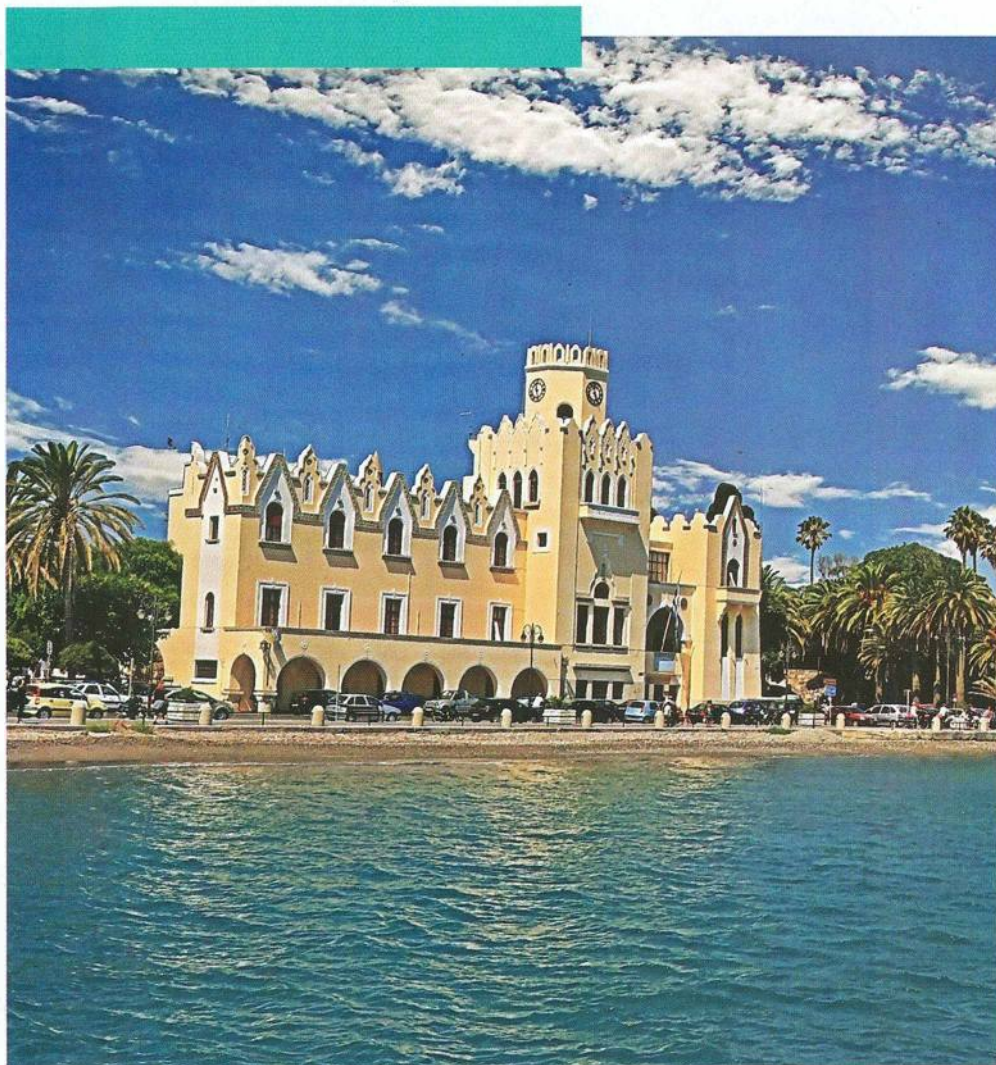
S.C.D.V.V. Pietroasa
Pietroasele – 127470, jud. Buzău
telefon +40(238)512317 fax +40(238)512318

www.usamv.ro

Creta e legendară și bogată în plaje pe toate gusturile, iar în Rhodos îmbini istoria cu exotismul și te plimbi pe străduțe înguste, pline de farmec. Kos este insula verde, numai bună de explorat cu bicicleta. Tu ce alegi vara aceasta?

text Steluța Năstase
www.besttourism.ro

Vara se poartă Grecia

În Kos, alege hotelurile de pe plajă, multe dintre ele deschise în 2009! Dimineața te bucuri de răsăritul soarelui și de o paradă a umbreluțelor colorate.

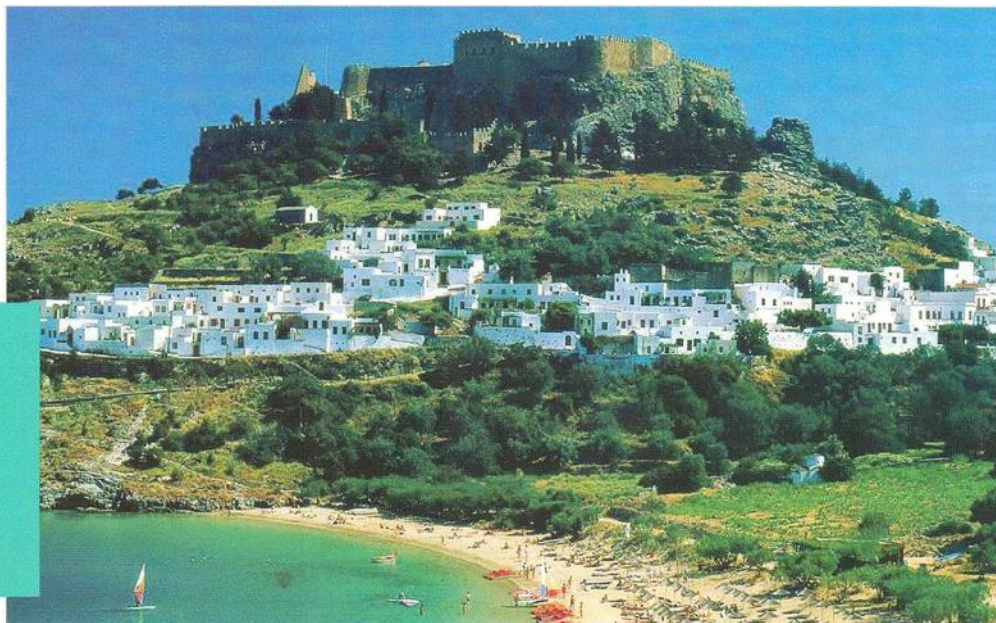
Una dintre cele mai spațioase insule grecești, Creta, este mângaiată de soare din aprilie până în octombrie. O recunoști după ospitalitatea locuitorilor, după coasta frumoasă, parcă neatinsă de timp, după plajele aglomerate și munții impunători. Se mândrește cu ruine celebre, mănăstiri, bisericițe presărate pe tot cuprinsul său. Totul e luminat, culorile sunt intense, iar seara, umbrele munților dau un ton de ocru întregii insule. Cel mai bine e să închiriezi o mașină și vei descoperi golfuri pustii, satele de munte, orașe pline de viață, situri culturale și istorice. Drumul spre Knossos îți va revela un loc extraordinar de frumos, chiar la 5 km sud-est de Heraklion. Vei remarca grandioasa, întortocheată și evocatoare așezare minoică din Creta. În timp ce te plimbi printre ruinele a ceea ce a fost cândva un palat de patru etaje cu 1.000 de camere, gândul te va duce departe, la labirintul Minotaurului, evocat în legendele Olimpului. Pentru bronz, alege *Plaja Bali* din *Satul Bali*, aflat la poalele munților. Golfulețe sunt răspândite prin sat și oferă ape cristaline și o atmosferă liniștită. *Plaja Hersonissos* este ideală pentru iubitorii distracției, aici sporturile nautice sunt la ele acasă.

Apa este foarte clară, mii de pești, unii spectaculos colorați, se pot vedea cu ochelari de scafandru. Pentru seară, nimic nu e mai potrivit ca o plimbare pe faleză din port!

Insula Rhodos te întâmpină cu o atmosferă tipic englezească, oamenii sunt prietenoși, iar dacă stai mai mult în compania lor te învață grecește. Orașul vechi Rhodos este o minune medievală. Străzile sale înguste sunt mărginite de magazine mici și restaurante care te fac să te simți ca și cum ai fi undeva în Africa de Nord. Templul Afroditei, Palatul Cavalerilor, Biserica gotică și Parcul Rodini oferă o perspectivă ușor boemă a unei lumi apuse.

În Lindos, străzile înguste te conduc către Acropole. Poți ajunge aici cu măgărușul, costă numai 5 euro plimbarea și chiar merită. Pentru o relaxare inedită, alege *Blue Lagoon* – un bar exotic, din centrul orașului Rhodos. Corabia

Intrarea lină în mare,
apele de cristal și posibilitatea de a
practica snorkelling sunt atracțiile
Cretei. De pe plajă pornești în
excursii pe munte!

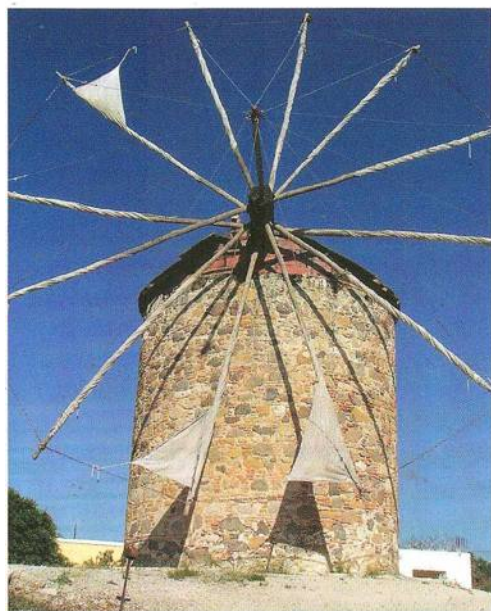
veche de piraiți, în mărimă naturală, palmierii, papagalii, cascadele, o piscină de care te poți bucura pe timpul zilei, show-urile incendiare de la miezul nopții și cocktailurile fine fac deliciul turiștilor.

Cele 7 izvoare sunt situate la o distanță de 19 mile sud-est de capitală. Locația este splendidă, cu o mulțime de pini și un lac cu 7 izvoare, unde poți vedea găște, rațe și păuni. Aici poți lua masa într-o tavernă cu o panoramă montană de vis. Valea Fluturilor este împânzită de sute de fluturi colorați și înconjurată de dealuri, munți și pârâuri. Are un magazin de suveniruri de unde poți cumpăra vederi cu fluturi.

Magice, însozite, paradisiace... sunt plajele din Kos. Magic Beach este o plajă, numai bună pentru relaxare și deloc aglomerată. Destul de largă, cu nisip fin, plaja te va surprinde cu apele sale răcoroase care ascund roci impresionante. Dacă ești o fire mai nonconformistă,

merită să încerci Exotic Beach. Kos este insula grecească, bogată în locuri verzi cu plaje înșirate de-a lungul coastei care îți dau întâlnire cu Marea Egee.

Insula își dezvăluie farmecul în sătucurile presărate printre pini pe Muntele Dikeos sau în pădurea Plaka, mereu liniștită, care îți dă o stare de bine. Cel mai frumos apus e pe plaja Ag. Theologos în compania deliciilor grecești alături de un pahar de Retsina (un vin alb sau rosé care se fabrică de 2.000 de ani) la restaurantul local. Orașul Kos este ideal pentru o plimbare cu bicicleta, fiind cunoscut chiar sub numele de „Orașul bicicletelor”. Cu bicicleta ajungi și la Asklepieion – sanctuarul dedicat zeului medicinei și locul unde Hipocrate a înființat cea mai importantă instituție medicală a Greciei antice. Portul în sine este o delectare vizuală pe timp de noapte încadrat mereu de castelul Cavalerilor Ioaniți și de luminile orașului. Noaptea, luminile strălucitoare se reflectă în apele mării și plimbarea e ca în filme.

Oferte turistice

Prestige Tours,
www.prestige.ro,
tel. 021 319 77 94

Creta, Hotel Semiramis 3* sup
– de la 309 euro/pers., transport cu avionul, transferuri, 7 nopți cazare cu demipensiune, asistență turistică.

Paralela 45,
www.paralela45.ro,
tel. 021 212 28 94

Rhodos, Hotel Rhodos Beach 3* – de la 396 de euro/pers., transport cu avionul, transferuri, 7 nopți cazare cu demipensiune, asistență turistică.

Christian Tour,
www.christiantour.ro,
tel. 021 369 98 35

Kos, Hotel Apollon 4* – de la 349 de euro/pers., transport cu avionul, transferuri, 7 nopți cazare cu demipensiune.

De la începuturile organizării învățământului superior pentru agricultură în România, cunoașterea și valorificarea fondului funciar au reprezentat principalele preocupări ale Institutului Superior de Agricultură de la Pantelimon (predecesorul Universității de Științe Agronomice și Medicină Veterinară din București), înființat în anul 1852.

text Alice-Claudia Gherman
foto arhiva FIFIM

FIFIM: istorie și evoluție

În anul 1910, an în care s-a promulgat legea pentru punerea în valoare a pământurilor din zona inundabilă a Dunării, a luat ființă, în cadrul Ministerului Agriculturii și Domeniilor, Direcția Generală de Îmbunătățiri Funciare, condusă între anii 1910 și 1917 de reputatul inginer Anghel Saligny.

După anul 1912, în planul de învățământ al Institutului Superior de Agricultură, transformat în Școala Superioară de Agricultură de la Herăstrău (1904), apoi în Academia de Înalte Studii Agronomice din București (1929), apar distinct cursuri de geniu, rural/îmbunătățiri funciare predate de matematicianul Florian Pomponiu. În 1934 ia ființă, în cadrul Academiei de Înalte Studii Agronomice din București, prima secție de geniu rural din România. Planul de învățământ al secției cuprindea disciplinele de specialitate cu caracter agronomic și discipline profilatoare pentru geniu rural: matematici speciale, hidraulică generală și agricolă, topografie specială și geodezie, îmbunătățiri funciare și construcții agricole. În 1938 Academia de Înalte Studii Agronomice a fost integrată în Școala Politehnică din București sub titulatura de Facultate de Agronomie, dar se desprinde de aceasta zece ani mai târziu.

În anul 1939, la conducerea serviciului de Îmbunătățiri Funciare din cadrul Ministerului Agriculturii și Domeniilor a fost numit profesorul I.M. Gheorghiu, care a avut un rol determinant în organizarea învățământului de geniu rural. În 1948 a fost înființată la Galați prima Facultate de Îmbunătățiri Funciare. Decan al acestei prime facultăți de îmbunătățiri funciare a fost profesorul I.M. Gheorghiu. La noua facultate au fost transferați și studenții care urmau în acel moment secția de geniu rural din cadrul Facultății de Agronomie a Școlii Politehnice din București. Începând cu 1959, Facultatea de Îmbunătățiri din Galați a fost mutată la Iași, la Institutul Agronomic Ion Ionescu de la Brad, unde a funcționat până în anul 1962 când s-a transformat în secție a Facultății de Construcții în cadrul Institutului Politehnic Gh. Asachi. Dar, în 1962, s-au înființat alte două secții de îmbunătățiri funciare: una la București în cadrul Institutului de Construcții și una la Institutul Politehnic Traian Vuia din Timișoara.

Ca urmare a demersurilor profesorului Cesar

Astăzi, FIFIM dispune de patru amfiteatre, 30 laboratoare, zece săli de seminar și o bibliotecă proprie cu o sală de lectură de 40 de locuri. Spațiile didactice totalizează 5.200 mp. La acestea se adaugă cinci amfiteatre cu capacități între 140 și 360 locuri și două săli de seminar folosite parțial, în comun cu alte facultăți din cadrul USAMV. FIFIM dispune de o bază proprie de practică și cercetare coordonată de Catedra de Îmbunătățiri Funciare și Dezvoltare Rurală în cadrul Poligonului pilot pentru studiul eroziunii solului și amenajarea versanților Aldeni-Buzău.

Nicolau, s-a înființat, în 1970, Facultatea de Îmbunătățiri Funciare la Institutul Agronomic Nicolae Bălcescu, prin transformarea secției de îmbunătățiri funciare care funcționa din anul 1962 la Institutul de Construcții din București. Primul decan al facultății a fost chiar prof. Cesar Nicolau, absolvent al secției de geniu rural din Facultatea de Agronomie a fostei Școli Politehnice din București. În primii ani de existență, facultatea a funcționat în clădirea principală a Institutului Agronomic. Spațiile destinate facultății au devenit în scurt timp insuficiente, iar profesorul Nicolau a inițiat demersuri susținute pentru construirea unui local propriu. Construcția clădirii a început în 1972 și, în mai puțin de trei ani, a fost finalizată (1974). La construcție au participat studenții și profesorii. Corpul principal al facultății (A) conținea patru amfiteatre și 12 săli pentru proiecte și seminarii, iar în alte două corpuri (B și C) au fost amenajate laboratoare pentru studenți și cadre didactice (hidraulică și instalații de pompare, geotehnică și fundații, materiale de construcții, pedologie etc.). Pentru instruirea practică a studenților, în vecinătatea facultății s-a construit în aceeași perioadă atelierul școală în care funcționau secția de betoane și secția de confecții metalice), plus platforma pentru mașini și utilaje folosite în lucrările de îmbunătățiri funciare.

Încă de la înființare FIF a avut două secții: ingineri – cursuri cu durată de cinci ani și subingineri – cu durată de trei ani. În 1990 a luat ființă cea de-a doua specializare a facultății: *Ingineria și Protecția Mediului în Agricultură*, iar denumirea facultății a devenit cea actuală – *Facultatea de Îmbunătățiri Funciare și Ingineria Mediului*. În 1997 a fost adăugată specializarea *cadastru*, la nivel de colegiu universitar, autorizată mai întâi provizoriu, și reorganizată prin

transformare la nivel de licență (4 ani) în anul 2005 sub titulatura *măsurători terestre și cadastru*. Din 2000 au demarat la nivel de studii postuniversitare/masterat cursurile specializării de *inginerie rurală și protecția mediului*, iar din anul 2004 a fost înființată și autorizată la nivel de licență cea de-a patra specializare *FIFIM – inginerie economică în construcții*.

Specializarea *Îmbunătățiri Funciare și Dezvoltare Rurală* (4 ani de studiu, cursuri de zi) continuă tradiția unor înaintași celebri ca: Ion Ionescu de la Brad, Anghel Saligny, I.M. Gheorghiu, Cesar Nicolau, Mircea Moțoc ș.a. Absolvenții specializării dobândesc competențe specifice pentru diferite sectoare de activitate: societăți de construcții, structuri de proiectare, de cercetare științifică și inginerie tehnologică, exploatarea amenajărilor etc. Specializarea *Ingineria și Protecția Mediului în Agricultură* (4 ani de studiu, cursuri de zi și cursuri cu frecvență redusă) pregătește specialiști pentru monitorizarea calității factorilor de mediu și asigurarea conformității cu legislația specifică în domeniu, pentru conservarea, managementul și remedierea calității apelor, solului și aerului ș.a.m.d. Absolvenții specializării dobândesc abilitatea de fundamentare a tehnicilor specifice ingineriei mediului pentru a pune de acord necesitățile tehnologice cu oferta naturii. Specializarea *Măsurători Terestre și Cadastru* (4 ani de studiu, cursuri de zi și cursuri cu frecvență redusă) oferă competențe în geodezie, cartografie, topografie, cadastru, fotogrammetrie, teledetecție și utilizare GIS. Absolvenții specializării pot activa în administrația publică centrală și locală, instituții, organizații și societăți comerciale, publice și private. Specializarea *Inginerie Economică în Construcții* (4 ani de studiu, cursuri de zi) pregătește specialiști cu abilități tehnice și economice. Absolvenții specializării sunt solicitați pe piața forței de muncă datorită profilului mixt care le conferă abilități economice în domeniul tehnic al ingineriei în construcții, putând activa într-o serie de structuri publice și private din domeniu.

FIFIM are în structura sa patru catedre: catedra de matematică, fizică și informatică; catedra de construcții și topografie; catedra de îmbunătățiri funciare și dezvoltare rurală și catedra de protecția mediului și hidraulică. La acestea se adaugă catedra *UNESCO* de dezvoltare rurală integrată, funcțională în cadrul rețelei *UNITWIN*. Recunoașterea rezultatelor obținute de către cadrele didactice FIFIM în activitatea de cercetare a fost certificată CNCIS-MEdC în 2003 prin atribuirea statutului de Centru de excelență în cercetare *Centrului de Cercetare în Inginerie Rurală și Protecția Mediului*. Numărul mare de proiecte de cercetare obținute pe bază de competiție în ultimii ani de către FIFIM și complexitatea cerințelor la nivel de management al activităților (cca. 75 proiecte naționale și europene în valoare de aproximativ cinci milioane de euro) a impus crearea unei structuri specifice în cadrul facultății: *Centru de Management Proiecte*.

BONUS: CROAZIERĂ

Vara m

zbor de zi

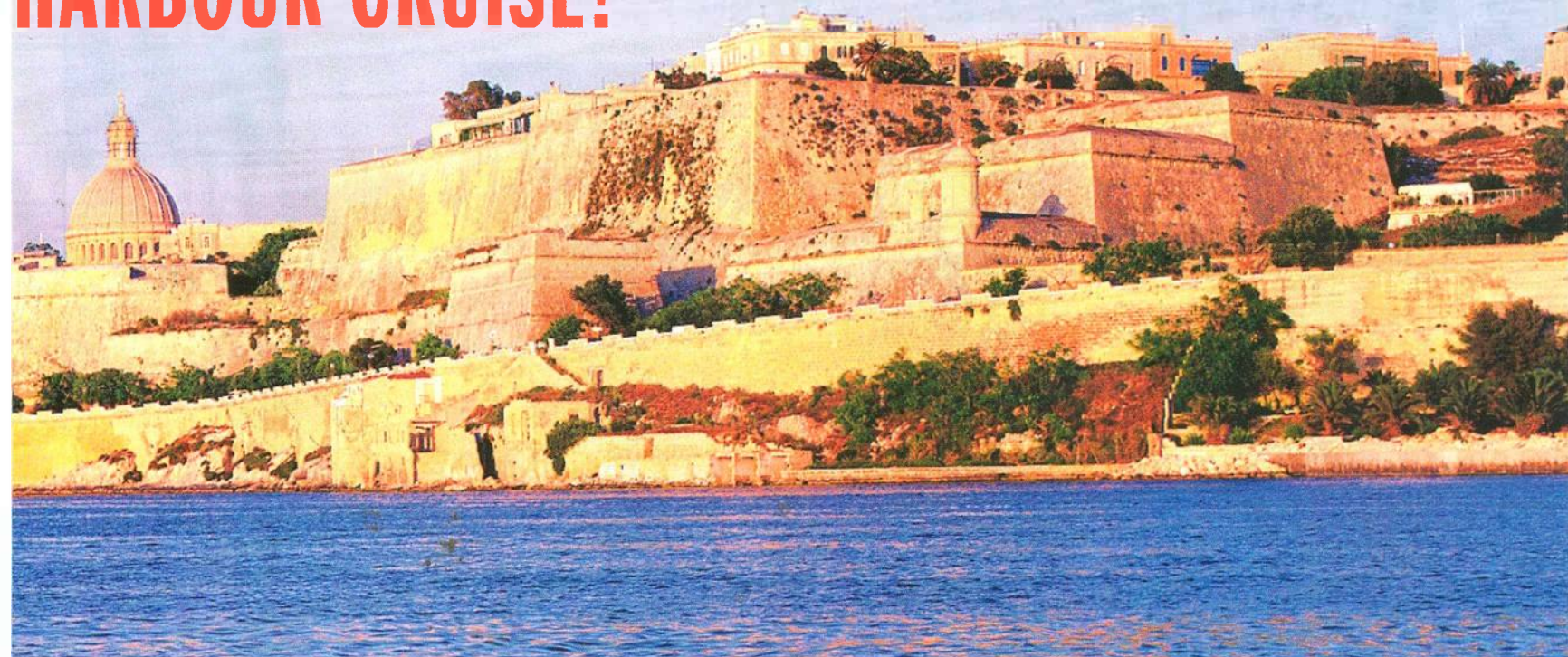

SOREDA 3* - de la **429** euro/pers
avion + 7 nopți cazare ALL INCLUSIVE

Malta Travel • str. Pitar Moș nr. 29, et.1, ap. 23, sect.1,
tel./fax: 318.59.92 • tel: 318.59.93, 0722.626.903

HARBOUR CRUISE!

Ita 2010

românia

București (în spatele Cinematografului Patria)
maltaltd@malta.ro • www.malta.ro

SUNCREST 4* - de la **499** euro/pers
avion + 7 nopți cazare ALL INCLUSIVE

YOKKO

YOKKO îmbină plăcerea cu stilul business. Stilul YOKKO vorbește femeii moderne căreia îi place să fie feminină și să se simtă confortabil. Este un brand dedicat creării, producerii și comercializării de ținute pentru femeia tânără și în pas cu timpurile pe care le trăiești.

Sacou din vâscoză creponată cu garnitură contrast
Preț 280 lei
Fustă din vâscoză creponată cu șliț lateral
Preț 180 lei

Sacou din in
Preț 290 lei
Fustă din in
Preț 160 lei

Câștigătorii
concursurilor
din Flacăra
nr. 5/2010

La tușica Veta

Radu Iulica –
Amărăștii de Jos,
jud. Dolj.

Tritonic

Savu Dan-
Constantin, Suceava
Hârceagă Constanța
– Timișoara, jud.
Timiș
Vintilescu Lazăr –
Valea lui Pătru, jud.
Dolj

Toader Cristina,
București
Baca Liviu, com.
Daneș, jud. Mureș

Rochie din voal creponat
cu cristale Preț 260 lei

Rochie cu aripioare din in
Preț 190 lei

Fustă
din in
Preț
120 lei

Tricou din jerse cu floare
Preț 120 lei

Rochie din satin cu falduri și aplicație
cristale Preț 250 lei

CONCURS

Laropharm
INDUSTRIE FARMACEUTICA

PREMII

10 produse Laropharm

Silimarina Extra Forte este indicată în hepatita acută și cronică, hepatita etilică, convalescență și sechele din hepatită virotică. Calciul+vitamina D Forte este indicat în perioada de creștere la copii, carențe de calciu și vitamina D, asigură o bună funcționare a inimii. Omega 3 Forte protejează inima, contribuie la scăderea colesterolului, susține sistemul nervos și funcțiile cerebrale. Pe toate trei Laropharm vi le oferă cadou la concurs, trimițând talonul cu specificația pe plic: concurs Laropharm, dacă răspundeți la întrebarea:

Care sunt produsele Laropharm la concurs?

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 30.06.2010

Ma Dame

Brandul *Ma Dame* propune o linie de vestimentație ce combină cu succes stilul clasic-elegant, romantic-chic sau office-urban. Cuvintele cheie ale colecțiilor *Ma Dame* sunt: calitate, eleganță, feminitate, charm.

Bluză
94% vâscoză, 6% spandex elastan
Preț 99 lei

Bluză satinată
97% poliester filament,
3% spandex elastan
Preț 199 lei

Bluză tricot
97% vâscoză,
3% spandex elastan
Preț 119 lei

Rochie
94% vâscoză
6% spandex elastan
Preț 229 lei

Rochie
100% poliester
Preț 299 lei

Fustă
95% poliester,
5% spandex elastan
Preț 199 lei

Fustă
100% bumbac
Preț 199 lei

Flo & Jo

Brandul *Flo&Jo* se adresează femeii moderne, cu vârsta cuprinsă între 20 și 40 de ani, fapt pentru care oferă colecții care să surprindă dualitatea specifică femeii din zilele noastre, să jongleze cu cele două aspecte caracteristice personalității feminine: romantismul și energia.

Tricouri
Preț 55 lei

Fustă jeans
Preț 129 lei

Cămașă din bumbac
Preț 55 lei

Colier
Preț 65 lei

Accesorii
Preț 25 lei

Derby Numai

DIGI
tv

031 4004600

LIGA 1 - România • LA LIG

Plus: Handbal • MotoG

-urile Ligii 1 la Digi Sport!

din 25 iulie 2010

Spania • SERIE A - Italia • PREMIER LEAGUE - Anglia

NBA • Gimnastică • Judo • Atletism • Tenis Masculin

www.digisport.ro

ASSECO

ASSECO SEE

IT Solutions for the demanding

- ▶ System Integration, Infrastructure, Professional Services, Document Management
- ▶ Banking Software
- ▶ Mobile Banking & Authentication
- ▶ Card Business
- ▶ General Business & Telecom